ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Νο 164 ΔΡΧ. 6

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 25—31 Ἰουλίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Ὧραι κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις σας καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 8.30 — 11 π.μ. τῆς Δευτέρας (28), 3 — 4.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (30), 6.30 —8 μ.μ. τῆς Πέμπτης (31).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: 5 — 7 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (25), 2 — 3 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (26), 12 — 1 μ.μ. τῆς Δευτέρας (28), 7 — 9 μ.μ. τῆς Πέμπτης (31).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 12 — 1 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (27), 11.30 — 12.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (30).

Διὰ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια: 6—10 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (26), 4.30 — 7 μ.μ. τῆς Τρίτης (29).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις: 10.30 — 12.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (25), 4 —6 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (26), 7 — 11 μ.μ. τῆς Δευτέρας (28).

6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας: 11 — 1 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (28) 5 — 6 μ.μ. τῆς Τετάρτης (30).

7) Διὰ τὸ μέλλον σας: 12 —1 μ.μ. τῆς Τρίτης (29).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Καμα πρέπει ἀπαραιτήτως ν' ἀναφέρουν α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατὸν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, θὰ διευθύνωνται δὲ «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα—ὁδὸς Σανταρόζα ἀρ. 5.

ΠΟΛΙΤΗΝ Κ. Λ. — Στερεῖσθε ὁρμῆς καὶ δι' αὐτὸ αἱ ἐπιδιώξεις καὶ αἱ ἐπιτυχίαι σας εἶνε μέτριαι. Διαρκεῖς ἀναταραχαί, αἱ ὁποῖαι δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν σταθεροποίησιν τῆς καταστάσεώς σας. Εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα δὲν εὐνοεῖσθε. Εἰς τὰς σημερινὰς ὑποθέσεις σας θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπερνικήσετε μὲ μεγάλον κόπον. Θὰ ἔχετε συντόμως μίαν ἐλαφρὰν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως. Ἀπὸ τοῦ 1943 θὰ ἐπέλθη μία νέα τροπὴ εἰς τὴν ζωήν σας καὶ θὰ ἔχετε ἀξιολόγους ἐπιτυχίας. Κατὰ τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα θὰ εὕρετε μίαν μεγάλην ὑποστήριξιν, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ ἀναδειχθῆτε καὶ νὰ βελτιώσετε τὴν κατάστασίν σας.

ΜΑΥΡΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ. — Ἔχετε θερμὸν καὶ τολμηρὸν χαρακτῆρα. Ἀλλ' αἱ ἐπιδιώξεις σας εἶνε ἀκατάστατοι. Ἀσχολεῖσθε μὲ πολλὰ πράγματα συγχρόνως καὶ σᾶς εἶνε δύσκολον νὰ βάλετε ἕνα ρυθμόν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ προσέξετε, διότι εἶσθε προικισμένος μὲ ἀξιόλογα προσόντα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ χρησιμοποιήσετε καταλλήλως. Ἡ ὑγεία σας δὲν διατρέχει σοβαρὸν κίνδυνον. Θὰ ἔχετε ὅμως μερικὰς ἀσθενείας, εὐτυχῶς ὄχι πολὺ σοβαράς. Περίπτωσιν συντόμου ταξιδίου δὲν βλέπω. Οἰκονομικῶς θὰ ἐπιτύχετε. Θὰ ἔχετε ὅμως μερικὰς μεταπτώσεις. Γενικῶς, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ ἄνοδός σας δὲν θὰ πραγματοποιηθῆ χωρὶς ἐμπόδια καὶ θὰ δημιουργήση ἀντιπαθείας καὶ μίση γύρω σας. Θὰ ἔχετε ἐπιτυχίας ἐπὶ τοῦ ἀθλητικοῦ ἐπιπέδου. Ἡ καλλιτεχνική σας τάσις εἶνε χωρὶς σαφῆ προσανατολισμὸν καὶ διὰ τοῦτο δὲν προβλέπω συνεχεῖς προόδους. Θὰ ἐξελιχθῆτε εἰς ἀνεξάρτητον ἐπάγγελμα. Δὲν πρέπει νὰ βιασθῆτε εἰς τὸ ζήτημα [illegible] γάμου. Αἰσθηματικῶς δὲν θὰ εὐνοηθῆτε κατὰ τρόπον σταθερόν.

ΘΕΛΜΑΝ ΤΟΝΤ. — Θὰ ὑπανδρευθῆτε κατόπιν αἰσθήματος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Γενικῶς, αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι θὰ παίξουν σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ζωήν σας. Οἰκογενειακῶς θὰ ἔχετε μερικὰς στενοχωρίας καὶ θὰ συναντήσετε μεταξὺ τοῦ περιβάλλοντός σας ἀντίδρασιν εἰς τὴν ἐξέλιξίν σας. Μετὰ τὸν γάμον σας θὰ εὐνοηθῆτε περισσότερον καὶ σταθερώτερον. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ ἐξελιχθῆ ἐντὸς κανονικῶν ὁρίων. Τέκνα θα ἀποκτήσετε. Μερικαὶ ἐλαφραὶ ἀσθένειαι.

ΑΓΝΗΝ Ι. — Δὲν ἔχετε συμπληρώσει τὴν κανονικὴν ἐξέλιξίν σας. Θὰ ψηλώσετε λίγο. Πάντως, μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ ἐνισχύσετε τὴν ταχυτέραν ἐξέλιξίν σας ἐπιδιδομένη εἰς τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὰ σπόρ. Ὄχι βεβιασμένα καὶ ἀσυνάρτητα πράγματα, ἀλλὰ μιὰ λογικὴ καὶ σταθερὰ προσπάθεια. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ ζωή σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητική. Βραδύτερον μάλιστα θὰ εὐνοηθῆτε περισσότερον ἀπὸ τὴν τύχην. Τὸ αἴσθημά σας εἶνε πρόωρον. Θὰ σᾶς προσφέρη χαρὰς μᾶλλον πλατωνικὰς παρὰ πραγματικάς. Δὲν βλέπω ταχεῖαν ἐξέλιξίν του εἰς προσεχὲς μέλλον. Πάντως, ἐκ μέρους τοῦ φίλου σας, ὑπάρχει εἰλικρινὴς ἀγάπη. Αἰσιοδοξεῖτε διὰ τὸ μέλλον σας καὶ μὴν ἀποδίδετε σημασίαν εἰς μερικὰς σημερινὰς ἐναντιότητας.

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ. — Ὁ χαρακτήρ σας παρουσιάζει πολλὰς ἀντιθέσεις. Ἐνῷ εἶσθε πολὺ καλὴ καὶ μάλιστα τρυφερὰ κατὰ βάθος, ἔχετε μερικὰς ἐκδηλώσεις βιαιότητος καὶ μίαν διάθεσιν μεμψίμοιρον καὶ πολὺ δύσπιστον. Πολὺ ἀδεξία. Θὰ ἔχετε πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῆ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν καὶ θὰ εἶνε ἀποτέλεσμα τρυφεροῦ εἰδυλλίου. Μερικαὶ προστριβαὶ εἰς τὴν συζυγικήν σας ζωήν. Νὰ προσέχετε περισσότερον τὴν ὑγείαν σας. Κίνδυνοι ἀτυχημάτων.

ΜΑΝΙΩΔΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ. — Εἶμαι πολὺ ἐπιφυλακτικὸς ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ αἰσθήματός σας. Ἐν πάση περιπτώσει, εἶνε καλὸν νὰ μὴ σπεύσετε. Εἶσθε ἄλλως τε ἀρκετὰ νέοι καὶ οἱ δύο. Πρὸς τὸ παρόν, πιθανότης γάμου δὲν ἐμφανίζεται. Τὸ μέλλον τοῦ φίλου σας εἶνε ἀπροσδιόριστον ἀκόμη. Θὰ χρειασθῆ νὰ κοπιάση πολὺ διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς σταθερᾶς καὶ εὐπρεποῦς θέσεως. Ἡ τύχη θὰ τὸν εὐνοήση, ἀλλ' ὄχι κατὰ τρόπον μόνιμον. Θὰ συναντήση πολλὰς ἀντιδράσεις καὶ τὸ ἐπίπεδον τῶν ἀσχολιῶν του δὲν θὰ εἶνε ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα ἱκανοποιητικόν.

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΝ ΝΕΑΝ. — Δὲν βλέπω δεδικαιολογημένην τὴν ἀπαισιοδοξίαν σας, παρὰ τὰς δυσχερείας ποὺ ἀντιμετωπίζετε εἰς τὴν σημερινὴν οἰκογενειακήν σας ζωήν. Ἡ εὔνοια τῆς τύχης θὰ ἔλθη βραδύτερον. Περίπτωσιν συντόμου ἀποκαταστάσεως δὲν βλέπω ἀκόμη. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ αἴσθημά σας παρουσιάζει μίαν στασιμότητα. Θὰ μὲ διευκολύνετε, ἐὰν θέλετε, νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφέστερον, γράφοντάς μου τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Ὁπωσδήποτε, ὁ γάμος σας θὰ ἐπέλθη κατόπιν αἰσθήματος, ἀλλὰ βραδύνει ἀρκετά. Βελτίωσιν εἰς τὴν οἰκονομικήν σας κατάστασιν δὲν βλέπω. Εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ χρειασθῆ νὰ ἀντιμετωπίσετε μερικὰς δυσχερείας ἀκόμη. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χάνετε τὸ θάρρος σας.

ΣΟΥΣΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ Ν. Μ. — Ἡ τύχη σᾶς ἐπροίκισε μὲ ἀρκετὰ προσόντα καὶ χαρίσματα. Ἀπομένει νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε πρὸς ὄφελός σας. Δὲν ἔχετε μεγάλην δεξιότητα εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Αἱ ἐπιδιώξεις σας στεροῦνται σταθερότητος καὶ μέτρου. Ἐνθουσιάζεσθε μὲ μεγάλην εὐκολίαν ἀλλὰ συνήθως ἐγκαταλείπετε πολὺ γρήγορα τὰς προσπαθείας σας. Ἡ καλαισθησία σας ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως. Εἶνε συμπτωματικὴ καὶ δὲν ἐκδηλώνει μίαν πραγματικὴν ἐσωτερικήν σας τάσιν. Εὔκολοι ἀπογοητεύσεις. Εἶσθε ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ δὲν ἱκανοποιοῦνται μὲ τίποτε σχεδὸν καὶ ποὺ δὲν εἶνε εὐχάριστοι οὔτε εἰς τὸν ἑαυτόν τους, οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους. Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς ὑποβάλη εἰς μερικὰς δοκιμασίας. Βραδύτερον ὅμως θὰ σᾶς ἱκανοποιήση ἀρκετά. Ἡ ἀποκατάστασίς σας θὰ ἐπέλθη κατόπιν αἰσθήματος. Ἡ κοινωνική σας θέσις θὰ βελτιωθῆ αἰσθητότατα. Ἐπίσης οἰκονομικῶς θὰ εὐνοηθῆτε ἀρκετά. Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. Λίθος σάπφειρος, ἀριθμὸς 9.

ΑΓΝΗΝ ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ. — Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω πῶς συνέβη ἡ καθυστέρησις γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε. Νομίζω πάντως ὅτι κάνετε κάποιο λάθος στὶς ἡμερομηνίες, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται πῶς ἐλάβατε ἀπάντησιν... μετὰ ἕξι μῆνας — ὅπως τοὐλάχιστον γράφετε. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐπὶ τῇ βάσει ἀποκόμματος ἐπιστολῆς. Αὐτὸ εἶνε ἔργον τῆς Γραφολόγου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ παρέπεμψα τὴν ἐπιστολήν σας. Θὰ σᾶς ἀπαντήση συντόμως. Ἐὰν θέλετε ἰδικήν μου ἀπάντησιν, σχετικῶς μὲ τὸν φίλον σας, πρέπει νὰ μοῦ γράψετε τὰ στοιχεῖα τῆς γεννήσεώς του, ὑπενθυμίζοντάς μου καὶ τὰ δικά σας συγχρόνως.

ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΧΑΒΙΑΗΣ Μ. Π. — Μεγάλαι καθυστερήσεις εἰς τὴν ζωήν σας. Ἡ τύχη δὲν σᾶς εὐνοεῖ ἀπολύτως καὶ μὲ τὴν ἀβουλίαν καὶ τὴν ἔλλειψιν ἀποφασιστικότητος ποὺ σᾶς διακρίνουν ἐχειροτερεύσατε τὴν κατάστασίν σας. Εὑρίσκεσθε σήμερον εἰς μίαν θέσιν ἀρκετὰ περίπλοκον, καθ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξίν σας. Γάμος βραδύνει ἀκόμη. Θὰ πραγματοποιηθῆ κατόπιν συνοικεσίου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ὁδηγήση μία ἀμοιβαία συμπάθεια. Θὰ συναντήσετε μεγαλυτέραν εὔνοιαν τῆς τύχης εἰς τὸ μέλλον. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ βελτιωθῆ. Ἐπίσης καὶ κοινωνικῶς θὰ ἔχετε μερικὰς ἐπιτυχίας.

ΜΙΡΑΝΤΑΝ Ε. Κ. — Αἱ κακοτυχίαι τῆς ζωῆς σας ἔχουν ἐπηρεάσει τὸν χαρακτῆρα σας καὶ σᾶς ἔχουν κάμει πολὺ νευρικήν. Σᾶς κατέχει ἕνα αἴσθημα ἀπαισιοδοξίας καὶ δέους. Δὲν βλέπω δυστυχῶς ἐξομάλυνσιν τῶν σχέσεων μὲ τὸ πρόσωπον ποὺ μοῦ γράφετε. Ὁ φίλος σας ἀκολουθεῖ πολὺ ἄσχημον δρόμον. Πάντως κίνδυνος ἐκ μέρους του δὲν ὑπάρχει. Ἀποκατάστασις βραδύνει. Θὰ πραγματοποιηθῆ κατόπιν συνοικεσίου. Εἶνε καλύτερον νὰ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου διαμένετε σήμερον, ἀφοῦ ἄλλως τε αὐτὸ εἶνε πολὺ εὔκολον νὰ γίνη. Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις θὰ βελτιωθῆ. Προβλέπω εὐτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως διὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΝ ΣΙΤΑΝ. — Ἔχετε πολλὰ καὶ ἀξιόλογα προσόντα. Εὐφυΐαν, θάρρος, διακριτικότητα. Ἡ δραστηριότης δὲν σᾶς λείπει ἐπίσης. Τὸ ἐλάττωμά σας εἶνε ὅτι αἱ προσπάθειαί σας δὲν εἶνε ἀπολύτως συνεχεῖς καὶ ὅτι συχνὰ ἀφήνετε τὴν πρωτοβουλίαν σας νὰ κάμπτεται. Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήση ἀρκετά. Ἠμπορεῖτε νὰ ἐλπίζετε εἰς μίαν πολὺ καλὴν ἀποκατάστασιν. Μὴν διστάζετε, ἀλλὰ προχωρήσατε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς εἰς τὸν δρόμον σας. Φλογερὰ αἰσθήματα. Ὑγεία καλή.

ΛΟΥΛΑΝ. — Καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι ἡ ἀπάντησις εἶνε κατὰ μίαν πιθανὴν προσέγγισιν, ἐπειδὴ τὰ στοιχεῖά της εἶνε ἐλλιπέστατα. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν. Αἱ πιθανότητες λοιπὸν γάμου μεταξύ σας δὲν εἶνε πολὺ σοβαραί. Ὑπάρχει μεγάλη ἀντίθεσις χαρακτήρων. Σκέψιν σοβαρὰν περὶ γάμου, παρ' ὅλες τὶς περὶ τοῦ ἐναντίου ὑποσχέσεις του, ὁ φίλος σας δὲν ἔχει ἀκόμη κάμει. Ἐὰν μπορῆτε φροντίστε νὰ τὸν κάμετε νὰ προσκολληθῆ περισσότερον εἰς τὸ ἄτομόν σας. Δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο.

Α+2 Ν+Α. — Ἡ ζωή σας κυλάει σὲ πολὺ περιωρισμένα πλαίσια, μὲ μίαν ἐναλλαγὴν ἀπὸ μικρὲς χαρὲς καὶ μεγάλες λύπες. Ἡ οἰκογενειακή σας κατάστασις εἶνε βαρειὰ καὶ καταθλιπτική. Ἡ ἀπαισιόδοξος στάσις σας ὑποβοηθεῖ τὴν στενοχωρίαν τῆς ὅλης ζωῆς σας. Ἐλαφρὰ οἰκονομικὴ βελτίωσις περιοριζομένη μᾶλλον εἰς μεγαλυτέραν ἄνεσιν. Ὁ γάμος σας βραδύνει, ἀλλὰ θὰ πραγματοποιηθῆ. Θὰ εἶνε κατόπιν συνοικεσίου. Κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ βελτίωσις. Ἐφιστῶ τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τῆς περιόδου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1941 καὶ 1943.

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ 19. — Τὸ γενικὸν ἐπίπεδον τῆς ζωῆς σας δὲν θὰ εἶνε δυσάρεστον. Τοὐναντίον μάλιστα θὰ εὐνοηθῆτε ἀπὸ τὴν τύχην εἰς τὴν οἰκογενειακὴν καὶ συζυγικήν σας ζωήν. Ἡ σημερινὴ περίοδος δὲν σᾶς εἶνε πολὺ εὐνοϊκὴ δι' ὅλας ἐν γένει τὰς ὑποθέσεις σας. Καλὸν εἶνε νὰ εἶσθε ἐπιφυλακτική. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε συνέπεια αἰσθήματος. Τὸν τοποθετῶ γύρω ἀπὸ τὸ 23ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας. Σᾶς σημειώνω ἐπίσης τὰ ἔτη 1949 καὶ 1951 ὡς σημαντικὰ διὰ τὴν ὅλην ζωήν σας. Θὰ ἀποκτήσετε οἰκογένειαν καὶ θὰ ζήσετε μὲ μίαν σχετικὴν ἄνεσιν, ὄχι ὅμως ἀπολύτως σταθεράν. Ἕνα ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς παρουσιασθῆ, θὰ ἀναβάλη προσωρινῶς τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς διαρκοῦς πόθου σας. Ἔχετε μίαν τάσιν νὰ θέλετε νὰ ἐπιδιώκετε τὴν λύσιν τῶν διαφόρων γεγονότων τῆς ζωῆς σας. Σᾶς συνιστῶ περισσοτέραν ὑπομονὴν καὶ ὀλιγωτέραν νευρικότητα. Ἔχετε εὐκόλους ἐνθουσιασμούς, ἀλλὰ καὶ περισσότερον εὐκόλους ἀπογοητεύσεις. Σᾶς χρειάζεται μεγαλυτέρα τάξις καὶ ρυθμὸς εἰς τὴν ζωήν σας. Ὁ φίλος σας ἔχει ἀρκετὴν πρωτοβουλίαν, ἀλλὰ διαλείπουσαν ἐνεργητικότητα. Καλὸς χαρακτήρ, ἀλλὰ εἰς τὸν ὁποῖον ὑπερισχύει ἡ ἔννοια τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος ὑπὸ ὅλας αὐτοῦ τὰς μορφάς. Ὄχι μεγάλαι ὑλικαὶ ἀπολαυαὶ πρὸς τὸ παρόν. Πρέπει νὰ βασισθῆ μᾶλλον εἰς τὴν ἐργασίαν του παρὰ εἰς τὴν τύχην. Θὰ σταδιοδρομήση μὲ κάποιαν βραδύτητα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς. Ὁ γάμος του θὰ βραδύνη ὀλίγον. Δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο διὰ τὸ παρόν.

ΑΔΕΛΑ-ΓΙΔΙΑ. — Χαρακτὴρ βίαιος καὶ ἀπότομος. Πολὺ μεμψίμοιρος. Δημιουργεῖτε ἀντιπαθείας γύρω σας. Θὰ σᾶς παρακωλύσουν εἰς τὴν ζωήν σας. Γάμον πρὸς τὸ παρὸν δὲν βλέπω. Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήση ἀργότερον ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου. Ἀλλ' εἰς τὴν ζωήν σας θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια καὶ διαρκεῖς ἀναβολὰς εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας. Τὰ αἰσθήματα διὰ τὰ ὁποῖα μὲ ἐρωτᾶτε εἶνε ἄνευ σημασίας. Προκειμένου διὰ τὸν φίλον σας, νὰ προσπαθήσετε νὰ μοῦ στείλετε ἀκριβῆ ἡμερομηνίαν τῆς γεννήσεώς του.

ΡΟΒΕΡΤΟΝ ΧΟΥΝΤ. — Ἔχετε εὐνοηθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ ἀπόψεως φυσικῶν προσόντων καὶ χαρισμάτων. Δυστυχῶς, σᾶς διακρίνει μία ἀδιαφορία καὶ μία ἔλλειψις δραστηριότητος ποὺ ἐπιδροῦν δυσμενῶς εἰς τὴν ὅλην ἐξέλιξίν σας. Ἡ ζωή σας σήμερον ἐμφανίζεται ἀρκετὰ δύσκολος καὶ δὲν θὰ εἶνε ἀπηλλαγμένη μάλιστα ὡρισμένων περιπετειῶν. Πάντως, οὐδεὶς λόγος ἰδιαιτέρας ἀνησυχίας ὑπάρχει. Δὲν πρέπει νὰ ἀφήνετε τὴν αἰσθηματικότητά σας νὰ σᾶς παρασύρη. Ὁ κλοιός, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει γύρω σας θὰ ἀρχίση νὰ χαλαρώνεται προσεχῶς. Ἐν τούτοις, ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἀπελευθέρωσις ἀπ' αὐτὸν θὰ βραδύνη ἀρκετὰ ἀκόμη. Ἡ περίοδος 1946 — 1947 σημαντικὴ διὰ τὴν ζωήν σας. Ἐπίσης τὰ γύρω τοῦ 1947 ἔτη. Ἡ σταδιοδρομία σας δύσκολος κατ' ἀρχὴν θὰ ἐπιταχυνθῆ βραδύτερον. Οἰκονομικαὶ στενοχωρίαι. Ἀβεβαιότης εἰς τὰ πρῶτά σας βήματα. Ἐλαφραὶ ἀσθένειαι εἰς ὥριμον ἡλικίαν.

Β. Ι. Α. 433. — Νὰ μοῦ γράψετε στὶς πόσες τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐγεννηθήκατε.

14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1921. — Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χρησιμοποιήσω τὸ ψευδώνυμον ποὺ μοῦ γράφετε. Ἔχετε ἔντονον κλίσιν πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὰς καλὰς τέχνας. Δὲν βλέπω διατὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν καλλιεργήσετε. Σᾶς λέγω ὅμως τοῦτο: ὅτι ἡ κλίσις αὐτὴ εἶνε ἀκόμη ἀσχημάτιστος καὶ σᾶς παρασύρει περισσότερον εἰς ὀνειροπολήσεις καὶ σχέδια παρὰ εἰς πραγματοποιήσεις. Θὰ ἔχετε ἀρκετὰς μετακινήσεις. Ἀριθμὸς 5. Συνδυασμὸς τοῦ γαλάζιου μὲ τὸ ἀνοικτὸν φαιόχρουν. Εἰς τὸ σημερινόν σας αἴσθημα δὲν βλέπω τίποτε τὸ σοβαρόν. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ μέρους σας εἶνε ἀρκετὰ ζωηρόν. Εἶσθε ἀσυνάρτητος εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας. Μεγάλη εὐαισθησία. Ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς. Σᾶς χρειάζεται μεγαλύτερον θάρρος καὶ πρωτίστως ἡ δημιουργία μιᾶς ἰδικῆς σας προσωπικότητος.

Ὁ Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ἱδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 164
ΑΘΗΝΑΙ, 27 ΙΟΥΛΙΟΥ 1941

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ Νο 5
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΓΚΑΙΤΕ:- Σ' ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΜΑΤΙΑ

Ὅταν γλυκολιγώνεσθε,
ὁλόμαυρά μου μάτια,
γίνονται χίλια θρύματα
οἱ πύργοι τὰ παλάτια,
καὶ τοῦτος ὁ παλητότοιχος
ποὺ τὴν καρδιά μου κλείνει
— συλλογισθῆτε το λοιπόν! —
μπορεῖ γερὸς νὰ μείνη;

(Μετάφρασις: Γ. Δροσίνη)

ΧΑΪΝΕ: ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Χριστέ μου! Ἕνα σπιτάκι μόνο μὲ δυὸ κάμαρες
γλαστροῦλες στὰ παράθυρα καὶ στῆς αὐλῆς μιὰ κώχη
κρίνα, τριαντάφυλλα καὶ γιασεμιὰ μοσκόβολα,
μιὰ γυναικούλα ὡραία ποὺ νὰ μὴ λέη ποτέ της «ὄχι».

Λίγα ψιλά, γιὰ τ' αὔριο νὰ μὴ νοιαζώμαστε,
Ἔτσι γιὰ πάντα θὰ σὲ ὑμνῶ καὶ θᾆμαι βολεμένος.
Στάσου! κι' ἀκόμα λίγα δέντρα στὴν αὐλοῦλα μου,
μὰ στὸ καθένα ἕνας ἐχθρός μου νᾆναι κρεμασμένος·

Καὶ θᾆχουν τὴ συγγνώμη μου, Πατέρα Οὐράνιε,
Τὰ χείλη μου στὸ ὑπόσχομαι, πὼς θὰ τοὺς εὐλογήσουν.
Νὰ συχωρᾶμε τοὺς ἐχθρούς μας, εἶπες κάποτε,
μὰ πρέπει νὰ τὸ κάνωμε λίγο πρὶν ξεψυχήσουν!

(Μετάφρασις: Ν. Παπαγεωργίου)

ΧΑΪΝΕ: ΔΕ Μ' ΑΓΑΠΑΣ... ΔΕ Μ' ΑΓΑΠΑΣ...

Δὲ μ' ἀγαπᾶς... δὲ μ' ἀγαπᾶς...
Θαρρεῖς κακὸ μοῦ κάνει;
Σὲ βλέπω... Εἶμαι βασιληάς.
Μὲ φτάνει.

Δὲ μ' ἀγαπᾶς... Τὸ στόμα σου
τὸ λέει κι' ὅρκο πιάνει·
Ἂς τὸ φιλοῦσα μιὰ φορά...
Μὲ φτάνει!

(Μετάφρασις: Ἀγγ. Βλάχου)

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

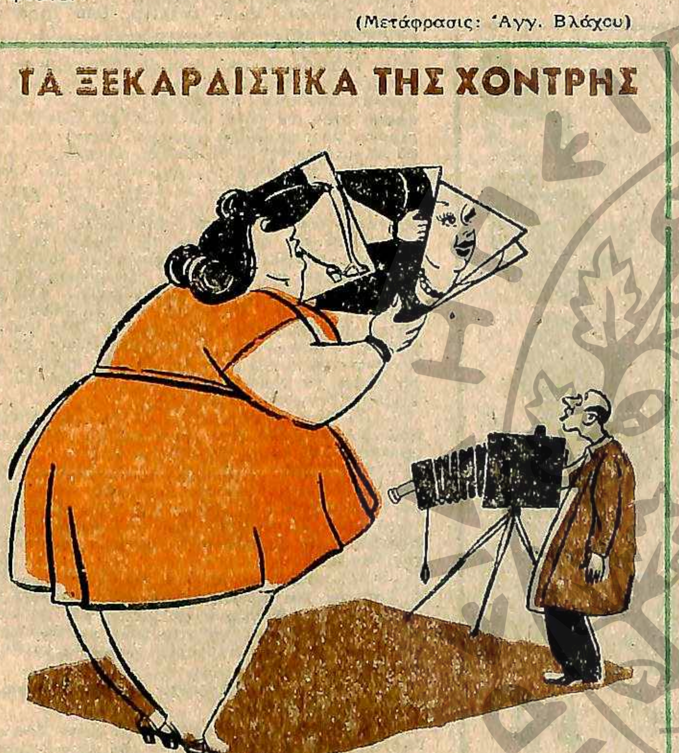

ΧΟΝΤΡΗ. — Τί! Μοῦ βγάλατε τέσσερις πόζες;
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ. — Ὄχι! Μία μόνο. Ἀλλὰ δὲν σᾶς χωροῦσε ὁ φακὸς καὶ σᾶς ἔβγαλα τμηματικῶς...

(Σκίτσο Κ. Παπαδοπούλου)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

3ον

Καλή μου φίλη,
Τὤλαβα τὸ γραμμα σας καὶ εἶδα
μέσ' τὶς γραμμές του μιὰ μικρὴ κι' ἀόριστην ἐλπίδα
πὼς ἴσως, κάποιο μου ὄνειρο, πραγματοποιηθῆ...
ἐνῷ τόσες ἐλπίδες μου εἴχανε φοβηθῆ
πὼς θᾆβρουν μιὰ διέξοδο, πὼς θᾆβρουν κάποια λύσι
Τώρα, μι' ἀχτίδα ἔνοιωσα. Κι' ἡ τύχη μου ἂν θελήση
θὰ νοιώσω πάλι τὴ ζωή, ὄχι τόσο πεζή...
Ἀλλά, δὲν θᾆμαι μόνος μου· Θᾆμαστε πιὰ μαζί!..
Αὐτὸ δὲν εἶνε πρότασις, νομίζω, ξαφνική,
νοιώθω γιὰ σᾶς ἀπέραντη, στ' ἀλήθεια, εὐγνωμοσύνη
ποὺ εἶνε σὰν συνέπεια, τελείως φυσική
τὸ νὰ μὴ θέλη μιὰ καρδιά, μονάχη της, νὰ μείνη
καὶ νᾆβρη ταίρι, τὴν καρδιά, ποὺ πόνεσε στ' ἀλήθεια
ὅταν μ' ἀγάπη ἔσκυβε, στὰ ματωμένα στήθεια!...
Τὸ τόσο ἐνδιαφέρον σας δὲν τὤχω λησμονήσει
κι' ἴσως γιὰ μόνο «εὐχαριστῶ»
— αὐτὸ τὸ ἔχω ἀπὸ καιρὸ πολὺν καιρὸν ἐλπίσει —
νὰ βρῶ ἕνα σύντροφο πιστό,
πιστὸ στὴ λύπη, στὴ χαρά, στὰ βάσανα, στὸν πόνο
κι' ἤθελα πάντοτε νὰ βρῶ
γιὰ τὴ ζωή μου θησαυρό,
μάνα, γυναῖκα κι' ἀδελφή... σὲ μιὰ γυναῖκα μόνο!
Δὲν ξέρω. Ἴσως ἡ καρδιὰ ποὺ τόσο ἀποζητῶ
νᾆνε ἀλλοῦ δοσμένη
μά, τὴ φωτογραφία σας καμμιὰ φορὰ κυττῶ
— ἐκείνη ποὺ μοῦ δώσατε, τὴν κορνιζαρισμένη —
καὶ λέω πὼς μὲ τὸν καιρό,
ἴσως νὰ εἶνε τυχερὸ
ἴσως — ποιὸς νὰ τὸ ξέρη; —
νὰ νοιώσω μέσ' τὸ χέρι μου τὸ τρυφερό της χέρι...
Ἀλλά, καλή μου τὴν ζωή, σ' ἐσᾶς μόνο χρωστῶ,
τὴν φτωχική μου πρότασι, ἂν ἴσως τὴν δεχθῆτε
μοῦ δίνετε διέξοδο σὲ κάποιο «εὐχαριστῶ»
ποὺ δὲν μπορεῖτε ἀσφαλῶς νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε...
Ἔτσι μονάχα νοιώθω
πὼς ἐκπληρώνω φίλη μου, τὸν ἱερό μου πόθο,
καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη μου μέσ' τὴν καρδιὰ θαμμένη
παντοτεινὰ θὰ μένη!...
Παντοτεινὰ κι' ἀληθινά! Μέσα στὸν πυρετὸ
ποὺ μὲ κρατοῦσε ἀναίσθητο στοῦ πόνου τὸ κρεββάτι,
ἔνοιωθα κάτι, πιὸ πολὺ ἀκόμα, δυνατὸ
κι' ἦταν αὐτὸ τὸ «κάτι»
— τώρα τὸ βλέπω, ἀγάπη μου — ἦταν ἀγάπη μόνο
ποὺ τότε μὲ τὸν πόνο της βαλσάμωνε τὸν πόνο.
Σᾶς ἀγαποῦσα. Κι' ἂν ποτὲ δὲν σᾶς τὸ εἶχα πῆ
μ' ἐμπόδιζε κάποια μικρὴ ἀνόητη ντροπή,
μ' ἐμπόδιζεν ἡ σκέψι,
πὼς «ἴσως... ἴσως θὰ μπορῆ καὶ νὰ μὴ μὲ πιστέψη...»
Μὰ τώρα; Τώρα ποὔφυγα κι' εἴσαστε μακρυά μου
δὲν ἔσβυσε ἡ ἀγάπη μου κι' ἔτσι γυρεύω πάλι
νὰ ἰδῶ — μ' αἰτία τὴ χαρὰ — νὰ ἰδῶ τὰ δάκρυά μου,
τὸ γράμμα σας νὰ βρέχουνε, γράμμα ποὺ θὰ μοῦ δίνῃ
γιὰ δεύτερη φορὰ ζωή, καλή μου
ἄγγελέ μου!...
Θὰ περιμένω. Γράψτε μου... Στὴν τόση μου ἀγωνία
σὲ μιὰ μικρούλα κι' ἥσυχη τοῦ κήπου μου, γωνία,
κάποιο κελάϊδημα ἀηδονιοῦ ποὺ θὰ μὲ ξεκουράζῃ
θὰ μοῦ θυμίζῃ, τ' ἄλλο μου, τὸ μακρυνό μου ἀηδόνι...
Θὰ περιμένω· Κι' ἡ χαρὰ θὰ διώξῃ τὸ μαράζι
ὅταν θὰ ἰδῶ στὸ γράμμα σας, μιὰ λέξι σας καὶ μόνη,
ποὺ θὰ μοῦ δίνη ξαφνικά, δικαίωμα νὰ ζήσω...
Θὰ τὤχω αὐτὸ τὸ γράμμα σας; Θὰ τὤχω; Ἂς τὸ ἐλπίσω.
. . . .

Ἐλᾶτε! Ἐδῶ στὸ ἥσυχο κι' ἀπόμερο χωριό μας
ξέννοιαστοι πιὰ θὰ ζήσωμε μέσ' τὸ νοικοκυριό μας
κι' εὐτυχισμένοι θᾆμαστε... μιὰ λέξι περιμένω
μιὰ λέξι ἕνα «ναὶ»
ποὺ θὰ μὲ κάνῃ ἀληθινά, γιὰ πάντα εὐτυχισμένο
γλυκειέ, καλέ μου σύντροφε, πιστὲ κι' ἀληθινέ...
Τὴν περιμένω σὰν πνοὴ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ζήσω...
Θὰ τὤχω αὐτὸ τὸ γράμμα σας; Θὰ τὤχω; Ἂς τὸ ἐλπίσω

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
[illegible]
ΔΗΜΗΤ[illegible] ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ [illegible] ΚΑΙ [illegible]
ΔΩΡΕΑ ....
ΗΜΕΡΟΜ. ....
ΑΡΙΘ. ....

Γκεόρκ Ἔβερς

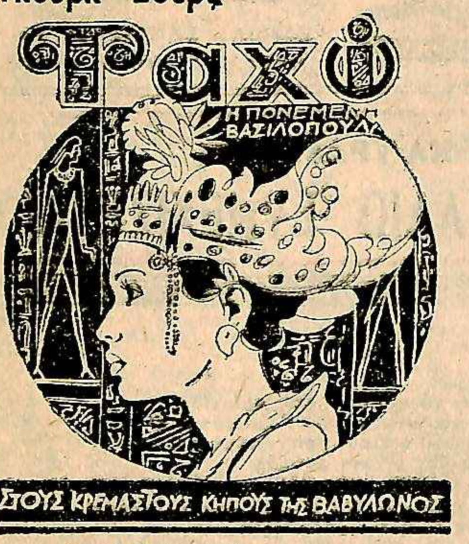
Ταχώ
Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ
ΣΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Κατὰ διασκευὴν

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

8ον

Πῶς θὰ τιμωροῦσε τὴν Ταχώ; Αὐτὸ συλλογιζόταν ἐνόσῳ ἔπιναν οἱ ἄλλοι γύρω του. Καμμιὰ τιμωρία δὲν τοῦ φαινόταν ἀρκετὴ καὶ ὁ θάνατος δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ ἄξιζε στὸ ἔγκλημά της. Θάβρισκε ἕνα μέσον νὰ τὴν τιμωρήσῃ σκληρά. Ἀλλὰ ἡ χειρότερή της τιμωρία θὰ ἦταν νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα τὸν Σμέρδη. Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ φύγῃ ὁ Σμέρδης ἀπὸ κοντά του. Αὐτὸς τοὔπαιρνε τὴν ἀγάπη τῶν γυναικῶν, αὐτὸς τοὔκλεβε τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ του. Ἔπρεπε νὰ φύγῃ ὁ Σμέρδης...

Στὸ μεταξὺ ὁ Βόγης, ἀφοῦ ἔδωσε αὐστηρὲς διαταγὲς στὸ προσωπικὸ τοῦ ἀνακτόρου τῆς Ταχῶς νὰ μὴν ἐπιτρέψουν σὲ κανένα νὰ πάῃ νὰ τὴν ἰδῇ, οὔτε στὴν ἰδία τὴν Κασσανδάνη, ἐγύρισε στὴν αἴθουσα τοῦ συμποσίου.

Στὸ κατῶφλι τῆς μεγάλης στοᾶς, εἶδε ἕνα παιδί, ποὺ ἐγνώρισε ἀμέσως ὅτι ἀνῆκε στὸ προσωπικὸ τῆς Ταχῶς.

— Τί θέλεις ἐσὺ ἐδῶ; ἐρώτησε.

— Θέλω νὰ δώσω κάτι στὸν βασιλόπαιδα Σμέρδη, ἀποκρίθηκε χαρούμενος ὁ μικρός.

— Ποιὸς σὲ ἔστειλε;

— Κάποια μ' ἔστειλε, ἀποκρίθηκε τὸ παιδὶ ζωηρά.

— Ἄ, ἡ Αἰγυπτία;

— Ποιὸς σοῦ τὸ μαρτύρησε;

— Ἡ ἰδία ἡ Ταχὼ μοῦ τὸ εἶπε. Δῶσε μου τὸ σημείωμα, θὰ τὸ δώσω μόνος μου στὸν Σμέρδη.

— Δὲν μπορῶ, μοῦ εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ τὸ παραδώσω στὰ χέρια του.

— Πρέπει νὰ μὲ ὑπακούσῃς!

Ἐνόσῳ γινόταν αὐτὴ ἡ συζήτησις, ὁ Καμβύσης, σὰν νὰ τὸν τράβουσε κάποιο προαίσθημα, εἶχε σηκωθῆ καὶ εἶχε προχωρήσει πρὸς τὸν Βόγη.

Μόλις εἶδε τὸν βασιλέα νὰ ἔρχεται, ὁ εὐνοῦχος ἐδίστασε μιὰ στιγμή, συλλογίσθηκε, καὶ ἔπειτα γρήγορα, διέταξε τοὺς μαστιγοφόρους νὰ συλλάβουν τὸ παιδί.

—Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Καμβύσης καχύποπτα.

— Αὐτὸς ὁ θρασύς, εἶπε δυνατὰ ὁ Βόγης, ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ γιὰ νὰ φέρῃ κάποιο σημείωμα τῆς Ταχῶς πρὸς τὸν Σμέρδη.

Τὸ παιδί, μόλις εἶδε τὸν βασιλῆα, ἐγονάτισε καὶ ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὴ γῆ. Ὁ Καμβύσης τὸν ἐκύτταξε, ὠχρός, σὰν νεκρός. Ἔπειτα ἐγύρισε καὶ ρώτησε τὸν Βόγη:

— Τί θέλει ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου ἡ Αἰγυπτία;

— Τὸ παιδὶ λέει πὼς μόνο στὸν ἴδιο τὸν Σμέρδη θέλει νὰ δώσῃ τὸ γράμμα.

Στὰ λόγια αὐτά, τὸ παιδὶ ἔδειξε ἕναν μικρὸ πάπυρο τυλιγμένο, κυττάζοντας ἱκετευτικὰ τὸν βασιλῆα. Αὐτὸς ἅρπαξε τὸν πάπυρο, μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, καὶ ἐχτύπησε μὲ λύσσα τὸ πόδι του χάμω ὅταν εἶδε ὅτι τὰ γράμματα ἦσαν ἑλληνικὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ διαβάσῃ. Σὲ λίγο συνῆλθε καὶ ρίχνοντας μιὰ τρομερὴ ματιὰ στὸ παιδί, ρώτησε:

— Ποιὸς σοῦ τὤδωσε αὐτό;

— Ἡ Μανδάνη, ἡ ὑπηρέτρια τῆς Ταχῶς.

— Γιὰ τὸν ἀδελφό μου;

— Ναί..

— Δορυφόροι, συλλάβετε τὸ παιδί!

Ἡ φωνὴ τοῦ Καμβύση εἶχε τέτοια λύσσα, ποὺ καὶ οἱ δορυφόροι ἐκοκκάλωσαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ὅταν τὸν ἅρπαξαν μὲ βάναυσα χέρια, ὁ μικρὸς ἐγύρισε τὸ βλέμμα του ἱκετευτικὸ στὸν βασιλέα. Ἀλλὰ ὁ Καμβύσης ἔφυγε τρέχοντας, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν. Τὸν ἀκολούθησε ὁ Βόγης τρίβοντας τὰ χέρια του.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε ὁ βασιλῆας ἀπότομα. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ σοῦ ἀναθέτω τὴν ἐπιτήρησι τῶν κρεμαστῶν κήπων τῆς Αἰγυπτίας. Νὰ τὴν φρουρῇς καλά. Ἂν φθάσῃ σ' αὐτὴν κανεὶς ἄνθρωπος ἢ καμμιὰ ἀγγελία χωρὶς νὰ τὸ μάθω, εἶσαι ἔνοχος θανάτου.

— Ἂν στείλουν κανένα μήνυμα ἡ Κασσανδάνη ἢ ἡ Ἄτοσσα;

— Νὰ τὶς διώξῃς καὶ αὐτὲς τὶς ἴδιες ἂν ἔλθουν καὶ νὰ τοὺς πῇς ὅτι θὰ θεωρήσω ἀτομικὴ προσβολὴ ἂν ἐπικοινωνήσουν μὲ τὴν Ταχὼ παρὰ τὴν ἐπιθυμία μου.

— Ἡ διαταγή σου θὰ ἐκτελεσθῇ, εἶπε ὁ Βόγης προσκυνῶντας ταπεινά. Μοῦ ἐπιτρέπεις ὅμως μιὰ παράκλησι, βασιλῆα μου;

— Κακὴ ὥρα ἐδιάλεξες.

— Αἰσθάνομαι πὼς εἶμαι πολὺ ἄρρωστος. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἀναθέσῃς μόνο γιὰ αὔριο σὲ ἄλλον τὴν ἐπιτήρησι τῶν κρεμαστῶν κήπων.

— Ὄχι! Ἄφησέ με!..

— Αἰσθάνομαι ρῖγος. Ἔχω πυρετό. Ἐλιποθύμησα τρεῖς φορὲς σήμερα... Ἂν μὲ πιάσῃ καμμιὰ λιποθυμία...

—Ποιὸς μπορεῖ νὰ σὲ ἀναπληρώσῃ;

— Ὁ Λυδὸς ἀρχιευνοῦχος Κανδαύλης. Εἶνε πιστὸς καὶ ἄκαμπτος στὸ καθῆκον του.

— Κανένα δὲν τὸν ὑπηρετοῦν τόσο ἄσχημα σὰν καὶ μένα! ἐβόγγηξε ὁ Καμβύσης. Ἔστω, ἂς σὲ ἀναπληρώσῃ αὔριο ὁ Κανδαύλης. Νὰ ξέρῃ ὅμως πὼς τὸ ἐλάχιστο λάθος θὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή του.

— Σ' εὐχαριστῶ, βασιλῆα μου. Μ' ἔσωσες! Καὶ κάτι ἄλλο. Ξέρεις ὅτι αὔριο ἀνθίζει στοὺς κρεμαστοὺς κήπους ὁ σπάνιος γαλάζιος κρῖνος; Ὁ Ὑστάσπης, ὁ Ἰνταφέρνης, ὁ Κροῖσος καὶ ὁ ἀρχιερεὺς Πατιζείθης μὲ παρεκάλεσαν πὼς θέλουν νὰ τὸν ἰδοῦν. Θὰ ἐπιτρέψῃς νὰ πατήσουν αὐτοὶ λίγα λεπτὰ τοὺς κρεμαστοὺς κήπους; Ὁ Κανδαύλης θὰ προσέξῃ νὰ μὴν ἐπικοινωνήσουν καθόλου μὲ τὴν Αἰγυπτία.

— Ἂς ἀνοίξῃ τὰ μάτια του ὁ Κανδαύλης, ἂν ἀγαπᾷ τὴ ζωή του. Πήγαινε!

Ὁ Βόγης προσκύνησε πάλι καὶ ἔφυγε πετῶντας ἀπὸ τὴ χαρά του.

Ὁ Καμβύσης στριφογύρισε σὰν πληγωμένο λιοντάρι ὅλη τὴ νύχτα στὴν κάμαρά του. Τὸ πρωῒ εἶχε πάρει τὶς ἀποφάσεις του. Ἡ τιμωρία τῆς Ταχῶς θὰ ἦταν νὰ γίνῃ ὑπηρέτρια τῶν παλλακῶν στὸν γυναικωνίτη. Ὁ Σμέρδης ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὴν Αἴγυπτο, νὰ πάρῃ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ μετὰ ἀμέσως νὰ σταλῇ σὲ καμμιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία ὡς διοικητής. Ἔτσι μόνο θὰ ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὸν ἐσκότωνε ὁ Καμβύσης σὲ καμμιὰ στιγμὴ λύσσας. Καὶ αὐτό... ὄχι! Δὲν ἤθελε νὰ βάψῃ τὰ χέρια του στὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀφοῦ δὲν τοῦ εἶχε φταίξει σὲ τίποτε..

Ἡσυχασμένος κάπως ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀποφάσεις ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες ξεκίνησαν γιὰ τὸ κυνῆγι.

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ Τ' ΑΣΤΡΑ

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ κυνηγιοῦ, ὁ Καμβύσης μὲ κόπο προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὸ μῖσος του, εἶπε στὸν Σμέρδη ὅτι τοῦ δίνει τὴν ἄδεια νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας γιὰ τὴν Αἴγυπτο, νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀγαπημένη του.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρά, μετὰ τὸ κυνῆγι, ὁ Σμέρδης τὸ βράδυ ἐκάλεσε τοὺς στενούς του φίλους Δαρεῖο, Ζώπυρο καὶ Γύγη, νὰ διασκεδάσουν μαζί γιὰ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ.

Οἱ νεαροὶ Ἀχαιμενίδες ἐκάθονταν μόλις εἶχε σουρουπώσει σὲ μιὰν ἀλάνθιστη ἄκρη τοῦ βασιλικοῦ κήπου. Κοντά τους εἶχε ἔλθει καὶ ὁ Ἀράσπης, ἕνας εὐγενὴς Πέρσης, παληὸς φίλος τοῦ Κύρου. Ἡ συζήτησις γινόταν σὲ εὔθυμο τόνο καὶ ὅλοι ἐπείραζαν τὸν Σμέρδη, καλόβολα, γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ τὸν ἐπερίμενε. Ὁ μόνος ποὺ δὲν ἐγελοῦσε στὴν χαρούμενη συντροφιὰ ἦταν ὁ Δαρεῖος. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ἀράσπης, ποὺ μ' ὅλα του τὰ ἑξῆντα χρόνια εἶχε νεανικὴ καρδιά, ἐφώναξε:

— Ἔ, γυιὲ τοῦ Ὑστάσπους, δὲν ταιριάζει νὰ εἶσαι ἔτσι σκυθρωπός. Μήπως ζηλεύεις τὸν Σμέρδη ποὺ πρόκειται νὰ πανδρευθῇ; Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διαλέξῃς καὶ ἐσὺ ποιὰ γυναῖκα θέλεις ἀνάμεσα ἀπ' ὅλες τὶς εὐγενεῖς Περσίδες..

Ὁ Δαρεῖος κοκκίνισε, μὰ δὲν ἐχαμογέλασε.

— Μὰ τὸν Μίθρα, ἐφώναξε ὁ Ζώπυρος, ὁ φίλος μας εἶνε ἐρωτευμένος

— Τότε ἔχω παράπονο, εἶπε γελαστὸς ὁ Σμέρδης γιατὶ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρω.

— Σκέπτομαι νὰ σοῦ μιλήσω σοβαρά, εἶπε σιγὰ ὁ Δαρεῖος. Πᾶμε παραπέρα.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι ἐξάδελφοι σηκώθηκαν καὶ ἀψηφῶντας τὰ πειράγματα τῶν ἄλλων, ἀποσύρθηκαν σὲ μιὰν ἥσυχη γωνιὰ τοῦ κήπου. Ἕνα ἀηδόνι σκορποῦσε τὶς τρίλλιές του στὴ μαγευτικὴ νύχτα.

— Ἀκοῦς τί ὡραῖα ποὺ τραγουδεῖ ἡ Βυλβὺλ (τὸ ἀηδόνι); ἔκαμε μελαγχολικὰ ὁ Δαρεῖος.

— Ἔχει δίκηο ὁ Ζώπυρος, εἶπε ὁ Σμέρδης. Εἶσαι ἐρωτευμένος. Περιμένω ἀνυπόμονα τὴν ἐξομολόγησί σου.

— Διστάζω, Σμέρδη, εἶπε σοβαρὰ ὁ Δαρεῖος. Ἡ ἀγάπη μου εἶνε ἀπελπισμένη, τὸ ξέρω. Γιατὶ νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτήν;

— Ἀπελπισμένη; Γιατί, φίλε μου; Ποιὰ κοπέλλα δὲν θὰ τὸ θεωροῦσε τιμή της καὶ εὐτυχία της νὰ σὲ πανδρευθῇ; Ἐκτὸς ἂν ἀγαπᾷς καμμιὰ παντρεμένη;

— Ὄχι, Σμέρδη, ἡ κοπέλλα ποὺ ἀγαπῶ, ποὺ λατρεύω, εἶνε ἀνύπανδρη καὶ μικρή. Μιὰ ξανθούλα, ἕνα ἀγρίμι, ποὺ μόλις πρὸ ὀλίγου ἐφόρεσε τὰ σκουλαρίκια...

— Γιατὶ μοῦ μιλεῖς μὲ αἰνίγματα;

— Σμέρδη, εἶπε ὁ Δαρεῖος κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν ἐξάδελφό του. Δὲν ἐμάντεψες ἀκόμα ποιὰ ἀγαπῶ;

— Μὰ τὸν Μίθρα, ὄχι!

— Εἶμαι τρελλὸς γιὰ τὴν κόρη τοῦ Κύρου, γιὰ τὴν ἀδελφή σου Ἄτοσσα.

Ὁ Σμέρδης ἔγινε κόκκινος ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐφώναξε:

— Αὐτὸ ἐδίσταζες νὰ μοῦ πῇς τόση ὥρα, Δαρεῖε; Εὐχαριστῶ τοὺς θεούς! Ἀπὸ σήμερα δὲν πιστεύω πιὰ στὰ ἄστρα σου, ποὺ μοὔλεγες ὅτι κάποιος κίνδυνος μὲ ἀπειλεῖ.. Ἔλα νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, ἀδελφέ μου! Μὲ περιμένει λοιπὸν διπλῆ εὐτυχία, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ θὰ ἀποκτήσω τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπῶ καὶ ὁ Δαρεῖος μου θὰ πάρῃ τὴν ἀγαπημένη μου Ἄτοσσα. Σοῦ ὁρκίζομαι νὰ σὲ βοηθήσω νὰ πραγματοποιήσῃς αὐτὸ ποὺ νομίζεις ὄνειρο... Ἀλλὰ ἀπὸ πότε τὴν ἀγαπᾷς τὴν ἀδελφούλα μου;

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τῆς ἔσωσα τὴ ζωή. Σ' ἕναν ἐξοχικὸ δρόμο ἀφηνίασαν τὰ ἄλογα τοῦ ἀμαξιοῦ της καὶ ἐγὼ κατώρθωσα νὰ τὰ συγκρατήσω στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Δὲν μπόρεσα νὰ ξεχάσω τὴ ματιά της, τὴ θερμή, γεμάτη θαυμασμὸ καὶ εὐγνωμοσύνη. Τότε μοῦ χάρισε ἡ Ἄτοσσα αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, ποὺ δὲν τὸ ἀποχωρίστηκα πιὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τώρα, ὅταν τὸ βλέπω, μοῦ φαίνεται πὼς οἱ ματιές της δὲν εἶνε ἀδιάφορες.

— Τί διστάζεις, λοιπόν; Βάλε τὸν πατέρα σου νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Καμβύση. Εἶσαι καὶ ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα, ἐξάδελφός μας!

— Ναί, ἀλλὰ ὁ Καμβύσης φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ θελήσῃ. Θυμᾶσαι τί ὄνειρο εἶδε ὁ Κῦρος γιὰ μένα; Εἶδε, λέει, ὅτι εἶχα φτερά.

— Οὔφ, τί κάθεσαι καὶ συλλογίζεσαι! Ὁ Καμβύσης τὰ ξέχασε τώρα αὐτά... Θὰ πάρῃς τὴν Ἄτοσσα.

— Ἂν τὸ θέλουν οἱ θεοί, θὰ τὴν πάρω, εἶπε ὁ Δαρεῖος καὶ πρώτη φορὰ αὐτὴ τὴ βραδυὰ χαμογέλασε. Ἐσήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανό. Ἄξαφνα ὅμως τὸ χαμόγελο ἐπάγωσε στὰ χείλη του καὶ μιὰ παράξενη χλωμάδα ἐχύθηκε στὸ πρόσωπό του.

— Τί ἔχεις; Τί εἶδες στὰ ἄστρα; ρώτησε ὁ Σμέρδης ἀνήσυχος.

— Σμέρδη, εἶπε ὁ Δαρεῖος μὲ φωνὴ βραχνὴ ἀπὸ ἀγωνία. Στὸν οὐρανὸ συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Τὸ κακό σου ἄστρο κοντεύει νὰ ἀγγίξῃ τὸν ἀστερισμό σου. Βέβαιος κίνδυνος σὲ ἀπειλεῖ. Σμέρδη! Φυλάξου!... Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, φύγε ἀμέσως γιὰ τὴν Αἴγυπτο, ἐπειδὴ τὸ κακὸ σὲ ἀπειλεῖ κοντὰ στὸν Εὐφράτη καὶ ὄχι κοντὰ στὸ Νεῖλο.

Ὁ Σμέρδης ἄκουσε μὲ δύσπιστο χαμόγελο.

— Αὐτὸ σὲ ἐτάραξε τόσο; ἔκαμε μὲ ἀνεπαίσθητη εἰρωνεία. Πιστεύεις λοιπὸν τόσο στὶς προφητεῖες; Αὐτὴ τὴν τέχνη ἔμαθες μὲ τοὺς ἱερεῖς στὴν Αἴγυπτο;

— Σμέρδη, μὴν τὸ παίρνῃς ἀψήφιστα!... Τ' ἄστρα δὲν λένε ψέματα.

—Τότε εἶνε κουτὸ νὰ θέλω νὰ ἀποφύγω τὶς προφητεῖες τους.

— Ἡ τύχη ἀγαπάει πιὸ πολὺ ἐκείνους ποὺ ξέρουν νὰ τὴν πολεμήσουν.. Φύγε, Σμέρδη, φύγε ἀπόψε κιόλας γιὰ τὴν Αἴγυπτο!

— Ἀδύνατον! Δὲν ἀποχαιρέτησα ἀκόμα τὴ μητέρα καὶ τὴν Ἄτοσσα. Θὰ φύγω αὔριο, ὅπως ἀποφάσισα.

— Σὲ δικαιολογῶ ἐγώ, φύγε, Σμέρδη!

— Καὶ νὰ θεωρηθῶ δειλός; Ὄχι, Δαρεῖε! Θὰ φύγω αὔριο.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ζωπύρου:

— Ὡραῖος τρόπος, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἀφήνει τοὺς καλεσμένους του ὁ Σμέρδης νὰ διασκεδάσουν μόναχοί τους.

— Ἔρχομαι, ἔρχομαι! ἐφώναξε ὁ Σμέρδης καὶ ἔτρεξε στὴν συντροφιά.

Ὁ Δαρεῖος ἔμεινε μόνος καὶ ἐκύτταξε κάμποση ὥρα ἀκόμα τὰ ἄστρα, ψιθυρίζοντας:

—Φτωχὲ Σμέρδη!

Ὁ Σείριος ἔλαμπε μαγευτικὰ στὸν διάφανο οὐρανό.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΑΛΗΘΕΥΕΙ

Ἡ συντροφιὰ εἶχε ἀρχίσει ἕνα χαρούμενο τραγοῦδι ὅταν φάνηκε στὸν κῆπο ὁ Κροῖσος. Ὅλοι τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ ἐνθουσιασμό. Ὁ γέρος ὅμως ἦταν χλωμὸς καὶ φαινόταν νὰ τρέμῃ ὁλόκληρος.

— Τί ἔχεις, πατέρα; ἐφώναξε ὁ Γύγης ἀνήσυχος.

— Τίποτε, τίποτε, ἀποκρίθηκε βραχνὰ αὐτός.

Ἔπειτα ἔπιασε τὸν Σμέρδη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τραβῶντας τον λιγάκι παράμερα, ψιθύρισε:

— Δυστυχισμένε... Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι; Τί κάθεσαι; Φύγε. Οἱ μαστιγοφόροι ἔρχονται πίσω μου καὶ ἔχουν διαταγὴ νὰ σὲ συλλάβουν! Πίστεψέ με, ἂν δὲν φύγῃς, θὰ τιμωρηθῇς μὲ θάνατο γιὰ τὴν διπλῆ σου τρέλλα.

— Κροῖσε, ἔκαμε ἔκπληκτος ὁ Σμέρδης, δὲν καταλαβαίνω...

— Ἔβρισες μὲ τὸν χειρότερο τρόπο τὸ νόμο τοῦ κράτους καὶ τῆς αὐλῆς, ἔθιξες, τοὐλάχιστον κατὰ τὰ φαινόμενα, τὴν τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου!..

— Τί λές;

— Φύγε, φύγε, σοῦ λέω! Κι' ἂν ἤσουν στοὺς κρεμαστοὺς κήπους κοντὰ στὴν Αἰγυπτία μὲ πρόθεσι ἀθῶα, ὁπωσδήποτε, ἔχεις ὅλα νὰ τὰ φοβηθῇς! Πῶς μπόρεσες ἐσύ, ποὺ ξέρεις τὸν ὀξύθυμο χαρακτῆρα τοῦ Καμβύση, νὰ παραβῇς τὴ διαταγή του ἔτσι φανερά;

— Δὲν καταλαβαίνω ..

— Ἄφησε τὶς προφάσεις. Φύγε! Δὲν ξέρεις ὅτι ὁ Καμβύσης σὲ ζηλεύει ἀπὸ καιρό; Ὅτι αὐτὴ ἡ νυκτερινή σου ἐπίσκεψι στὴν Ταχώ...

— Δὲν ἐπάτησα τὸ πόδι μου στοὺς κρεμαστοὺς κήπους ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶνε ἐδῶ ἡ Ταχώ.

— Μὴν προσθέτῃς καὶ τὸ ψέμα στὸ ἔγκλημά σου..

— Σοῦ ὁρκίζομαι.

— Θέλεις μὲ τὸν ψεύτικό σου ὅρκο νὰ κάμῃς κακούργημα τὴν ξεμυαλισιά σου;... Οἱ μαστιγοφόροι ἔρχονται. Φύγε!

— Θὰ μείνω, καὶ θὰ ἐπιμείνω στὸ ὅρκο μου.

—Τρελλέ! Μάθε ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ τὰ μάτια μου ὁ Ὑστάσπης καὶ ἄλλοι Ἀχαιμενίδες σὲ εἶδαν στοὺς κρεμαστοὺς κήπους

Ὁ Κροῖσος λέγοντας αὐτὰ τὰ [illegible] ἔσπρωχνε μὲ τὸ σπανιὸ σχεδὸν τὸν Σμέρδη πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ κήπου. Αὐτὸς ὅμως ὅταν ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέρου, ἐστάθηκε καὶ ἐφώναξε τοὺς φίλους του. Τοὺς διηγήθηκε τὴν κατηγορία τοῦ Κροίσου, καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ μαρτυρήσουν ὅτι δὲν ἔλειψε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά τους.

— Σοῦ ὁρκίζομαι, πατέρα, εἶπε ὁ Γύγης, ὅτι ὁ Σμέρδης εἶνε μαζί μας δυὸ - τρεῖς ὧρες σ' αὐτὸν τὸν κῆπο.

— Κι' ἐμεῖς ὁρκιζόμαστε, ἐφώναξαν ζωηρὰ ὁ Δαρεῖος, ὁ Ζώπυρος καὶ ὁ Ἀράσπης.

— Θέλετε νὰ μὲ γελάσετε; ἔκαμε θυμωμένος ὁ Κροῖσος. Νομίζετε πὼς ἐπειδὴ εἶμαι γέρος, εἶμαι τυφλὸς ἢ τρελλός; Φαντάζεστε ὅτι ἡ δική σας μαρτυρία θὰ κλονίσῃ τὴ μαρτυρία τῶν γερόντων; Τοῦ Ὑστάσπους, τοῦ Ἰνταφέρνη καὶ τοῦ ἀρχιερέως Πατιζείθη; Κανένα εἶδος φιλίας δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ ἕνα τόσο θρασὺ ψέμα. Ὁ Σμέρδης εἶνε τοῦ θανάτου ἂν δὲν φύγῃ.

— Νὰ μὴ μ' ὀνομάζῃς πιὰ παιδί σου! ἄρχισε ὁ Γύγης.

— Μὰ τοὺς ἀστερισμοὺς τοῦ οὐρανοῦ, ἔκαμε ὁ Δαρεῖος.

Ὁ Σμέρδης ὅμως τοὺς ἔκοψε.

— Σωπᾶτε! Βλέπω στὴν ἄκρη τοῦ κήπου τὸ ἀπόσπασμα ποὺ ἔρχεται νὰ μὲ συλλάβῃ. Ἂν δραπετεύσω, εἶνε σὰν νὰ ὁμολογῶ τὴν ἐνοχή μου. Ἀλλά, Κροῖσε, θέλω νὰ μὲ πιστέψῃς ἐσύ. Σοῦ ὁρκίζομαι στὰ τυφλὰ μάτια τῆς μητέρας μου καὶ στὸ καθαρὸ φῶς τοῦ ἥλιου.

— Νὰ πιστέψω ἐσένα περισσότερο ἀπὸ τὰ δυό μου μάτια; Τὸ θέλω, παιδί μου, γιατὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἀλλὰ εἴτε ἔνοχος εἶσαι, εἴτε ἀθῶος, φύγε! Βλέπεις, οἱ στρατιῶτες ἔρχονται ἀργά, γιατὶ σὲ ἀγαποῦν καὶ σοῦ ἀφήνουν μὲ τρόπο καιρὸ νὰ φύγῃς.

— Φύγε, Σμέρδη! ἐφώναξε ὁ Δαρεῖος. Μὴν ξεχνᾷς αὐτὸ ποὺ ἐδιάβασα στὰ ἄστρα γιὰ σένα!

Ὁ Σμέρδης ἐκούνησε τὸ ὡραῖο του κεφάλι.

— Ποτὲ δὲν ἔφυγε μπροστὰ στὸν κίνδυνο. Νά, ἔφθασαν οἱ στρατιῶτες! Καλῶς ἦλθες, Βίσχεν! Θέλεις νὰ μὲ συλλάβῃς, ἔ; Μιὰ στιγμὴ νὰ ἀποχαιρετήσω τοὺς φίλους μου.

Ὁ Βίσχεν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν φρουρῶν, παληὸς πολεμιστὴς τοῦ Κύρου, εἶπε θλιμμένος:

— Δὲν ἔχεις νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃς, ἐπειδὴ ὁ Καμβύσης διέταξε νὰ τοὺς συλλάβωμε ὅλους μαζί.

Ἔπειτα ἐπρόσθεσε σιγά:

— Ὁ βασιλῆας εἶνε ἔξω φρενῶν, θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ. Πρέπει νὰ φύγῃς. Οἱ ἄνδρες μου δὲν θὰ σὲ καταδιώξουν. Ἐγὼ εἶμαι γέρος καὶ ἡ Περσία δὲν θὰ χάσῃ καὶ πολλὰ ἂν κοπῇ τὸ κεφάλι μου...

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε, εἶπε ὁ Σμέρδης δίνοντάς του τὸ χέρι. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ δεχθῶ τὴ θυσία σου. Εἶμαι ἀθῶος καὶ ξέρω πὼς ὁ Καμβύσης εἶνε μὲν ὀξύθυμος, ἀλλὰ ὄχι ἄδικος. Ἐλᾶτε, φίλοι μου, πιστεύω πὼς ὁ βασιλῆας θὰ μᾶς ἀνακρίνῃ σήμερα.

Η ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Μετὰ δυὸ ὧρες, ὁ Σμέρδης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐστέκονταν μπροστὰ στὸν Καμβύση. Ὁ βασιλῆας καθόταν, γιγαντόσωμος καθὼς ἦταν, βαρὺς στὸ θρόνο του. Πίσω του ἐστέκονταν δυὸ γιατροί, κρατῶντας διάφορα φάρμακα. Ὁ Καμβύσης μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ μιὰ κρίσι ἐπιληψίας. Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ τὸν ἐβασάνιζε ἄλλοτε συχνά. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ εἶχε ἔλθει ἡ Ταχὼ στὴν Περσία, δὲν εἶχε πάθει κρίσι. Ἀλλὰ σήμερα οἱ σφοδρὲς συγκινήσεις τὸν εἶχαν τσακίσει.

Ἂν συναντοῦσε πρὸ ὀλίγης ὥρας τὸν ἀδελφό του, θὰ τὸν ἐσκότωνε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Ἡ κρίσις ὅμως τῆς ἐπιληψίας, ποὺ ἐμεσολάβησε, τὸν κατεπράϋνε τόσο ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἀκούσῃ σχετικῶς ψύχραιμα τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου. Γύρω του ἐστέκονταν ὁ Πατιζείθης, ὁ Ὑστάσπης, ὁ Κροῖσος, ὁ Βόγης καὶ ἄλλοι εὐπατρίδες. Παρὰ πίσω ἑκατοντάδες ἐπίσημοι.

Τὰ χέρια τοῦ Σμέρδη, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλῆα, ἦσαν δεμένα μὲ βαρειὲς ἁλυσσίδες. Μετὰ κάμποσων λεπτῶν σιγή, ἐσήκωσε ὁ Καμβύσης τὰ μάτια του σκοτεινὰ στὸν ἀδελφό του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή:

—Ἀρχιερέα, πές μας ποιὰ ποινὴ ταιριάζει σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀπάτησε τὸν ἀδελφό του, ποὺ ἀτίμασε τὸν βασιλέα, καὶ ἐτύφλωσε τὴν καρδιά του μὲ μαῦρα ψέματα;

Ὁ Πατιζείθης ἀποκρίθηκε:

— Αὐτός, ἂν ἀποδειχθῇ ἡ ἐνοχή του, εἶνε ἔνοχος θανάτου σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, καὶ στὸν ἄλλον θὰ δικαστῇ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΣΤΗ ΜΟΔΙΣΤΡΑ

— Πρόσεχε, καϋμένη Μαρίνα, μὴν ἀφίνῃς καρφίτσες ἐπάνω μου, γιατὶ μπήγονται στὰ γόνατα τῶν ἀνδρῶν...

Τὸ διηγηματάκι σας τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια ὁ Τάκης Σφοδελὰς ἐζητοῦσε νὰ βρῇ κάπου μιὰ γραφικὴ ἐργασία καὶ δὲν ἔβρισκε. Τέλος, ὅταν τὰ κατάφερε, μὲ τὴν σύστασι ἑνὸς φυγγενοῦς, νὰ τοποθετηθῇ σ' ἕνα φιλικὸ γραφεῖο, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ ὅλους ἐκείνους ποὺ θὰ εἶχαν ἀνάγκη, στὸ μέλλον, ἑνὸς ὑπαλλήλου γιὰ γραφεῖο.

Μιὰ μέρα, ἐδιάβασε σὲ μιὰν ἐφημερίδα ὅτι ἕνας κύριος ἐζητοῦσε ἕνα νέο γιὰ γραμματέα. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ Τάκης ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ σ' αὐτόν, μὴ ἔχοντας φυσικὰ καθόλου στὸ νοῦ του νὰ πιάσῃ τὴν θέσι αὐτή, ἀφοῦ εἶχε ἤδη δουλειά. Ἤθελε ὅμως νὰ παίξῃ ἕνα παιχνίδι στὸν κύριον αὐτὸν γιὰ νὰ ἀποζημιωθῇ γιὰ τὶς ἀπογοητεύσεις ποὺ εἶχε δοκιμάσει ἄλλοτε, ὅταν εἶχε πραγματικῶς ἀνάγκη μιᾶς θέσεως καὶ γυρνοῦσε ματαίως σ' ὅλα τὰ γραφεῖα.

— Μά, κύριέ μου, τοῦ εἶπε ὁ ἐργοδότης ὅταν ἔμαθε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Τάκη, γιατὶ ἐκάματε τὸν κόπο νὰ ἔλθετε νὰ μὲ δῆτε; Στὴν ἀγγελία μου ἔλεγα καθαρώτατα ὅτι ὅποιος ἔχει προσόντα γραμματέως, θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ γράψῃ, νὰ μοῦ πῇ τί ζητᾷ.

Ἕνα πονηρὸ χαμόγελο ἐφώτισε τότε τὴν φυσιογνωμία τοῦ Τάκη.

— Θὰ σᾶς ἔγραφα, κύριε, τοῦ εἶπε, μὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸ κάμω αὐτὸ γιὰ τὸν λόγο ὅτι..

— Συνεχίσατε, παρακαλῶ!

— ...δὲν γνωρίζω γραφήν!

Καὶ ὁ Τάκης ἐγύρισε καὶ ἔφυγε, ἀφήνοντας τὸν κύριο κόκκαλο.

Γ. ΝΑΣΟΣ

21ος αἰών
Ἀπὸ Τὴν Ζωὴ ἑνὸς Ἀθηναίου

17.- ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑ

Ἡ μεσημβρινὴ πελατεία τοῦ ὑποβρυχίου μπὰρ τοῦ Σκαραμαγκᾶ ἄρχισε ν' ἀραιώνῃ σιγὰ - σιγὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, μέσα στὸ κομψὸ γυάλινο ἐκεῖνο διαμέρισμα, ποὺ βρισκόταν σὲ βάθος δέκα μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, δὲν εἶχαν ἀπομείνει παρὰ μόνο οἱ δυὸ νεαροὶ ἐξάδελφοι, ποὺ ἐσυνέχιζαν τὴν χαμηλόφωνη συζήτησί τους.

Μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ἔδειχνε πόσο τὸν ἐβασάνιζε ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν ποὺ διηγόταν ὁ Νίκος Ἀλέρτης ἔλεγε τώρα στὸν Σμαρῆ:

— Ἀπομονωμένος, ὅπως σοῦ εἶπα, στὸ ἐργαστήριο τοῦ σταθμοῦ, γιὰ ἕνα διάστημα ἀδιαφόρησα γιὰ τὶς ἐξωεργαστηριακὲς ἀσχολίες τῶν συντρόφων μου. Δὲν τὰ κατάφερα ὅμως νὰ συγκρατήσω ὡς τὸ τέλος τὴν περιέργειά μου. Καὶ ἕνα πρωϊνὸ ἀπεφάσισα νὰ παρακολουθήσω τοὺς δυὸ παράξενους συνεργάτες μου καὶ νὰ διαλευκάνω τὸ μυστήριο ποὺ περιέβαλλε τὶς ἔρευνές τους.

» Ὡπλίσθηκα, λοιπόν, καὶ μόλις ἐκεῖνοι ἐγκατέλειψαν τὸ ἐργαστήριο, τοὺς ἀκολούθησα, προσπαθῶντας νὰ μὴ μ' ἀντιληφθοῦν. Ἐβάδισα ἔτσι ὡς ἑξακόσια μέτρα, ὅταν ἄκουσα τοὺς δυὸ ἀνθρώπους νὰ συζητοῦν. Σταμάτησα καὶ ἐκύτταξα. Ἐκεῖνο ποὺ εἶδα μὲ ἀποσβόλωσε...

» Ὁ δόκτωρ Τρικέτης καὶ ὁ βοηθός του Χερόφης ἐστέκονταν μπροστὰ σ' ἕναν τεράστιο γυάλινο κώδωνα, ποὺ ἐσκέπαζε ἕνα περίεργο μηχάνημα. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μηχανικὸς ἄνθρωπος, τὸ πιὸ ἀπίθανο μετάλλινο ρομπὸτ ποὺ μποροῦσε νὰ συλλάβῃ ἡ ἀνθρώπινη φαντασία.

— Μὰ πῶς βρέθηκε τὸ παράξενο αὐτὸ κατασκεύασμα ἐκεῖ; ἐρώτησε διακόπτοντας γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἐξάδελφό του ὁ Σμαρῆς.

— Περίμενε. Θὰ μάθῃς, ἀπήντησε ὁ Ἀλέρτης. Ὁ ρομπὸτ λοιπὸν αὐτὸς στηριζόταν ἐπάνω σὲ τέσσερα λεπτὰ πόδια καὶ εἶχε τρία μακρυὰ μπράτσα ὅμοια μὲ τοὺς πλοκάμους χταποδιοῦ. Τὸ τεράστιο καὶ ἀπαίσιο κεφάλι του ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕναν μικρὸ γυάλινο θόλο καὶ τὰ γελοῖα καὶ κωμικὰ μάτια του πρέπει νὰ ἦσαν ἐφωδιασμένα μὲ φωτοηλεκτρικὰ κύτταρα. Τὸ πλέον ὅμως φρικτὸ καὶ ἀπαίσιο ἦταν αὐτὸ ποὺ διακρινόταν μέσα στὸ γυάλινο κεφάλι. Ἔμοιαζε σὰν ζωντανὸς ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος καὶ ὁ ὄγκος του ἦταν τέτοιος ποὺ μόνο ἕνας γίγαντας μποροῦσε νὰ ἔχῃ τέτοιο κεφάλι. .

» Ἀποσβολωμένος ἐμπρὸς στὸ τρομακτικὸ αὐτὸ θέαμα, δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μιὰ κραυγὴ φρίκης, ποὺ καὶ μ' ἐπρόδωσε. Μ' ἕνα πήδημα, ὁ δόκτωρ Τρικέτης βρέθηκε μπροστά μου. Τὸ πιστόλι του στηριζόταν στὸ στῆθος μου.

— Καϋμένε μου ἐξάδελφε, μουρμούρισε ὁ Σμαρῆς χαϊδεύοντας τὸ χέρι τοῦ Ἀλέρτη. Κι' ἔπειτα τί ἔγινε;

— Ἑτοιμαζόμουν νὰ πῶ κάτι στὸν δόκτορα, ὁπότε ἄκουσα τὴ φωνή του νὰ λέῃ ἐπιτακτικά: «Σήκω καὶ ἔλα μαζί μου. Στὸ κάτω - κάτω εἶνε καιρὸς νὰ μάθῃς μὲ τί ἀσχολοῦμαι». Τὸν ἀκολούθησα ἀργά. Ὅταν βρέθηκα κοντὰ στὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο μηχάνημα καὶ ἐστύλωσα τὸ βλέμμα μου στὸ γυάλινο κεφάλι, ὁ δόκτωρ Τρικέτης μοῦ εἶπε: «Πειραματίζομαι στὴν κατασκευὴ ἑνὸς σκεπτομένου ρομπότ. Πολλοὶ ἐπιστήμονες κατεσκεύασαν τέτοια μηχανήματα. Ἐγὼ ἐδημιούργησα ἕνα ρομπὸτ μὲ σκεπτόμενο ἐγκέφαλο. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν ἐχρησιμοποίησα τὸν ἐγκέφαλο ἑνὸς τεραστίου γορίλλα. Τὸν ἐγκέφαλον αὐτὸν τοῦ ζώου κατώρθωσα νὰ τὸν ἀναπτύξω σ' αὐτὸ τὸ μέγεθος ποὺ βλέπεις, χρησιμοποιῶντας τὶς ἀκτῖνες Τριάλφα, ποὺ παράγει ἐκείνη ἡ συσκευή. Πρώτη φορὰ σήμερα ὁ ἐγκέφαλος αὐτὸς φαίνεται ὅτι ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν κωματώδη κατάστασί του καὶ ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ. Ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω πὼς ἐπὶ τέλους οἱ προσπάθειές μου θὰ ἐπιτύχουν. Ἂν συμβῇ αὐτό, θὰ γίνω διάσημος!...» Δὲν κρατήθηκα. «Εἶσθε τρελλός! τοῦ φώναξα. Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ ἐγκαταλείψατε καὶ οἱ δυό σας σὲ μένα ὅλη τὴ φροντίδα τοῦ ἐργαστηρίου...» Ὁ Χερόφης, ποὺ στεκόταν δίπλα μας, ἐγέλασε λέγοντας: «Στὸ ἐργαστήριο τὰ καταφέρνεις μιὰ χαρὰ ἐσύ...»

«Θέλησα νὰ τοῦ δώσω τὴν ἀπάντησι ποὺ τοῦ ἄξιζε, μ' ἐπρόλαβε ὅμως ὁ δόκτωρ Τρικέτης, ποὺ μοῦ εἶπε πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ μπράτσο: «Καὶ τώρα, ποὺ ἔμαθες τὸ μυστικό μας, ἂς γυρίσωμε στὴν κατοικία μας. Ἐκεῖ, κ. Ἀλέρτη, θὰ σοῦ ἐξηγήσω.»

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

«Ἐνώπιον ἐμοῦ, τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν...»

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚ

Εἶχε δουλέψει πολὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα: Τὸν εἴχανε παιδέψει τρία συμβόλαια ἀγοραπωλησίας, ἕνα προικοσύμφωνο καὶ μιὰ διαθήκη. Ἀπὸ τὸ πρωῒ στὶς ὀχτὼ ἕως τώρα, ποὺ κοντεύανε δέκα, ἡ δουλειὰ εἶχε συνεχισθῆ ἐκνευριστική, ἐξαντλητική, χωρὶς ξεκούρασμα. Ὅταν ἄκουσε τὸ ρολόϊ νὰ χτυπάῃ δέκα, τοῦ φάνηκε σὰ νὰ ξύπναγε ἀπὸ ἕναν βαθύτατο λήθαργο. Ἀπὸ πολλὴν ὥρα ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ συμβολαιογραφείου εἶχε φύγει. Μονάχα ὁ μικρὸς κλητήρας κοιμότανε ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

Μάζεψε τὰ μισοτελειωμένα χειρόγραφά του, καὶ τἄρριξε μέσα σὲ μιὰ πέτσινη τσάντα, ὑπολογίζοντας νὰ τελειώσῃ μιὰ προγαμιαία δωρεὰ στὸ σπίτι, μετὰ τὸ φαΐ, γιατί οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ ἐρχόντουσαν νὰ ὑπογράψουνε τὴν ἄλλη μέρα στὶς ὀχτώμιση.

Σὰν βγῆκε στὸ δρόμο, νόμισε πὼς εἰσχωροῦσε σ᾽ ἕναν κόσμο πολυθόρυβο, ἀλλοιώτικο, ἄγνωστο. Ἡ ὁδὸς Σταδίου τοῦ φάνηκε γεμάτη καινούργιο καὶ ἀπρόοπτο ἐνδιαφέρον, οἱ γυναῖκες περίεργα ὡραῖες, οἱ ἄνθρωποι ὅλοι γελαστοί.

Ξαφνικά, ἔνοιωσε νὰ τοῦ χτυπᾶνε τὴν πλάτη:

— Πῶς; Τέτοια ὥρα στοὺς δρόμους; Ἐσύ; Τίμιος οἰκογενειάρχης, μὲ παιδιά;...

Γύρισε ἀπότομα καὶ βρέθηκε φάτσα μ᾽ ἕναν εὔθυμο τύπο, μὲ κατακόκκινα μάγουλα καὶ κάτασπρα μαλλιά, ποὺ στεκόταν ὁλόϊσιος σὰ λαμπάδα καὶ ἔπαιζε στὸ δεξί του χέρι ἕνα γαρύφαλο.

— Τέλη! Βρέ, πόσα χρόνια ἔχω νὰ σὲ δῶ. . Γιατὶ δὲν ἦρθες καμμιὰ μέρα ἀπ᾽ τὸ γραφεῖο, νὰ πιῇς ἕνα καφεδάκι;

Ὁ ἄλλος ξέσπασε σὲ γέλια:

— Σὲ φαντάζομαι μόνο, πνιγμένο μέσα στὰ χαρτόσημα, στὰ συμβόλαια, σ᾽ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνυπόφορες σχολαστικότητες καὶ μὲ πιάνει ἀναγούλα...

— Ἔλα, τότε, σπίτι μου κανένα βραδάκι, νὰ φᾶμε.

— Ἐκεῖ μὲ πιάνει προκαταβολικὰ πλῆξις καὶ μὴ σοῦ κακοφανῇ! Τί θέλω ἐγὼ ἀνάμεσα σ᾽ ἕναν τίμιο οἰκογενειάρχη, μὲ τὶς κλαδωτές του πυτζάμες καὶ τὶς κεντημένες παντοῦφλες, σὲ μιὰ σεμνὴ νοικοκυρὰ καὶ σὲ τρία παιδιὰ ποὺ βουΐζουνε γύρω σὰ σφῆκες;

— Σὲ τέσσερα.

— Τόσο τὸ χειρότερο...

— Ναί, μὰ ἐγὼ θέλω νὰ σὲ βλέπω. Εἶνε τόσο ὡραῖα τὰ περασμένα, ὅταν τὰ ξαναζῇ κανεὶς στὸ πρόσωπο ἑνὸς πολὺ παληοῦ του φίλου.

—Τατατά! Μιλάει ἔτσι ὁ κ. Φλαγκᾶς, ὁ συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν;

— Ὄχι. Μιλάει ὁ Φάνης. Ὁ φίλος σου, ποὺ τὸν δέσανε μαζί σου τόσες τρέλλες, τόσα ξενύχτια, τόσα ὄνειρα..

— Δὲν σοῦ φαίνεται πὼς παρεκτρέπεσαι λίγο;

— Στάσου μιὰ στιγμή...

Ὁ Φλαγκᾶς μπῆκε σὲ μιὰ τηλεφωνικὴ καμπίνα καὶ πῆρε τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ του:

— Λιλή, ἐσύ;... Σοῦ τηλεφωνῶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο... Μὴν ἀνησυχήσῃς. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τελειώσω ἕνα καταραμένο συμβόλαιο. Φάε... Ἐγὼ πῆρα ἕνα σάντουιτς καὶ μιὰ μπύρα. Θὰ γυρίσω μόλις τελειώσω... Ναί... Ὠρβουάρ...

Βγῆκε ἀπὸ τὴν καμπίνα μὲ τὰ μάτια του ποὺ λάμπανε, μ᾽ ἕνα χαμόγελο στὰ χείλια.

— Σὰ ν᾽ ἄλλαξες ἐκεῖ μέσα... τοῦ εἶπε ὁ φίλος του. Μήπως εἶνε μαγεμένος ὁ τηλεφωνικὸς θάλαμος καὶ ξανανειώνει τοὺς γέρους;

— Ἄκουσε, Τέλη. Ἐγὼ λέω νὰ τοὺς ξεχάσωμε ἀπόψε τοὺς γέρους.

— Μπράβο! Τοὺς ξεχνᾶμε!

— Εἶσαι ἐλεύθερος;

— Ἂν πρόκειται νὰ μὴν πᾶμε οὔτε στὸ σπίτι σου, οὔτε στὸ γραφεῖο σου, εἶμαι δικός σου.

Ὁ Φλαγκᾶς τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι πρὸς τὴ λεωφόρο τῆς Ἀκαδημίας.

— Ποῦ μὲ πᾶς;

— Στὸ Παληό...

Ἤτανε μιὰ νύχτα ἤρεμη καὶ διάφανη. Στὸν οὐρανὸ τρεμοσβύνανε τ᾽ ἄστρα, σὰν δισεκατομμύρια ἀπὸ μακρυνὲς ἀμφιβολίες φωτός. Φωνὴ δὲν ἀκουγότανε καμμιὰ καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, περνούσανε σιωπηλά, σὰν φαντάσματα, τὰ δέντρα τῆς λεωφόρου Συγγροῦ. Σὲ λίγο τοὺς χτύπησε ἕνας δροσερὸς ἀέρας στὸ πρόσωπο. Ἡ θάλασσα τοὺς ὑποδέχθηκε, ἀπέραντη καὶ ἀκύμαντη, μὲ τ᾽ ἀσημένια λέπια τῆς σελήνης σκορπισμένα μὲ σπατάλη στὴν ἐπιφάνειά της.

Σὲ λίγο βρεθήκανε καθισμένοι μπροστὰ σ᾽ ἕνα τραπέζι, ποὺ τὰ πόδια του τὰ φιλοῦσε ἡ θάλασσα. Φάγανε μὲ ὄρεξι δίπλα στὸ κῦμα καὶ ρουφηξανε μιά, δυό, τρεῖς μπουκάλες παγωμένο κρασί. Ὕστερα, ἤρθανε τὰ φροῦτα, πασπαλισμένα μὲ πάγο, ἀρωματισμένα, λαχταριστά, βελούδινα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ περίφημο δεῖπνο, ἦρθε τὸ τέντωμα ἐπάνω στὶς καρεκλες, ἦρθε ἡ γλυκειὰ ἐκείνη ζάλη ποὺ συνοδεύει πάντα τὸ τέλειο χόρτασμα, ἦρθε ἡ εὐδιαθεσία τῆς ψυχῆς ποὺ τὴν εἶχε προκαλέσει τὸ μποτιλιαρισμένο οἰνόπνευμα. Καί, ξαφνικά — ποιὸς νὰ τὸ περίμενε; — ἤρθανε τὰ εἴκοσι χρόνια ἀπροσκάλεστα καὶ καθήσανε στὸ παραθαλάσσιο ἐκεῖνο τραπεζάκι. καὶ ἀρχίσανε τὶς τρέλλες τους, ἀρχίσανε τὰ παιχνίδια τους μὲ τὰ γερασμένα κορμιά...

Πρῶτος μίλησε ὁ Φλαγκᾶς:

— Θυμᾶσαι, Τέλη;

— Σὰν τί θὲς νὰ θυμᾶμαι;

— Νά. Τὰ παληά μας φαγοπότια, τὰ φοιτητικά, ἐδῶ, στὸ ἴδιο αὐτὸ Φάληρο, τὶς ρομάντσες μας μέσα στὴν ἀστροφεγγιά, τὶς ἀπελπισμένες ματιές μας στὸ φεγγάρι ὅταν εἴχαμε νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦμε κάποιον κρυφό μας πόνο — λὲς καὶ τὸ φεγγάρι ἦταν ὑπεύθυνο γιὰ τὸν πόνο καὶ ὑποχρεωμένο νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Καὶ ὕστερα, τὰ γυρίσματά μας στὴν Ἀθήνα καὶ τὶς ἀπεγνωσμένες βόλτες μας κάτω ἀπὸ ἕνα παράθυρο, ποὺ δὲν ἄνοιγε παρὰ τόσο σπάνια γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν εὐτυχία μιᾶς μεταξένιας μπούκλας. Καὶ ὕστερα, τὰ γιασεμιὰ ποὺ πετάγαμε στὸ κατῶφλι μιᾶς πόρτας, μὲ τὴν ἐλπίδα ποὺ θὰ τοὺς χάριζε ἕναν ὄμορφο, θάνατο, πρωῒ - πρωΐ, τὸ πάτημα ἀπὸ ἕνα λατρεμένο γοβάκι...

—Ποῦ διάολο τὰ θυμήθηκες ὅλ᾽ αὐτά; Τὸ μποτιλιαρισμένο κρασὶ φταίει...

Πέρασε ἕνας γέρος μ᾽ ἕνα πανέρι γιασεμιά. Ὁ Φλαγκᾶς τοὔχωσε στὸ χέρι ἕνα πεντακοσάρικο καὶ πῆρε ὁλόκληρο τὸ πανέρι.

— Τί θὰ τὰ κάνῃς ὅλ᾽ αὐτά; τὸν ρώτησε μὲ ἀνυπόκριτη ἔκπληξι ὁ φίλος του.

Ὁ Φλαγκᾶς δὲν ἀποκρίθηκε. Φώναξε μονάχα τὸ γκαρσόνι καὶ πλήρωσε. Ὕστερα, μὲ τὸ πανέρι τῶν γιασεμιῶν στὴν ἀγκαλιά του, τράβηξε γιὰ τὴ στάσι τῶν λεωφορείων. Ὁ φίλος του τὸν ἀκολούθησε ψιθυρίζοντας:

— Λὲς καὶ πηγαίνομε σὲ γάμο, φορτωμένοι μὲ λουλούδια..

Μέσα στὸ λεωφορεῖο δυὸ - τρεῖς ἐπιβάτες τοὺς κυττάξανε μ᾽ ἔκπληξι καὶ κάτι τοὺς σιγοψιθύρισαν. Ὅταν φτάσανε στὸ Σύνταγμα, ὁ Φλαγκᾶς σκούντησε τὸ φίλο του.

— Κατέβα...

Ἐνῶ ἀνηφορίζανε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸν Λυκαβηττό, ἐκεῖνος τὸν ρώτησε:

—Ποῦ διάολο μὲ πᾶς;

Ὁ Φλαγκᾶς γύρισε καὶ τὸν κύτταξε, ἐνῶ τὰ μάτια του πετούσανε περίεργα νεανικὲς φλόγες.

— Ξεχνᾶς; Ξεχνᾶς αὐτὸ τὸ ἀνηφόρι;

Ὁ ἄλλος φάνηκε σὰ νὰ βασάνιζε τὴ σκέψι του.

— Πραγματικά. Μοῦ φαίνεται πὼς κάποτε, πολὺ παληά, τὸν παίρναμε συχνὰ αὐτὸ τὸ δρόμο. Κάποιο θηλυκὸ δὲν κάθοτανε ἐδῶ πάνω;

— Μὰ ναί.. Καθόταν ἡ Ματίνα...

Ἡ Ματίνα. Καθὼς ἀνηφορίζανε κατὰ τὸν Λυκαβηττό, ὁ Φλαγκᾶς μισόκλεισε τὰ μάτια του καὶ θυμήθηκε. Ἡ Ματίνα! Ἡ Ματούλα! Βασανιζότανε νὰ ξαναφέρῃ στὸ νοῦ του τὸ κεφαλάκι της μὲ τὰ ἐλαφρότατα κατσαρωμένα μαλλιά, μὲ τὰ κατασκότεινα μάτια, μὲ τὴ χαδιάρα φωνὴ ποὔξερε νὰ τὸν ζαλίζῃ τόσο γλυκά... Θυμότανε καὶ τὸ σπίτι της. Ἕνα διώροφο σπιτάκι, μὲ τὴν ἐξώπορτα στὴ μέση, μὲ δυὸ μπαλκονάκια δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ τραγούδια του, τοὺς ἀναστεναγμούς του, τὶς ἐρωτιάρικες τρέλλες του, ἕνα σπιτάκι ποὺ σὲ στιγμὲς λατρείας εἶχε ἀγκαλιάσει τὶς πέτρες του, εἶχε ραντίσει μὲ δάκρυα τὸ πεζοδρόμιό του, εἶχε φιλήσει — μὰ ναί... εἶχε φιλήσει τὰ σκαλοπάτια του. Ἕνα σπιτάκι ποὺ ἤθελε πάλι νὰ τὸ δῇ, ὅσο κι᾽ ἂν ὅλο τὸ ἀπόγευμα τὴν εἶχε μαζί του, ἂν ὅλο τ᾽ ἀπόγευμα γυρίζαν ἀγκαλιασμένοι τὰ χωράφια τῆς Ἀθήνας, χαράζανε τ᾽ ὄνομά τους σ᾽ ὅλα τὰ πεῦκα, θαυμάζανε τὸ φεγγάρι μέσα στὴν ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς καὶ πλανιόντουσαν μέσα στὰ στενοσόκακκα σχηματίζοντας σὰν ὑπερμοντέρνο ζευγάρι μέσα στὴν ὀπισθοδρομικότητα τῆς παληᾶς ἐποχῆς καὶ τὸ ἰψενικό τους τρίγωνο. Αὐτός, ἐκείνη καὶ ἕνας γρύλλος... Ἕνας γρύλλος, ποὺ σκόρπιζε τὶς τρίλλιες του στὴν ἠρεμία τῶν ἀπέραντων χωραφιῶν, γιὰ νὰ τονίσῃ τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς ἀγάπης ἀπάνω ἀπὸ τὰ ἑνωμένα τους κεφάλια...

Σὰν ἔφτασαν κοντὰ στὰ σκαλάκια τοῦ Λυκαβηττοῦ στρίψανε ἀριστερά. Ὕστερα, πάλι ἀριστερὰ — καὶ σταθήκανε.

— Τὸ θυμᾶσαι, Τέλη, τὸ σπίτι της; ρώτησε τὸν φίλο του.

— Μοῦ ζητᾶς κάτι πράγματα, καϋμένε.. Ἐκεῖ, δίπλα στὴ γωνιὰ δὲν ἦτανε; Καὶ εἶχε δεξιὰ ἕνα μπακάλικο...

— Τώρα, στὴ θέσι τοῦ μπακάλικου ἔχει χτιστῆ μιὰ πενταώροφη πολυκατοικία...

— Καὶ ἀριστερά, ἡ γωνιὰ ἦταν ἄχτιστη. Θυμᾶσαι; Μπαίναμε στὸ οἰκόπεδο καὶ κυττάζαμε ἂν τὰ πίσω παράθυρα εἴχανε φῶς...

— Τώρα καὶ ἡ γωνιὰ χτίστηκε. Καὶ μόνο τὸ σπιτάκι της μένει τὸ ἴδιο. Νά, γιὰ πρόσεξε: Δὲ νομίζεις πὼς ἡ ἀριστερὴ μπαλκονόπορτα θὰ ἀνοίξῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ γιὰ νὰ προβάλῃ δειλὰ τὸ μελαχροινό της κεφαλάκι;

—Νομίζω πὼς εἶσ᾽ ἐλαφρῶς μεθυσμένος...

Ὁ Φλαγκᾶς πλησίασε ἕνα ἀναμένο σπίρτο στὴν πόρτα καὶ διάβασε: «Γεώργιος Δημητρόπουλος, καθηγητής.»

— Τί νάγινε ἄραγε ἡ Ματίνα; Τί λὲς κι᾽ ἐσύ, Τέλη;

— Ποιὸς ξέρει.. Μπορεῖ ν᾽ ἄλλαξε σπίτι, συνοικία, πόλι, ἴσως ν᾽ ἄλλαξε καὶ ζωή... Μπορεῖ καὶ νὰ πέθανε...

Μὰ ὁ Φλαγκᾶς δὲν τὸν ἄκουγε καθόλου. Ἄδειασε τὸ πανέρι μὲ τὰ γιασεμιὰ στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὕστερα κάθησε στὸ πρῶτο σκαλοπάτι.

— Βρὲ τί κάνει τὸ κρασί.. ψιθύρισε ὁ φίλος του κοροϊδευτικά. Νὰ ποὺ ξαναγίναμε ξαφνικὰ μαθητούδια τοῦ Γυμνασίου...

Μὰ ὁ Φλαγκᾶς πάλι δὲν τὸν ἄκουσε. Ἡ φαντασία του γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε πηδήξει ἀστραπιαῖα τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε διαβῆ καὶ τὸν εἶχε φέρει σ᾽ ἕνα δευτερόλεπτο εἰκοσιπέντε χρόνια πίσω. Ξανάδε τὸν ἑαυτό του εἴκοσι χρονῶν παιδί, μὲ τὸ κεφάλι γεμᾶτο ὄνειρα, γερμένο στὸ ἴδιο αὐτὸ σκαλοπάτι, μὲ τὴν ἐλπίδα ἑνὸς στιγμιαίου ἀνοίγματος τῆς ἰδίας μπαλκονόπορτας, ἀπὸ ἕνα ἀέρότατα κατάλευκο χεράκι — ποὺ δὲν θὰ τὴν ἄνοιγε πιὰ ποτέ.. Θυμήθηκε τὰ γιασεμιὰ ποὺ πετοῦσε τότε, γιὰ νὰ τὰ πατήσῃ ἐκείνη... Θυμήθηκε πὼς μιὰ νύχτα κουρασμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία ποὺ δίνει ἡ προσμονή, εἶχε γείρει ἀπαλὰ σ᾽ αὐτὸ τὸ ἴδιο σκαλοπάτι καὶ εἶχε κοιμηθῆ, ὡς τὴν ὥρα...

...Ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸν ξύπνησε ἕνας ἀστυφύλακας.

— Μήπως εἴσαστε ἄρρωστος, κύριε;

Εἶχε ξημερώσει γιὰ καλά. Δυὸ τρία παιδιὰ μαζεμένα γύρω του, τὸν κυττοῦσαν μὲ περιέργεια.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισε πὼς εἶχε ξυπνήσει ἀπότομα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα γλυκύτατο ὄνειρο. Μέσα στὸν ὕπνο του, φαίνεται πὼς θἄχε φτάσει ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ καὶ ἀπότομα θἄχε πέσει στὸ πάτωμα. Καὶ τὸ χτύπημα, χωρὶς ἄλλο, ἦταν αὐτὸ ποὔκανε τὸ κορμί του ὅλο νὰ πονῇ. Καλά, λοιπόν: Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Ποῦ βρισκόταν ὅμως τὸ μικρὸ περσικὸ χαλάκι, ποὺ ἀπάνω του ἀκουμποῦσε τὰ γυμνά του πόδια, τὴν ὥρα ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸ κρεββάτι γιὰ νὰ βρῇ τὶς παντοῦφλες του; Ἀντὶ γιὰ χαλάκι, ἔβρισκε μπροστά του τὸ ρεῖθρο ἑνὸς πεζοδρομίου.. Ὥστε, εἶχε κοιμηθῆ στὸ δρόμο. Αὐτὸ ἦταν ἀναμφισβήτητο: Μιὰ καὶ στὸ δρόμο εἶχε ξυπνήσει, φαίνεται πὼς καὶ στὸ δρόμο εἶχε κοιμηθῆ. Στὸ δρόμο... Σὰν ἄστεγος ἀλήτης, αὐτός, ὁ νοικοκύρης, ὁ ἥσυχος, ὁ ἁπλός, ὁ ἀξιοπρεπής!... Αὐτός! Ὁ Θεοφάνης Φλαγκᾶς, συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν!...

Σηκώθηκε, καταστενοχωρημένος, ντροπιασμένος, κόκκινος καὶ ξεσκονίστηκε. Γύρω του, παντοῦ, βρισκόντουσαν σκορπισμένα γιασεμιά. Νόμισε πὼς θὰ ἄνοιγαν ὅλα τὰ παράθυρα καὶ θὰ προβαλλαν ἀγουροξυπνημμένες φάτσες τῆς γειτονιᾶς, γιὰ νὰ φωνάξουν:

— Ὁ συμβολαιογράφος ὁ Φλαγκᾶς! Πάει, τρελλάθηκε ὁ κακομοίρης!

Μάζεψε τὸ μπαστοῦνι καὶ τὸν χαρτοφύλακά του, στερέωσε τὰ γυαλιὰ στὴ μύτη του καὶ γύρεψε τὸ φίλο του! Δὲν φαινότανε πουθενά. Τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ κοιμηθῆ στὸ σκαλοπάτι, γιὰ νὰ τὸν γελοιοποιήσῃ στὰ μάτια τοῦ κόσμου. «Α,» μὰ τοῦ χρειαζόταν ἕνα καλὸ μάθημα, σὲ πρώτην εὐκαιρία!.. Καταραμένο κρασί! Καὶ ἡ γυναῖκα του τί θἄλεγε σὰν τὸ μάθαινε; Καὶ ἡ βραδυνὴ ἐφημερίδα του, ποὺ θὰ τὸν περίμενε ἀδιάβαστη πάνω στὸ κομοδῖνο; Καὶ οἱ πελάτες, ποὺ θὰ φτάνανε στὶς ὀχτώμιση στὸ συμβολαιογραφεῖο γιὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς προγαμιαίας δωρεᾶς;

Εὐχαρίστησε τὸν ἀστυφύλακα, ξεσκονίστηκε, καὶ προχώρησε πρὸς τὰ κάτω. Πήδηξε σ᾽ ἕνα τρὰμ ποὺ περνοῦσε. Ξαφνικά, ἔνοιωσε ἕναν σφάχτη στὴ μέση. Νὰ πάρῃ ὁ διάολος! Πάλι αὐτὴ ἡ καταραμένη ἰσχυαλγία... Τὸν εἶχε ξεχάσει τώρα λίγον καιρό, νὰ ποὺ πάλι ὅμως τὸν ξαναθυμότανε... Καὶ μ᾽ ὅλο της τὸ δίκηο! Ἤτανε πρᾶμα αὐτὸ νὰ κοιμηθῇ, μέσα στὴν ὑγρασία, πάνω στὰ μάρμαρα τῆς εἰσόδου ἑνὸς ἀγνώστου καθηγητοῦ;

Ἤπιε βιαστικὰ λίγη Πιπεραζίνη, ποὺ τὴν ἔσερνε πάντα μαζί του γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ τὰμ καὶ ἔφτασε στὸ γραφεῖο του. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦταν ὅπως τὰ εἶχε ἀφήσει. Ἀνακατεμένα τὰ χειρόγραφα στὸ τραπέζι του. Πέταξε τὸν χαρτοφύλακά του σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ δὲν τόλμησε νὰ τὸν κυττάξῃ, λὲς καὶ ἦταν ἔνοχος ἀπέναντί του. Ἔνοιωθε τὴ μέση του νὰ πονῇ, τὸ κεφάλι του νὰ βουΐζῃ τὰ μάτια του νὰ καῖνε ἀνυπόφορα πίσω ἀπὸ τὰ χρυσᾶ γυαλιά.

Χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Φλαγκᾶς πῆρε ἀνόρεχτα τὸ ἀκουστικό:

— Ναί, Λιλή. Ἐγώ. Καλημέρα. Δὲν ξέρεις, καϋμένη, τί ἔπαθα! Ἐνῶ ἔγραφα, κοιμήθηκα πάνω στὰ χαρτιά μου. Ναί, ὅπως πέρυσι τὸν χειμῶνα, ποὺ εἰδοποίησες τὴν ἀστυνομία. Καλὰ ποὺ δὲν τὴν εἰδοποίησες ξανά! Μά, ναί, εἶμαι καλά. Μὴν ἀνησυχῇς... Λιγάκι κουρασμένος μόνο... Δὲν πειράζει. Θὰ ξεκουραστῶ τὸ μεσημέρι.. Ὠρβουάρ.

Ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του. Ὀχτὼ καὶ πέντε. Σὲ μισὴ ὥρα τὸ πολὺ θάφταναν οἱ πελάτες γιὰ τὸ συμβόλαιο. Ἔβγαλε γρήγορα τὰ χαρτιὰ ἀπὸ τὸν χαρτοφύλακα — πῶς δὲν τἄχασε! — στερέωσε καλύτερα τὰ γυαλιὰ πάνω στὴ μύτη του, πῆρε ἕνα φύλλο χαρτοσήμου καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ μὲ τὰ μικρά του ἀντιπαθητικὰ γραμματάκια, πολὺ εὐανάγνωστα:

«Σήμερον, 15ην Ἰουλίου 1941, ἐνώπιον ἐμοῦ, τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Θεοφάνους Φλαγκᾶ, παρουσιάσθησαν οἱ γνωστοί μου καὶ μὴ ἐξαιρετέοι, ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΙΔΕΑ

Ἀπόγεμα·

Ἀπὸ τὰ μεγάλα, τὰ πανηγυρικὰ ἐκεῖνα ἀπογεύματα τῆς Σουσοῦς ἦταν τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο. Ἐπρόκειτο νὰ βγῇ περίπατο.

— Ὅλα κι᾽ ὅλα!

— Τί πρᾶγμα, κ. Σουσοῦ;

— Δὲν ξέρω τί κάμνει ὁ πτωχὸς κόσμος, ἀλλὰ ἐγὼ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπαλλαχτῶ ἀπὸ τὰς συνηθείας μου. Καὶ ἐὰν πεινοῦν μερικοί, ἀξιολύπητον πρᾶγμα, ἀλλὰ ἡ πτώχεια τὰ ἔχει αὐτά. Μία Σουσοῦ Καντακουζηνοῦ ὅμως καὶ τὸν περίπατό της καὶ τὸ οὐζάκι της στοῦ Ζώνναρ᾽ς καὶ τὸ παγωτό της στοῦ Φλόκα· Καταλαμβάνετε; Δὲν εἶνε εὔκολο νὰ ἀπαλλαχτῇ μιὰ κυρία καθὼς πρέπει ἀπὸ τὰς συνηθείας τοσοῦτον μᾶλλον ὅταν καλοτρώῃ.

— Καὶ καλοτρῶτε μαντάμ;

— Ἀστειότης.

— Βρίσκετε;

— Τὰ πάντα·

Ἐννοεῖται ὅτι ὄχι σπανίως ἡ πολυπαθὴς κοιλία τῆς Σουσοῦς ἐπαιάνιζε τὴν ἡρωϊκὴ συμφωνίαν τοῦ Μπετόβεν, ἐνῶ τὰ χείλη του ἄφηναν μὲ ἀριστοκρατικὸν ἀργὸν ρυθμὸν τὰ ἀνωτέρω ὑπεραριστοκρατικὰ λόγια.

Δὲν ἠμποροῦσε, λοιπόν, νὰ «ἀπαλλαχτῇ» ἀπὸ τὰς συνηθείας της ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Μπούθουλα· Παρ᾽ ὅλον ὅτι τὸ μεσημέρι τὸ γεῦμα της δὲν εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν πολυτέλειαν τῶν ἄλλων ἡμερῶν, ἀποτελούμενον ἀπὸ σκέτη ντομάτα μὲ ψωμί, τὸ ἀπόγευμα ἐξεκίνησε γιὰ τοῦ Ζωνναρᾶ μὲ τὸ ἀπερίγραπτον ὕφος τῶν παλαιῶν ἐνδόξων ἡμερῶν. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ Σουσοῦ στεκόταν ὑπεράνω πάσης μικρότητος καὶ πεζότητος — ὅπως ἦταν ἔξαφνα, τὸ φαγητὸν — ποὺ δὲν τῆς ἔκανε μεγάλην ἐντύπωσιν ὅταν ἀπὸ τὴν χλιδὴν τῆς καθημερινῆς καλοφαγίας της — ντομάτα, ψωμί, ἐληὲς — ἔλειπε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία.

Ἐφοροῦσε ἡ Σουσοῦ ἕνα ἄσπρο ταγιὲρ — τὸ ὕφασμά του ἦταν ἀγνώστου προελεύσεως — μὲ διακοσμητικὲς σκουριὲς εἰς τὸ μανίκι καὶ τὸ στῆθος· Ἄσπρο τουρμπὰν στὰ μαλλιά της. Στὸ χέρι ἡ ἁλυσσίδα, εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁποίας ἐσύρετο ἀπὸ τὴν πεῖναν τὸ σκυλί της:

— Προχώρει, βλάξ!

Ἀδύνατον.

— Προχώρει, ἀνόητε!

Τίποτε· Τὸ ταλαίπωρον σκυλάκι, μὴ ἔχον τίποτε ἀπὸ τὴν μεγαλομανίαν τῆς πυργοδέσποινας τοῦ Βούθουλα, δὲν ἔδειχνε κανένα ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὴν ἀριστοκρατικὴν ἀπογευματινὴν ἔξοδον. Λόγῳ τῆς πείνας — ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα κιλά του εἶχε χάσει τὸ ἓν τρίτον — δὲν μποροῦσε καὶ νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια του ἐφ᾽ ᾧ καὶ ἡ Σουσοῦ τὸ παρέδωσε στὸν Παναγιωτάκην ποὺ συνήντησε μερικὰ βήματα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Παναγῆ·

— Γιὰ ποῦ, Σουσοῦ;

— Πάρε τὸ καϋμένο καὶ ὁδήγησέ το στὸ σπίτι. Λόγῳ ἀδιαθεσίας του προτιμᾷ νὰ κάθεται παρὰ ὄρθιο. Ἂν πεινάσῃ πρόσφερέ του σηκοτάκια καὶ νὰ μὴν ἐνοχληθῇ·

Αὐτὰ ἐλέχθησαν εἰς ἐπήκοον τῆς γειτονιᾶς ὑπὸ τὰ βλέμματα τῆς ὁποίας ὁ Παναγιωτάκης παρέλαβε τὸ σκυλὶ τῆς ὑψηλῆς συζύγου του καὶ ἐτράβηξε στὸ σπίτι μέσα ἀπὸ πολλὰ μειδιάματα καὶ ψιθύρους. Ἡ δὲ Σουσοῦ ἐτράβηξε πρὸς τὸ τρὰμ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, τὰ μάτια ἡμίκλειστα καὶ τὰ φασαμαὶν στὴν ἄκρη τῆς μύτης·

Ἐμπῆκε.

Ἀλλά, Ὕψιστε! Τί κόσμος! Φυσικά, πάντα ἡ Σουσοῦ δυσφοροῦσε ὅταν ἔμπαινε σ᾽ αὐτὸ τὸ ταπεινὸν συγκοινωνιακὸν μέσον καὶ ὑποχρεωνόταν ν᾽ ἀνακατεύεται μὲ τοὺς πτωχοὺς ἀθρώπους. Μὲ φρίκη ὅμως εἶδε πλάϊ της μιὰ γυναικούλα ποὺ ἐκρατοῦσε ντομάτες:

— Σὲ περικαλῶ!

— Τί θέλεις, μαντάμ;

— Τὶς ντομάτες σου! Ὀρίστε μας! Ἀπορῶ πῶς εἰσέρχεσθε αὐτὴν τὴν ὥρα τοῦ ἀπογεύματος, ὅπου οἱ κυρίες τοῦ καλοῦ κόσμου ἐνδύονται νὰ ἐξέλθουν καὶ κρατᾷς ντομάτες. Αὐτὸ μᾶς μένει τώρα νὰ μᾶς λερώσῃς κιόλας.

— Μὰ νὰ μὴ φάω, κυρία μου;

— Τὸ ὁποῖον μὲ ἐνδιαφέρει ὀλιγώτερον· Καὶ ἐὰν ἔχῃς ἀνάγκη νὰ φᾷς ντομάτες, πτωχούλα, νὰ τὶς μεταφέρῃς τὸ πρωῒ καὶ ὄχι τὰ ἀπογεύματα. Κατάστασις!

Καὶ γυρίζοντας σὲ μιὰ ἄλλη κυρία κάπως καλύτερα ντυμένη.

— Τί σοῦ εἶνε καὶ αὐτὸς ὁ πόλεμος·

— Ἔ, τί νὰ γίνῃ.

— Νὰ σοῦ καθυστεροῦν τὰ αὐτοκίνητα! Καθότι ἡ κυβέρνησις μᾶς πῆρε τὴν κοῦρσα μας καὶ τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ εἰσέρχομαι εἰς τὰ τράμια, τὶς συχαμάρες.

— Εἴχατε κοῦρσα μαντάμ;

— Ἀστεῖο πρᾶγμα·

— Σᾶς τὴν ἐπέταξαν;

— Μάλιστα, ἐπέταξε ἀπὸ τὰ χέρια μας καθότι τὴν πῆρε ἡ κυβέρνησις καὶ παρ᾽ ὅλον ὅτι οἱ ἀνώτεροι ὅλοι, φίλοι μου, ἐν τούτοις· ἕνεκα ποὺ ἡ κοῦρσα μας εἶνε σπουδαία τὴν ἔχει ἀνάγκη τὸ κράτος.

Μυστηριώδης ἦταν ἡ κυρία. Ποιὰ θέσιν κατεῖχε ὁ σύζυγός της ἦταν ἄγνωστον· Πάντως ἐτόνισε στὴν Σουσοῦ ὅτι μποροῦσε νὰ καταβάλῃ προσπαθείας νὰ ἀρθῇ ἡ ἐπίταξις τῆς κοῦρσας καὶ νὰ τὴν ξαναπάρῃ πίσω.

— Σοβαρῶς;

— Σοβαρώτατα.

— Θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων·

— Μπᾶ. Δὲν εἶνε τίποτε. Θὰ τὸ πῶ στὸν ἄντρα μου καὶ θὰ φροντίσῃ· Νὰ μείνετε ἀπολύτως ἥσυχη. Μονάχα πέστε μου τὸν ἀριθμὸ τῆς κοῦρσας σας.

Ἡ Σουσοῦ ξεροκατάπιε. Ὕστερα μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ ἐκύτταξε τὸ ἄπειρον καταβάλλουσα προσπάθειαν τάχα νὰ θυμηθῇ.

— Τὸν ἀριθμὸ εἴπατε;

— Μάλιστα, μαντάμ.

— Μοῦ διαφεύγει, δυστυχῶς·

— Σᾶς διαφεύγει; Περίεργο. Καὶ ὅμως κανένας ἀπὸ τοὺς κατόχους αὐτοκινήτων δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ἡ Σουσοῦ δαγκώθηκε:

— Νὰ σᾶς πῶ. Δὲν προσέχω τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ αὐτοκινήτου μου ποτέ. Πάντως τὸν ἔχω σημειωμένο στὸ σπίτι·

— Καλά. Ἔχετε τηλέφωνο, μαντάμ;

Ἡ Σουσοῦ ξαναδαγκώθηκε:

— Πῶς· Ἀστεῖο πρᾶγμα!

— Ὡραῖα. Πέστε μου τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σας νὰ σᾶς τηλεφωνήσω νὰ μοῦ πῆτε·

— Εὐχαρίστως.

— Λοιπόν;

— Ἑκατὸν εἴκοσι πέντε·

— Τί εἶνε αὐτό;

— Ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου μου·

— Ποῦ κάθεστε;

— Στὸν Μπύθουλα.

— Μὰ τέτοιος ἀριθμὸς δὲν ὑπάρχει, νομίζω

Ἡ Σουσοῦ ἀναψοκοκκίνισε:

— Ἐκφράζετε ἀμφιβολίας;

— Ὄχι, ἀλλά...

— Σαχλή!

Ἡ κυρία ἔμεινε ἐμβρόντητη. Ἦταν τόσο ἀγέρωχο τὸ ὕφος τῆς Σουσοῦς, τόση ἡ περιφρόνησις ποὺ ἀντανακλοῦσε στὸ βλέμμα της, τόσο ἀπότομη ἡ λέξις ποὺ ἐξεστόμισαν τὰ ὑπερήφανα χείλη της, ὥστε ἡ ἄγνωστη κυρία εὑρέθηκε σὲ τρομερὴ ἀμηχανία· Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπλησίασε ὁ εἰσπράκτωρ. Ἡ Σουσοῦ ἔβγαλε ἕνα μάρκο καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε·

— Ὀρίστε, περικαλῶ.

— Ψιλά, μαντάμ.

—Δὲν ἔχω ψιλά·

— Ἀφοῦ δὲν ἔχετε ψιλὰ νὰ μὴν ἀνεβαίνετε στὰ τράμ. Τὸ εἴπαμε τόσες φορές. Δὲν ἔχω ρέστα.

Ἡ Σουσοῦ ἦταν ἤδη μπουρινιασμένη. Τῆς μίλησε καὶ ἔτσι ὁ εἰσπράκτωρ ἄναψε καὶ κόρωσε:

— Τί λές! Δὲν φθάνει ὅτι καταδεχόμεθα καὶ μπαίνομε σ᾽ αὐτὰ τὰ βρωμερὰ ρημάδια θ᾽ ἀκοῦμε καὶ τὶς κουβέντες σας, βλάξ! Καὶ τί μ᾽ ἐπέρασες ἐμένα, βλάξ; Γιὰ καμμιὰ γυναικούλα νὰ ἔχω μαζί μου δίδραχμα;

— Μὲ τὸ μπαρδόν, κυρία κόμησσα!

— Γελοῖε!

— Μὴ βρίζῃς, σὲ παρακαλῶ, μαντάμ. Θὰ σοῦ κρατήσω τὸ μάρκο καὶ τὰ ρέστο θαρθῇς νὰ τὰ πάρῃς ἀπὸ τὴν Καλλιθέα.

— Ἐγώ;

— Ἐσύ!

— Χά, χά! Ἂς γελάσω. Νὰ ἔλθω στὴν Καλλιθέα νὰ πάρω πενῆντα ὀκτὼ δραχμές· Αὐτὸ μᾶς μένει τώρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ παρενέβη ἡ κυρία ἡ ὁποία εἶχε ψιλά:

— Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω, μαντάμ;

— Ἔχετε ψιλά;

— Πῶς.

— Ὡραῖα· Πληρῶστε τὸν εἰσπράκτορα καὶ ἐλᾶτε στὸ σπίτι μου νὰ πληρωθῆτε.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κυρία ἔγινε μπαρούτι:

— Μὰ δὲν μοῦ λέτε, γιὰ ὑπηρέτριά μὲ περάσατε, κυρία; Φταίω ἐγὼ ποὺ ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς διευκολύνω. Δὲν ἔχω ψιλά· Κάνετε ὅπως καταλαβαίνετε.

Ἡ Σουσοῦ ἐσήκωσε τὰ φασαμαὶν, τὴν ἐκύτταξε περιφρονητικῶς καὶ ἐρώτησε:

— Πεινᾷς, πτωχή;

— Ἐγώ;

— Διότι μόνον οἱ πεινασμένοι, σήμερα, ἔχουν παρόμοια νεῦρα· Καὶ ἐσὺ εἰσπράκτωρ νὰ ἔλθῃς στὸν πύργο μου νὰ πληρωθῇς ἐὰν δὲν ἔχῃς ρέστα. Καὶ δὲν μπορεῖ περισσότερο νὰ συγχύζεται μιὰ Σουσοῦ Καντακουζηνοῦ.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος ἐγύρισαν ὅλοι οἱ συνεπιβάται τῆς Σουσοῦς καὶ γέλια πατάγώδη ἀκούσθηκαν:

— Ἡ Σουσοῦ!

— Κάνει ἐπεισόδιο·

— Τί θέλετε, μαντάμ;

— Δὲν ἔχετε ψιλά;

— Πεντοχίλιαρο ἔχετε;

Τὸ τρὰμ εἶχε σταματήσει. Καὶ ἡ Σουσοῦ ἀφοῦ ἐγύρισε καὶ ἔρριξε ἕνα βλέμμα οἴκτου εἶπε τὸ περίφημον:

— Πτωχοὶ ἄνθρωποι! Ἡ πεῖνα καὶ ἡ ζέστη σᾶς ἔχουν ξεκάμει. Ἀπὸ αὔριον ἀρχίζει συσσίτιο στὸν πύργο μου καὶ ὅσοι ὑποφέρετε ὀρίστε νὰ φᾶτε!

Καὶ κατέβηκε γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸν ὑπόλοιπον δρόμον μὲ τὰ πόδια. Ἀλλὰ στὸ δρόμο ἡ ἰδέα αὐτὴ ποὺ ἔρριξε τῆς ἐκόλλησε γιὰ καλά· Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ κάνῃ συσσίτιο γιὰ τοὺς πειναλέους τῆς ἐποχῆς. Μιὰ κυρία καθὼς πρέπει, μιὰ ἀριστοκράτις ὅπως αὐτή, θὰ ἔπρεπε νὰ βοηθήσῃ τοὺς πτωχούς. Συσσίτιο! Ὁπωσδήποτε θὰ ἄρχιζε νὰ λειτουργῇ ἀπὸ Δευτέρας·

Καὶ ἐλειτούργησε.

Ἐὰν ἔχῃς ὑπομονήν, ἀναγνώστα, θὰ τὸ παρακολουθήσῃς. Καὶ ἐὰν ἔχῃς ἀρκετὴ πεῖνα, εὐχαρίστως σὲ περιμένει ἡ πυργοδέσποινα. Ὀλίγην ὑπομονὴν μόνον νὰ ἔχῃς ἕως τὸ προσεχές...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΓΑΤΩΝ

— Ὁ σύζυγός ομυ, γιὰ μιὰ ὀκᾶ ψάρια.

— Μ᾽ αὐτὴ τὴ ζέστη; Ποῦ ἦταν, στὸ Βόρειο Πόλο;

— Ὄχι. Στὸ ψυγεῖο τοῦ κ. Μαυρσαγορίτη·

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

«ΝΥΧΤΑ γεμάτη θάματα...»

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

('Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη πλανιῶνται μέσ' στὴν ἐξαίσια ἐρημιὰ μιᾶς φεγγαρόλουστης νύχτας. Δίπλα τους, ἡ ζωὴ σὰ νἄχῃ σταματήσει τελείως μὲ τοὺς ἤχους ἐξουδετερωμένους, καὶ μὲ μόνη τὴ μακρυνὴ μονοτονία ἑνὸς γρύλου σταθεροποιημένη μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγή.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Μ' ἀγαπᾶς;

ΕΚΕΙΝΗ (πιὸ σιγά): Ἂν σ' ἀγαπῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πές μου το· Δὲν κουράζομαι νὰ τ' ἀκούω. Εἶνε τόσο ἁπλῆ ἡ μουσική του, κι' ὅμως τόσο πολυσύνθετη, ποὺ συγκλονίζει ὅλη τὴν ψυχή μου.

ΕΚΕΙΝΗ (γέρνει στὸν ὦμο του): Σ' ἀγαπῶ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εἶσαι σίγουρη πὼς ἀγαπᾷς ἐμένα, ἢ τὴ νύχτα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀγαπῶ τὴ νύχτα σὰν πλαίσιο δικό σου... Ἀγαπῶ τ' ἄστρα, τὴ διαφάνεια τῆς ἀτμόσφαιρας, τ' ἀρώματα, τὸ φεγγάρι, σὰν περιβάλλον σου. Χωρὶς ἐσένα ἡ νύχτα θἆταν ἀσήμαντη καὶ μηδαμινή, χωρὶς τὴ νύχτα, ἐσὺ θἆσουν τὸ ἴδιο λατρευτός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐδῶ εἶνε τὸ λάθος σου, δὲν ξέρω, φυσικά, ἂν μ' ἀγαπᾷς καὶ οὔτε πόσο μ' ἀγαπᾷς. Βρίσκω ὅμως πὼς ἐγώ, χωρὶς αὐτὴ τὴν ἐξαίσια νύχτα σύμμαχό μου, δὲν θὰ σὲ συγκινοῦσα τόσο βαθειά, ὅπως λές... Νομίζω πὼς κυρίως στὴ νύχτα χρωστάω τὴ μεγάλη σου τρυφερότητα, τὴ συγκίνησί σου. Τὸ ὅτι τὸ μικρό σου καστανὸ κεφαλάκι γέρνει μὲ τόση ἐγκατάλειψι στὸν ὦμο μου, τὸ ὅτι ἡ φωνή σου δονεῖται ἀπὸ τόσον ἔρωτα...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ὦμο του, λίγο θυμωμένη): Δὲν εἶν' ἡ νύχτα ποὺ μὲ κάνει νὰ σ' ἀγαπῶ, στὸ ξαναπα. Καὶ γιὰ νὰ στὸ ἀποδείξω, θὰ σοῦ ἄξιζε νὰ φύγω, καὶ νὰ σὲ ξαναδῶ αὔριο, τὸ μεσημέρι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρομοκρατεῖται): Μέσ' στὸν ἥλιο καὶ μέσ' στὴ ζέστη;

ΕΚΕΙΝΗ (ἀποφασιστικά, πεισματωμένα): Μέσ' στὸν ἥλιο καὶ μέσ' στὴ ζέστη! Μάλιστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν θὰ τὸ κάνῃς...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν θὰ τὸ κάνω, γιατὶ δὲν θέλω νὰ σὲ χωριστῶ ἀκόμα... Γιατὶ δὲν μοῦ πάει ἡ καρδιὰ νὰ σοῦ πῶ καληνύχτα, ὅπως, τὸ ἴδιο, δὲν θὰ μοὔκανε καρδιὰ νὰ σοὔλεγα καλημέρα καὶ νἄφευγα. Ἢ ἀπόγευμα, ἢ ξημερώματα, ἢ μεσημέρι, ἢ μεσάνυχτα, εἶσαι γιὰ μένα τὸ ἴδιο λατρευτός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ διαφωνήσωμε, κι' ἂς μαλώσωμε.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχεις κέφι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι, μὰ θέλω νὰ σὲ πείσω... Ἡ ψυχή, τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ τὸ σῶμα, ἔχουνε στιγμὲς ποὺ ἀντιδροῦν περισσότερο καὶ στιγμὲς ποὺ ἡ ἀντίδρασίς τους εἶνε μηδαμινή. Οἱ φυσιολόγοι παραδέχονται πὼς, ὡρισμένες ὧρες τῆς ἡμέρας, τὰ ξημερώματα νὰ ποῦμε, ἡ ζωτικότης τοῦ ἀνθρώπου ἐκμηδενίζεται, τῆς καρδιᾶς οἱ παλμοὶ ἀραιώνουν, ἡ πίεσις τοῦ αἵματος κατεβαίνει, ἡ θερμοκρασία πέφτει, καὶ τὸ σῶμα παραδίνεται χωρὶς μεγάλη διαφωνία στὸν μεγάλο κυρίαρχο ποὺ τὸ διεκδικεῖ μ' ἐπιμονὴ — στὸν Θάνατο! Τὶς ὧρες ἐκεῖνες, μεταξὺ ἔξη καὶ ἑφτὰ τὸ πρωΐ, σβύνει συνήθως καὶ ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τοῦ ἀρρώστου, γονατίζει καὶ τὸ τελευταῖο λείψανο τῆς ζωτικότητος τοῦ γέρου, κλείνονται βιαστικὰ οἱ λογαριασμοὶ τῆς ζωῆς, καὶ ἀνοίγει τὰ μαῦρα του φτερὰ τὸ σκοτεινὸ καράβι τοῦ θανάτου, γιὰ νὰ σκίσῃ τὰ πηχτὰ νερὰ τῆς Ἀχερουσίας. Ἄλλες ὧρες, τὸ μεσημέρι, τ' ἀπόγευμα, συμβαίνει ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο: Ὁ ἀριθμὸς τῶν σφυγμῶν αὐξάνει, ἡ θερμοκρασία ἀνεβαίνει, ὁ νευροτονικὸς ρυθμὸς δυναμώνει καὶ τὸ σῶμα δείχνει πὼς ἡ ἀντίδρασίς του εἶνε μεγάλη, ἡ ζωτικότης του δυνατή, ἡ μαχητικότης του ἀλύγιστη...

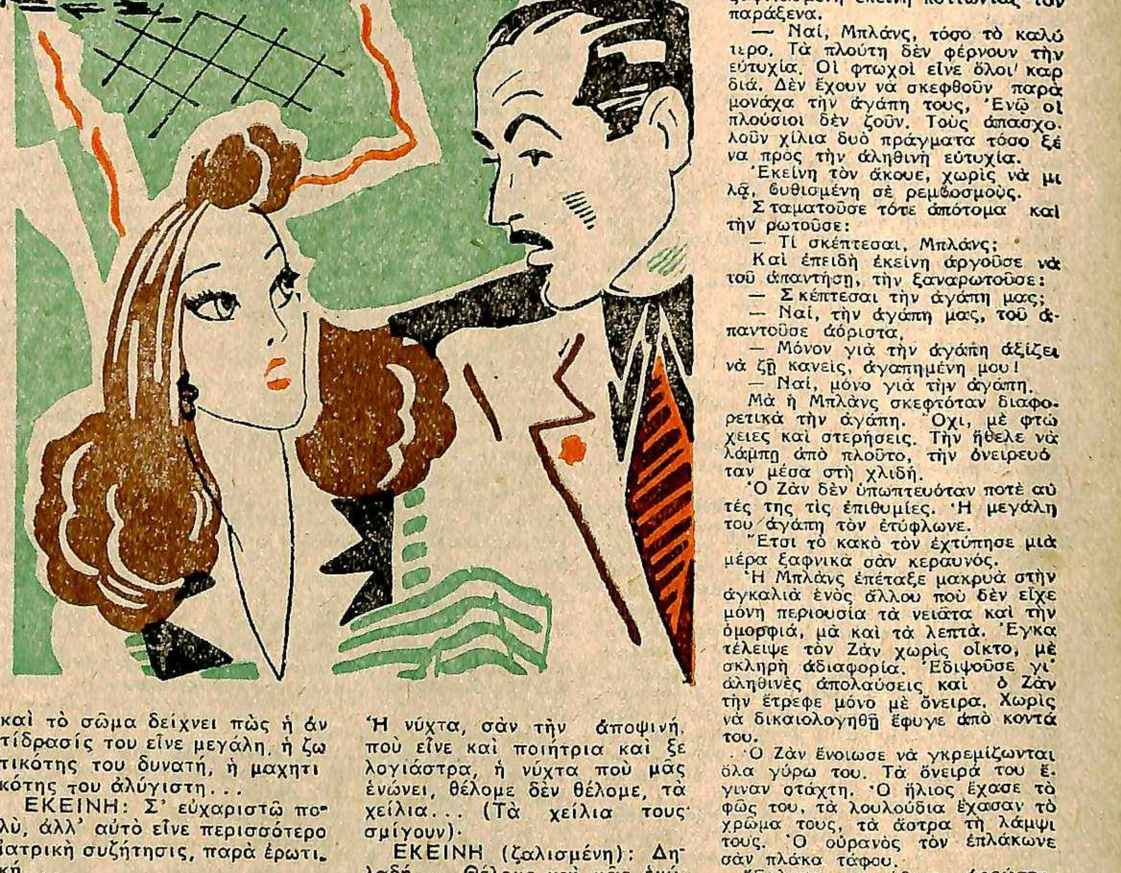

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε περισσότερο ἰατρικὴ συζήτησις, παρὰ ἐρωτική...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ συμβαίνει κάτι παρόμοιο: τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ μεσουρανεῖ ὁ ἥλιος καὶ ζεματάει ἡ ἄσφαλτος, ἡ ἀντίδρασίς της εἶνε δυνατὴ καὶ σπουδαία. Τὸ βράδυ, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ νυχτώνῃ, μὲ τὶς πρῶτες σκιές, γονατίζει καὶ ἡ ψυχή, γίνεται τρυφερή, εὐάλωτη καὶ εἶνε ἕτοιμη νὰ λυώσῃ καὶ νὰ παραδοθῇ ἀνυπεράσπιστη στὸν ἔρωτα... Ἡ ἀντίδρασίς της πάει περίπατο· Τὸ φεγγάρι, ὅταν ἰδίως εἶνε καινούργιο, μοιάζει μὲ μιὰν ἐπουράνια πεπονόφλουδα, ποὺ, πατῶντας ἀπάνω της, γλυστράει ἡ ψυχὴ στὸ ἄπειρο, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ χάος, ὑπόδουλη τῆς μαγείας τῆς νύχτας στὰ χέρια τοῦ πρώτου τυχόντος ἄντρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι δά! Τοῦ πρώτου τυχόντος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί σημασία ἔχει ἂν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῆς σημερινῆς ἢ τῆς χθεσινῆς νύχτας; Ἡ γνωριμία τῶν εἰκοσιτεσσάρων ἢ τῶν σαρανταοχτὼ ὡρῶν; Ὁ δειλὸς ἐρωτευμένος ἢ ὁ ἀπαιτητικὸς καὶ βίαιος ἐραστὴς μὲ τὸ δημιουργημένο παρελθόν; Ἐδῶ, ἀπόψε, ἡ νύχτα μᾶς ἑνώνει σὰν παληοὺς γνωρίμους, μ' ἕνα ἀγκάλιασμα σφιχτὸ καὶ μανιασμένο! Τὸν ἔρωτά μας τὸν ὑποκρούει τὸ τριζόνι, καὶ ἔρχεται ἀπὸ ψηλὰ ἡ σελήνη νὰ μᾶς ἁλυσσοδέσῃ μὲ τ' ἄλυτα ἀσημένια δεσμὰ τῶν ἀκτίνων της... Φίλησέ με...

ΕΚΕΙΝΗ (σφίγγεται πιὸ πολὺ κοντά του): Νύχτα γεμάτη θάματα. Νύχτα σπαρμένη μάγια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιὰ τέτοια νύχτα δημιουργοῦνται τὰ φοβερώτερα πράγματα: Οἱ ἔρωτες κι' οἱ στίχοι... Γιατί, μήπως νομίζεις ὅτι καὶ τοὺς στίχους τοὺς γράφουν οἱ ποιηταί;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀλλά; Ποιὸς τοὺς γράφει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ νύχτα...

Ἡ νύχτα, σὰν τὴν ἀποψινή, ποὺ εἶνε καὶ ποιήτρια καὶ ξελογιάστρα, ἡ νύχτα ποὺ μᾶς ἑνώνει, θέλομε δὲν θέλομε, τὰ χείλια... (Τὰ χείλια τους σμίγουν).

ΕΚΕΙΝΗ (ζαλισμένη): Δηλαδή... Θέλομε καὶ μᾶς ἑνώνει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ πεποίθησι): Θέλομε γιατὶ εἶνε νύχτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγὼ θὰ θέλω κι' αὔριο, τὴ μέρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλά, τότε... Θὰ σὲ περιμένω αὔριο τὸ μεσημέρι στὰ Χαυτεῖα γιὰ νὰ σὲ ξαναφιλήσω... Νὰ δῇς ποὺ θὰ μὲ καταγγείλῃς στὸν πρῶτο πόλισμαν...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Εἰκὼν Στ. Ὀρφανίδη)

Ἀπὸ τὸ φῶς ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὴν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του. Ἦταν ὁ πρῶτος καὶ μοναδικὸς ἔρωτας τῆς ζωῆς του. Τὸν ἔλεγαν Ζὰν καὶ ἐκείνην Μπλάνς.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἀντίκρυσε, ἔνοιωσε τὸν κόσμο γύρω του νὰ παίρνῃ ἕνα καινούργιο θέλγητρο. Δὲν ἔζουσε παρὰ γι' αὐτήν. Ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες τοῦ ἦσαν ἀδιάφορες. Ἡ ψυχή του ξεχείλιζε ἀπὸ ἕναν ἀπέραντο καὶ ἀθάνατο ἔρωτα.

Τῆς ἔγραφε γράμματα γεμᾶτα ἀπὸ φλογερὰ λόγια, σελίδες ὁλόκληρες, ἱκανὲς νὰ συγκινήσουν ἀκόμη καὶ τὶς πέτρες.

Ἡ Μπλὰνς τὸν ἀγαποῦσε καὶ αὐτή, μὰ ἡ ἀγάπη της δὲν ἔφθανε στὸ ὕψος τοῦ δικοῦ του πάθους. Ὁ ἔρωτάς της εἶχε κάτι τὸ ἐγωϊστικό, τὸ ἐλαφρό.

Ὁ Ζὰν ὅμως δὲν τὰ ἐπρόσεχε ὅλα αὐτὰ ἢ μᾶλλον δὲν καταλάβαινε τὴν σοβαρότητα καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἔκρυβαν. Ἐνόμιζε πὼς ἡ ἀγαπημένη του ἦταν πλασμένη σὰν αὐτόν, ἁγνή, εἰλικρινὴς καὶ ἀφωσιωμένη. Δὲν ἐσκέφθηκε ποτέ του τὸ κακό, τὴν ἀπιστία.

Γι' αὐτὸν ἡ Μπλὰνς ἦταν ὁ θεός του καὶ ἦταν εὐτυχισμένος ὅταν βρισκόταν κοντά της. Τὶς ὧρες αὐτὲς παραφερόταν ἀπὸ τὸ πάθος του ἐμεθοῦσε, παραλογιζόταν καὶ μιλοῦσε διαρκῶς γι' ἀγάπη καὶ γιὰ τὸ μέλλον.

Ὤ, αὐτὸ τὸ μέλλον τὸ φανταζόταν τόσο εὐτυχισμένο!

— Εἴμαστε φτωχοί, ἀγαπημένη μου, μὰ τόσο τὸ καλύτερο...

— Τόσο τὸ καλύτερο! ρωτοῦσε ξαφνιασμένη ἐκείνη κυττῶντας τον παράξενα.

— Ναί, Μπλάνς, τόσο τὸ καλύτερο. Τὰ πλούτη δὲν φέρνουν τὴν εὐτυχία. Οἱ φτωχοὶ εἶνε ὅλοι καρδιά. Δὲν ἔχουν νὰ σκεφθοῦν παρὰ μονάχα τὴν ἀγάπη τους, Ἐνῶ οἱ πλούσιοι δὲν ζοῦν. Τοὺς ἀπασχολοῦν χίλια δυὸ πράγματα τόσο ξένα πρὸς τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία.

Ἐκείνη τὸν ἄκουε, χωρὶς νὰ μιλᾷ, βυθισμένη σὲ ρεμβασμούς.

Σταματοῦσε τότε ἀπότομα καὶ τὴν ρωτοῦσε:

— Τί σκέπτεσαι, Μπλάνς;

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἀργοῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, τὴν ξαναρωτοῦσε:

— Σκέπτεσαι τὴν ἀγάπη μας;

— Ναί, τὴν ἀγάπη μας, τοῦ ἀπαντοῦσε ἀόριστα.

— Μόνον γιὰ τὴν ἀγάπη ἀξίζει νὰ ζῇ κανείς, ἀγαπημένη μου!

— Ναί, μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη.

Μὰ ἡ Μπλὰνς σκεφτόταν διαφορετικὰ τὴν ἀγάπη. Ὄχι, μὲ φτώχειες καὶ στερήσεις. Τὴν ἤθελε νὰ λάμπῃ ἀπὸ πλοῦτο, τὴν ὀνειρευόταν μέσα στὴ χλιδή.

Ὁ Ζὰν δὲν ὑποπτευόταν ποτὲ αὐτές της τὶς ἐπιθυμίες. Ἡ μεγάλη του ἀγάπη τὸν ἐτύφλωνε.

Ἔτσι τὸ κακὸ τὸν ἐχτύπησε μιὰ μέρα ξαφνικὰ σὰν κεραυνός.

Ἡ Μπλὰνς ἐπέταξε μακρυὰ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου ποὺ δὲν εἶχε μόνη περιουσία τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὀμορφιά, μὰ καὶ τὰ λεπτά. Ἐγκατέλειψε τὸν Ζὰν χωρὶς οἶκτο, μὲ σκληρὴ ἀδιαφορία. Ἐδιψοῦσε γι' ἀληθινὲς ἀπολαύσεις καὶ ὁ Ζὰν τὴν ἔτρεφε μόνο μὲ ὄνειρα. Χωρὶς νὰ δικαιολογηθῇ ἔφυγε ἀπὸ κοντά του.

Ὁ Ζὰν ἔνοιωσε νὰ γκρεμίζωνται ὅλα γύρω του. Τὰ ὄνειρά του ἔγιναν στάχτη. Ὁ ἥλιος ἔχασε τὸ φῶς του, τὰ λουλούδια ἔχασαν τὸ χρῶμα τους, τὰ ἄστρα τὴ λάμψι τους. Ὁ οὐρανὸς τὸν ἐπλάκωνε σὰν πλάκα τάφου.

Ἔκλαψε, χτυπήθηκε, ἀρρώστησε. Κατάρες ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ ὠχρὰ χείλη του. Καταριόταν τὸ Δημιουργὸ τοῦ κόσμου, καταριόταν τὸν ἑαυτό του, καταριόταν τὴ Μοῖρα.

Γιατὶ νὰ τὴν συναντήσῃ, γιατὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ μὲ τόσο πάθος, γιατὶ νὰ πιστέψῃ στὸν ἔρωτα;

Μὰ ποιὸς ἄλλος ἔφταιγε ἂν τὴν ἀγάπησε μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα παρὰ τὰ μάτια του; Αὐτὰ τὸν ἐπλάνεψαν. Αὐτὰ ἐγέμισαν ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ὀμορφιᾶς της καὶ τὸν ἐτρέλλαιναν. Τὰ μάτια του.

Τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία, γεμᾶτος ὀργὴ γιὰ τὴν προδοσία της, ἕνα πρωῒ ὁ Ζὰν ἐτυφλώθηκε μοναχός του. Αἰώνιο σκοτάδι ἐχύθηκε γύρω του... Εἶχε ἐκδικηθῆ. Ἡ λύσσα του ξεθύμανε στὰ μάτια του ποὺ τὴν πρωταντίκρυσαν καὶ τὸν ἐπλάνεψαν καὶ ἐγέμισαν τὴν καρδιά του ψεύτικες ἐλπίδες.

Τυφλὸς πιά, μέσα στὸ αἰώνιο σκοτάδι, ἔνοιωθε κάποιαν ἀνακούφισι. Τώρα πιὰ ἤξερε καλὰ τὸ τέλος του. Ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς τυφλότητος, γρήγορα θὰ περνοῦσε στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου. Καὶ τὸ ποθοῦσε αὐτὸ μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ γιὰ νὰ γαληνέψῃ γιὰ πάντα ἡ τρικυμία τῆς σπαραγμένης του ψυχῆς...

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΤΙΣΙΦΟΝΗ

Οἱ ἐκδικήτριες τοῦ φόνου, οἱ σκυλομοῦτρες παρθένες Ἐρρινύες, μουρμουρᾶνε τὸ ἀποτρόπαιο τραγοῦδι τῆς συμφορᾶς στ' αὐτιὰ τοῦ μητροκτόνου Ἀλκμέονος, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἐπιγόνων, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κατέστρεψε τὰς Θήβας γύρισε καὶ ἐσκότωσε ἔπειτα τὴν μητέρα του, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ ποὺ τοὔδωσε πρὶν νὰ πεθάνῃ ὁ Ἀμφιάραος, ὁ πατέρας του·

Οἱ θυγατέρες τῆς Νύκτας, φοβερὲς τύψεις τῆς συνειδήσεως, χορεύουνε γύρω του φρικτὸ χορό, θυμίζοντάς του τὸ ἔγκλημα καὶ ζητῶντας τὴν τιμωρία του· Ὡπλισμένες μὲ τόξα καὶ βέλη, ἐφωδιασμένες μὲ φτερὰ ποὺ τοὺς ἐξασφάλιζαν τὴν ταχύτητα καὶ μὲ δᾷδες μὲ τὶς ὁποῖες νικούσανε τὸ σκοτάδι ποὺ φροντίζει νὰ κρύβῃ τὸ ἔγκλημα, πηδᾶνε τριγύρω του πνίγοντάς τον μὲ τὴν ἀηδῆ παρουσία τους.

Μικρὰ φίδια σχηματίζουνε τὴν κόμη τους καὶ τοὺς φιάχνουνε περιδέραια, βραχιόλια καὶ ζῶνες. Στὰ χέρια τους κρατᾶνε εἰδεχθῆ ἑρπετὰ ποὺ τὰ πετᾶνε ἐπάνω του. Καὶ τρελλαμένος ἐκεῖνος, ἀφήνει μουγκρητὰ τρόμου, κρύβει τὸ πρόσωπο καὶ φεύγει σὰν κολασμένος, ἐνῷ οἱ τριγμοὶ τῶν μαύρων φτερῶν ἀκολουθοῦνε τὸ τρελλὸ τρέξιμό του καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦνε καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν τάφο.

Ἡ ψυχή του λυγίζει στὴν πνιγερὴ πίεσι τῶν ποδιῶν τους, τὰ μάτια του φρικιᾶνε στὸ ἀντίκρυσμά τους. Καὶ ὁ μητροκτόνος φεύγει οὐρλιάζοντας, ἐνῷ ἐκεῖνες τὸν κυνηγᾶνε πάντοτε καὶ δὲν ἡσυχάζει παρὰ μονάχα ὅταν ὁ πόνος καὶ ὁ κόπος κάνουν ὥστε νὰ σταματήσῃ τῆς δράκαινας ἡ ἄγρια ἄφρη.

Καὶ τὸ αἰώνιο μαρτύριο ἐπαναλαμβάνεται χωρὶς διακοπὴ καὶ χωρὶς ὕφεσι, στὴν περιπλάνησί του ἀνὰ τὰ ἔρημα βουνὰ τῆς Πελοποννήσου, συνεχίζεται στὶς πόλεις ὅπου καταφεύγει ἀπελπισμένος καὶ στ' ἀνάκτορα μέχρι τῶν ὁποίων τὸν φέρνει ὁ οἶκτος τῶν συναδέλφων του·

Ὁ πατέρας του ἤτανε μάντις καὶ ἐκλεκτὸς τῶν θεῶν. Κι' αὐτὸς ποὺ εἶχε μέσα του κληρονομικὴ τὴν θεοσέβεια, καὶ εἶχε γίνει θρησκόληπτος, ἐξ αἰτίας τῆς μανίας του, ἔνοιωθε νὰ τραβιῶνται τὰ βήματά του ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι πρὸς τὸν ἱερὸν τόπον τῶν Δελφῶν ὅπου ὁ θεῖος Ἀπόλλων τὸν καλοῦσε εἰς τὸν ἐξαγνισμὸν καὶ τὴν ἐξιλέωσι· Καὶ ἔφθασε ἐκεῖ ἔχοντας ὁδηγό του τὴν τρέλλα, γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τότε μιὰ νέα τραγωδία ποὺ ἐτερματίσθηκε μετὰ χρόνια πολλά.

Σκελετωμένος ἀπὸ τὶς κακουχίες, τὴν τυραννία καὶ τὶς ξαγρύπνιες, ἀλλὰ γλυκὺς πάντοτε καὶ συμπαθητικός, μπῆκε στὸ ἱερὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ εὑρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ἱέρεια, ποὔτρεχε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἱκέτην ἐκεῖνον, τὴν συμφορὰ τοῦ ὁποίου ἐπρόδινε ἡ ἀκαταστασία τοῦ παρουσιαστικοῦ του· Στάθηκε ἔκπληκτος, σχεδὸν τρομαγμένος.

Μέσα στὴ μνήμη του, τὴν ταραγμένη ἀπὸ τὴν τρέλλα καὶ θολωμένην ἀπὸ τὸν χρόνον, διεγράφηκε ἔντονη, καὶ ὁλοκάθαρη μιὰ λησμονημένη σκηνὴ ποὺ εἶχε προκαλέσει ἄλλοτε τὰ σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς του. Εἶδε τὸν ἑαυτό του μέσα στὸ φῶς τῆς ὁλοκάθαρης τώρα μνήμης του, νικητὴ στρατηγὸ μέσα στὰς Θήβας, νὰ ἐπιθεωρῇ τὰ ζωντανὰ λάφυρα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀφιερωθοῦν στοὺς θεούς, γιὰ νὰ τοὺς συγχωρήσουνε τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν καταστρέφοντας τὴν πόλι· Θυμήθηκε τὸ θελκτικὸ μέσα στὸν τρόμο του, τὸ ὠχρὸ ἀπὸ τὴν ξαγρύπνια κορίτσι τοῦ Τειρεσίου, τὴν μικρούλα Μαντώ, ποὺ ἦταν ἕνας ὕμνος στὴν ὡραιότητα, μέσα στὴν συγκέντρωσι ἐκείνη τῶν ἀπελπισμένων Θηβαίων κοριτσιῶν. Ξαναεῖδε πάλι τὸ σβυσμένο της βλέμμα ποὺ ἱκέτευε ἄφωνα καὶ εἶδε τὸ στῆθος της ν' ἀναπάλλῃ καὶ τὰ χείλη της νὰ φρίσσουνε στὴν προσπάθεια ν' ἀρθρώσῃ φωνή.

Ἀλλὰ ταυτοχρόνως θυμήθηκε καὶ τὴν ταραχὴ τὴ δική του, τὸ σκίρτημα τῆς αἰφνιδιασμένης καρδιᾶς του, θυμήθηκε τὶς στιγμὲς τῆς ζαλάδας καὶ τοῦ ἰλίγγου ποὺ τὸν ἔπιανε κυττάζοντάς την χωρὶς νὰ μιλῇ.

Μέσα στὸ θεῖο ὅραμα τῆς στιγμῆς οἱ Ἐριννύες ἐξαφανίσθηκαν καὶ ἐντελῶς γιατρεμένος αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ μητροκτόνος ποὺ ξανάβρισκε τὸν ἑαυτό του, ἔνοιωσε νὰ ὑγραίνῃ τὰ μάτια του ἕνα δάκρυ χαρᾶς καὶ νὰ θερμαίνῃ τὴν ψυχή του ἐλπίδα. Δὲν εἶπε λέξι, ἀλλὰ μίλησε ἡ Μαντώ.

Τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, ποὺ ποτὲ πρὶν δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν ἔρωτα, διετήρησε ζωηρὴ τὴν ἀνάμνησι τῆς πρώτης της ταραχῆς καὶ ποτὲ δὲν θέλησε νὰ τὴν βεβηλώσῃ μὲ σκέψεις καὶ πόθους ξένους γιὰ κεῖνον ποὺ, στὴ στιγμὴ τῆς ὑπέρτατης δυστυχίας, τὴν εἶχε κυττάξει μὲ συμπάθεια καὶ εἶχε συμμερισθῆ ὁλοψύχως τὸν πόνο της· Ὄμορφος πάντοτε, δοξασμένος καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ Ἀλκμέων, κυριαρχοῦσε στὴ σκέψι της κατὰ τὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς της κι' ὅλη ἡ στοργὴ ποὺ εἶχε κρυμμένη στὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς της ξεχύθηκε ἀσυγκράτητη ὅταν τὸν εἶδε σ' ἐκεῖνα τὰ χάλια νὰ ζητῇ ἀπ' τὸ θεὸ ἐξιλέωσι. Τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἔσφιξε ἐπάνω στὰ στήθεια της. Μὲ τὸ βλέμμα καὶ μὲ τὰ λόγια τοὔδωσε θάρρος νὰ λησμονήσῃ τὶς τύψεις του καὶ ἀνέλαβε νὰ τὸν κάνῃ νὰ ἠρεμήσῃ καὶ νὰ γιατρευθῇ ἀπ' τὴ μανία τῶν ἀναμνήσεων·

Περάσανε στιγμὲς χαρᾶς καὶ ἐρωτικὲς νυχτιές γεμᾶτες ποίησι. Στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὰ λόγια της ὁ Ἀλκμέων ἀναζητοῦσε τὴν εὐτυχία καὶ ἡ σκέψι του δὲν ξαναγύριζε στὴν μητέρα του καὶ τὸν φόνο της. Ἀντικρύζοντας τὶς μεγαλόπρεπες κατατομὲς τῶν γύρω βουνῶν, ἔνοιωθε νὰ ξαναζωντανεύῃ καὶ πάλιν ὁ Ἀλκμέων τῶν μεγάλων ἐπιδιώξεων, νὰ συντελῆται μέσα του μιὰ μεταβολὴ ποὺ τὸν ὠδηγοῦσε στὸνδρόμο τῆς δόξας του·

Ἡ θεία Μαντὼ καὶ τὰ δυὸ ἀγγελούδια της, ὁ Ἀμφίλοχος καὶ ἡ Τισιφόνη, σκιάζανε τὶς θλιβερὲς ἀναμνήσεις του καὶ μέσα στὸν ἔρωτα ἐκείνης καὶ τὶς χαρὲς τῶν παιδιῶν τους, εὕρισκε τὴν γιατριὰ τῆς μανίας του.

Ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ γιατρευθῇ ἐντελῶς· Ἡ ψυχή του κορέσθηκε ἀπ' αὐτές του τὶς ἀπολαύσεις, ἡ νοσταλγία τὸν ξαναγύρισε στὶς παληὲς σκέψεις του καὶ οἱ Ἐριννύες, ξαναφανερωθήκανε. Διπλῆ πάλη τὸν τυραννοῦσε τώρα. Ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν του καὶ οἱ τύψεις γιὰ τὸν φόνο τῆς μάνας του. Τὰ φαντάσματα τῆς ἐκδικήσεως τὸν ἔσπρωχναν σὲ μιὰ νέα ἀπέλπιδα περιπλάνησι, ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν του τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ γιὰ νὰ μεγαλώνῃ τὸ βασανιστήριό του·

Ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Μαντώ, οὔτε τὸν καιρὸ εἶχε, οὔτε τὰ μέσα ν' ἀναθρέψῃ τὰ παιδιά του. Καὶ ἀδυνατῶντας νὰ μείνῃ πιὸ πολὺ ἐκεῖ ὁ Ἀλκμέων, τὰ παρέδωσε στὸν Κρέοντα, τὸν βασιλῆ τῆς Κορίνθου, καὶ ἔφυγε νὰ πάῃ ἐκεῖ ὅπου τὸν ἔσπρωχναν τὰ φαντάσματα καὶ ἡ τρέλλα του·

Ὁ ἔρωτας δὲν μπόρεσε νὰ στεγνώσῃ τὸ αἷμα τῆς μάνας του.

⁂

Ὁ χρόνος εἶνε ὁ μεγαλύτερος γιατρὸς τῶν θλιβερῶν ἀναμνήσεων. Καὶ ὅ,τι δὲν κατώρθωσε ἡ Μαντώ, τὸ ἐπέτυχε ὁ δημιουργὸς τῆς λήθης. Ὁ Ἀλκμέων, ὕστερα ἀπὸ βασανιστικὲς περιπέτειες, ἐγκαταστάθηκε στὴν Οἰνιάδα, πῆρε γυναῖκα του τὴν

Καλλιρρόη, τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ Ἀχελώου καὶ ζοῦσε μὲ τὸν νέον του ἔρωτα, χωρὶς νὰ θυμᾶται σχεδὸν τίποτα ἀπὸ τὰ περασμένα· Ἡ τρέλλα εἶχε σβύσει τὶς παληὲς ἐντυπώσεις του. Καὶ ἀπηλλαγμένος ἐντελῶς ἀπὸ τὸ παρελθὸν καὶ τὶς σκιές του, ζοῦσε ἥσυχος ὅταν, ἕως τὸν τόπο του, ἔφθασε μιὰ συνοδεία μακρυνῶν ταξιδιωτῶν, ποὺ τοῦ προσέφεραν ν' ἀγοράσῃ γιὰ σκλάβα του μιὰ νέα θαμβωτικῆς ὡραιότητος. Κι' αὐτὴ ἡ παρθένα, ἦταν ἡ Τισιφόνη, ἡ κόρη του·

Ὁ βασιλῆας τῆς Κορίνθου εἶχε ἀναθρέψει σὰν δικά του τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἐνεπιστεύθηκε ὁ Ἀλκμέων. Ἀλλ' ἤτανε τόση ἡ ὀμορφιὰ τῆς Τισιφόνης ὅταν ἐμεγάλωσε, εἶχε τέτοια σαγήνη στὸ βλέμμα καὶ τόση ἁρμονία γραμμῶν, ὥστε ἡ γυναῖκα του ἄρχισε νὰ φοβᾶται γιὰ τὸν ἄνδρα της·

Ἔκπληκτοι καὶ ἔκθαμβοι οἱ κάτοικοι τῆς Κορίνθου στεκότανε στὸ πέρασμά της, σὰν γιὰ νὰ προσκυνήσουνε μιὰ θεὰ ποὺ κατέβηκε στὴ γῆ γιὰ νὰ θέλξῃ τὸν κόσμο καὶ τ' ἀναστενάγματα τῶν τρελλαμένων παιδιῶν ἀντηχοῦσαν ἕως τὰ διαμερίσματα τῆς βασίλισσας, εἰδοποιῶντας γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ ἐνεφώλευε δίπλα της.

Κάθε μέρα μεγάλωνε ἡ ὀμορφιὰ ἐκείνης καὶ μαζί της ὁ φόβος της. Καὶ μὴ μπορῶντας νὰ ὑπομείνῃ στὸ μαρτύριο, ἔδωσε τὴν ὄμορφη κόρη σ' ἀγνώστους διαβάτες καὶ ἐκεῖνοι τὴν προσέφεραν στὸν Ἀλκμέονα τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἐδέχθηκε πρόθυμα ν' ἀποκτήσῃ μιὰ τέτοια δούλη.

Ἡ παρουσία τῆς Τισιφόνης ἐπροκάλεσε ἀναστάτωσι στ' ἀνάκτορα καὶ στὴν πληγωμένη ψυχὴ τοῦ Ἀλκμέονος. Στὴ μορφὴ τῆς σκλάβας του ὁ μητροκτόνος πολεμιστὴς δὲν εὕρισκε μόνον τὸν τέλειον τύπον τῆς ὡραιότητος, ἀλλὰ καὶ κάτι τι ἄλλο μυστηριῶδες καὶ ἀκατανίκητο, κάτι ποὺ τοῦ τραβοῦσε τὸ βλέμμα καὶ μεγάλωνε τὸ ἐνδιαφέρον του·

Στὴν ἀρχὴ εὐχαριστεῖτο γι' αὐτό, ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ φοβᾶται. Γιατὶ τί ἄλλο ἤτανε παρὰ ὁ ἔρωτας ποὺ ἅπλωνε στὴν ψυχή του ἐκεῖνο τὸ μούδιασμα καὶ τί ἄλλο παρὰ ἡ ὀμορφιά της, ἦταν αὐτὸ ποὺ τοῦ προκαλοῦσε μιὰ τέτοια συγκίνησι;

Ἀλλὰ ἡ Τισιφόνη ἐπίσης δὲν τὸν ἔβλεπε ἀδιάφορη. Μ' ὅλες τὶς θλίψεις ποὺ πέρασε ὁ Ἀλκμέων διετηρεῖτο ἀκόμη καλά· Συμπαθητικὸς πάντοτε, ἤτανε τόσο εὐγενικὸς μαζί της καὶ ἡ σκλάβα ἔνοιωθε εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν ἀφέντη της, ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτὴν καὶ κάτι ἄλλο ποὺ δὲν ἤξερε νὰ περιγράψῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁποῖο τῆς προκαλοῦσε τὴν ἐπιθυμία νὰ μένῃ πάντα κοντά του γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ, γιὰ νὰ δέχεται τὰ χαϊδευτικὰ βλέμματά του καὶ τὰ λόγια τῆς καλωσύνης του. Καὶ σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀπονήρευτη κόρη τὸν ἀγάπησε.

Ὅταν τὸ κατάλαβε, ἔνοιωσε τρόμο· Μιὰ σκλάβα αὐτὴ ἀγαποῦσε τὸν ἀφέντη της. Ἐδοκίμασε νὰ τὸν λησμονήσῃ, ἀγωνίσθηκε νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἀλλ' ἡ ἀπεγνωσμένη προσπάθειά της ἔφερε τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

Ἔτσι ἡ Μοῖρα τραβοῦσε τὸ

νῆμα της γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ ἀνεπανόρθωτου, ὅταν ὁ Ἀλκμέων πῆγε στὴν Κόρινθο νὰ βρῇ τὰ παιδιά του. Ὁ Ἀμφίλοχος ἦταν ἐκεῖ, ἀλλ᾽ ὄχι καὶ ἡ Τισιφόνη. Ποῦ βρισκόταν ἡ κόρη του;

Ἡ βασίλισσα δὲν τολμοῦσε ν᾽ ἀποκαλύψῃ τὸ ἔγκλημά της, ἀλλ᾽ ὅμως καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἐξαφανισμὸν τῆς νεάνιδος. Τὴν ἤξεραν ὅλοι, τὴν ἐθαύμαζαν ὅλοι, προσκυνοῦσαν ὅλοι τὴν ὀμορφιά της. Καὶ ξαφνικὰ τὴν ἔχασαν καὶ κανένας δὲν ἔμαθε ποῦ ἐπῆγε οὔτε καὶ ἀνησύχησαν στ᾽ ἀνάκτορα· Δὲν ἦταν αὐτὸ ἡ ἀπόδειξις ὅτι ξέρανε ὅ,τι ἀγνοοῦσαν οἱ ἄλλοι;

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ἀλκμέονος καὶ οἱ ἀπειλές του ἐξηνάγκασαν τὴν βασίλισσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Τισιφόνη ἄκουσε μὲ τρόμο τὴν εἴδησι. Ὁ Ἀλκμέων ἦταν πατέρα της! Καὶ ὅμως ἐκείνη ἔνοιωθε γι᾽ αὐτὸν ἐρωτικὸ αἴσθημα ἀσυγκράτητο· Περνοῦσε τὶς νύχτες της πλάθοντας μὲ τὴν φαντασία της τὶς τολμηρότερες σκηνὲς μιᾶς σαρκικῆς κραιπάλης, ἐπερίμενε τὸ ξημέρωμα λαχταρῶντας γιὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἡδονὴν τῆς φωνῆς του. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν πατέρας της!

Τὴν ἐφίλησε σὰν παιδί του κι᾽ ἐκείνη φρικίασε. Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ αὐτὴ ἔνοιωσε τὴν ἔνοχη εὐχαρίστησι τῆς ἐπαφῆς του· Ἦταν πατέρας της καὶ ὅμως τὸν ποθοῦσε καὶ τώρα, ὅπως τὸν ἐλαχταροῦσε καὶ πρίν. Ἡ καταισχύνη τὴν ἔπνιγε·

Καὶ τὸ ἴδιο πρωΐ, τὸ ἁπαλὸ ρόδο τῆς μανιασμένης θυέλλης ἐσκόρπισε τὰ μαραμένα του πέταλα ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀγχόνης, ὅπου ἀνέβηκε, χωρὶς νὰ ξερριζώσῃ πρὶν ἀπ᾽ τὴν καρδιά της τὸν ἔνοχον ἔρωτα..·

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ κύριος Πούφ

Σᾶς παρουσιάζω τὸν κύριο Πούφ. Εἶνε ἕνας χαριτωμένος ὁλόασπρος σκύλος, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ δὲν ἔχῃ καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ποίησι καὶ τὰ σύννεφα, ἐν τούτοις λὲς καὶ ἀφηρημένα ἐβούτηξε τὴν ἄκρη τῆς ἀναιδεστάτης οὐρίτσας του καὶ τὸ δεξί του αὐτὶ σὲ μελανοδοχεῖο γεμᾶτο σινικὴ μελάνη.

Ὁ κύριος Πούφ εἶνε νόθος φὸξ τερριέ, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ δὲν τὸν ἐνοχλεῖ διόλου. Εἶνε φοβερὰ ἔξυπνος καὶ καλοαναθρεμμένος. Σπανίως γαυγίζει, εἶνε καθαρὸς καὶ ξέρει νὰ ἐξαφανίζεται ἐγκαίρως ὅταν διαισθάνεται θύελλα στὸν συζυγικὸ ὁρίζοντα. Διότι, κάποτε, τελείως ἄδικα, ὁ δυστυχὴς ἐδέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ πασουμάκι τῆς κυρίας του.

Ὁ κύριος τοῦ Πούφ εἶνε τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος καὶ ἔχει ἤδη 3 χρόνια τώρα μιὰ χαριτωμένη γυναικούλα, τὴν κυρία Κική, ποὺ περιποιεῖται ἐξαιρετικὰ τόσο τὸν κύριο Αἰμίλιο, τὸν σύζυγό της, ὅσο καὶ τὸν κύριο Πούφ. Καὶ ἡ ζωὴ τῶν τριῶν κυλᾷ ἥσυχα καὶ εὐτυχισμένα. Τὰ πρωϊνά, ὅταν ἡ κυρία Κικὴ ἀσχολεῖται μὲ τὸ νοικοκυριό της καὶ ὁ Πούφ ξαπλωμένος — σὰν πασᾶς — στὸ χαλὶ τεμπελιάζει. Τώρα δὲν ἀποκλείεται καὶ νὰ φιλοσοφῇ κυττῶντας μέσα ἀπὸ τὰ μισόκλειστα βλέφαρά του τὶς κινήσεις τῆς κυρίας του. Τὴν ἀγαπᾷ τὴν ξανθειὰ κυρία του, ἀλλὰ προτιμᾷ τὸν κύριό του. Ἡ κυρία Κικὴ τὸν γεμίζει χάδια, μυρωδιὲς καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξεζητημένα τὸν κουράζουν τὸν καϋμένο τὸν κύριο Πούφ, ἰδίως οἱ πολύχρωμες κορδέλλες του καὶ ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ καταραμένο κουδουνάκι ποὺ τοῦ κρέμασαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ δὲν τὸν ἀφήνει οὔτε τὸ αὐτάκι του νὰ ξύσῃ ἀθόρυβα. Ἐνῶ ὁ κύριός του τὸν ἀγαπᾷ πιὸ σοβαρά, πιὸ σταθερά. Ἔπειτα, αὐτὴ ἡ προτίμησις στὸν κύριό του ἴσως νὰ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι εἶνε καὶ οἱ δυὸ τοῦ αὐτοῦ γένους.

Μὴ φαντασθῆτε ὅμως ἀπὸ ὅσα διαβάσατε, ὅτι ὁ κύριος Πούφ εἶνε ἅγιος. Ἔ, ὄχι, ἔχει καὶ αὐτὸς τὶς ἀδυναμίες του καὶ τὰ ἐλαττώματά του. Παραδείγματος χάριν, ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος ἐμπρὸς σ᾽ ὁποιαδήποτε χαριτωμένη σκυλίτσα, κυρίως ὅταν εἶνε λουλοῦ (αὐτὴ ἡ ράτσα εἶνε ἡ ἀδυναμία του). Τέλος γι᾽ αὐτὸ δὲν εἶνε τελείως ὑπεύθυνος ὁ καϋμένος. φταίει ἡ φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία του. Τὸ φοβερὸ ὅμως γι᾽ αὐτὸν εἶνε τὸ πεῖσμα του. Ἄ, τὸ πεῖσμα τοῦ κυρίου Πούφ εἶνε κάτι τὸ ἀφάνταστο. Ἔτσι τοὐλάχιστον ἰσχυρίζεται ἡ κυρία του. Καὶ ἔχει δίκηο. Γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ ὁ Πούφ βγαίνει μὲ τὸν κύριό του ἔξω, δὲν διστάζει νὰ δροσίζῃ κάθε κολόνα καὶ κάθε δένδρο ποὺ θὰ συναντήσῃ καὶ ὅ,τι ἄλλο τοῦ ἀρέσει. Ἀλλὰ ὅταν εἶνε ἔξω μὲ τὴν κυρία του, δὲν ἐννοεῖ καὶ νὰ μυρίσῃ ἀκόμη ἁπλῶς κολόνα.

Πολλὲς φορές, σχεδὸν πάντα, τὴν ἀναγκάζει νὰ περπατᾷ δυὸ καὶ τρεῖς ὧρες, ἀλλὰ τίποτα.

— Ἄργησα, Αἰμίλιε, λέει στὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ φταίει ὁ Πούφ. Δυὸ ὧρες τὸν περπάτησα γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ σταθῇ σὲ καμμιὰ κολόνα. Αὐτὸς ὁ σκύλος θέλει σκότωμα.

— Καϋμένη, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος κυττῶντας μὲ ἀληθινὸν οἶκτο τὸ κουρασμένο πρόσωπό της καὶ τὰ ἀκατάστατα μαλλιά της. Ἄφησέ τον ἥσυχο, μπορεῖ νὰ μὴ θέλῃ τότε...

— Ἔ, ὄχι! φωνάζει ἐκείνη, δὲν θὰ τοῦ περάσῃ τοῦ κυρίου Πούφ. Δὲν ἐννοῶ ἐγὼ νὰ μοῦ καταβρέχῃ τὰ χαλιά.

Ἄδικη κατηγορία, γιατὶ ὁ Πούφ, ὅπως ἤδη εἴπαμε, εἶνε πολὺ καθαρός.

Ἔπειτα ἡ κυρία Κικὴ εἶνε ἀπερίσκεπτη! Δὲν εἶνε καὶ τελείως πεῖσμα αὐτό. Εἶνε καὶ καλὴ συμπεριφορά, βρὲ ἀδελφέ! Πῶς θέλετε ὁ καϋμένος ὁ κύριος Πούφ νὰ σηκώσῃ ἐμπρὸς στὴν ὄμορφη ξανθὴ κυρία τὸ ποδαράκι του καὶ νὰ καταβρέξῃ τὸ σύμπαν;

«Τέλος πάντων, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν καταλαβαίνουν πὼς ὑπάρχει καὶ ντροπὴ σ᾽ αὐτὸν τὸν κόσμο;» σκέπτεται ὁ Πούφ.

Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, γυρνῶντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ὁ κ. Αἰμίλιος, ηὗρε μιὰ σημείωσι τῆς γυναίκας του ποὺ τὸν πληροφοροῦσε πὼς βγῆκε μὲ τὸν Πούφ.

— Ποιὸς ξέρει πάλι πότε θὰ γυρίσῃ μ᾽ αὐτὸ τὸ καταραμένο ζῶο! ἐσκέφθηκε. Ἂς πάω πρὸς τὸ μέρος ποὺ τὴν βλέπω νὰ πηγαίνῃ πάντα καὶ ἴσως τὴν συναντήσω.

Περπάτησε ἀρκετὰ καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ, ὅταν ἀπὸ μιὰ γωνιὰ εἶδε μιὰ ὑπηρετριούλα ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ ἕνα λουρὶ ἕναν σκύλο, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν Πούφ.

— Κανένας ἀπόγονος τοῦ δὸν Ζουὰν μας, ἐσκέφθηκε χαμογελῶντας ὁ κύριος Αἰμίλιος.

Μὰ ξαφνικά, καὶ ὁ σκύλος ἄρχισε, μόλις τὸν εἶδε, νὰ κουνᾷ τὴν οὐρά του καὶ νὰ κάνῃ χαρές.

— Φρόνιμα, Πούφ! ἐφώναξε ἡ μικρὴ θυμωμένα.

Κατάπληκτος ὁ κύριος Αἰμίλιος πλησίασε.

— Τίνος εἶνε ὁ σκύλος, μικρή μου; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Εἶνε τῆς κυρίας, ἀπήντησε μ᾽ ἀφέλεια ἡ μικρή, ποὔρχεται δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα στὸν κύριό μου. Ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὥρα βγαίνω ἔξω μὲ τὸν Πούφ.

— Δῶσε μου τὸν σκύλο καὶ πάρε αὐτὸ τὸ πενηντάρικο, καὶ ἅμα σὲ ρωτήσῃ ἡ κυρία ποῦ εἶνε, νὰ πῇς ὅτι πέρασε ὁ ἄνδρας της καὶ τὸν πῆρε καὶ πᾶνε σπίτι.

Ἔσκυψε ὁ κύριος Αἰμίλιος καὶ ἐσήκωσε στὴν ἀγκαλιά του τὸν Πούφ, ποὺ τὸν κυττοῦσε μ᾽ ἕνα βλέμμα θλιμμένο σὰν νὰ καταλάβαινε τὴν τραγικότητα τῆς στιγμῆς.

— Ἄδικα σὲ κατηγόρησε, καϋμένε Πούφ, ψιθύρισε καθὼς αἰσθανόταν τὴν ζεστὴ ρὸζ γλωσσίτσα του στὸ πρόσωπό του, πᾶμε σπίτι, στὸ σπίτι μας, ποὺ θἆνε πιὸ πολὺ μεγάλο γιὰ μᾶς τοὺς δυὸ μονάχα.

Σοβαρός, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, ὁ Πούφ ἀκολουθεῖ τὸν κύριό του. Πλάϊ του περνᾷ μιὰ ὑπέροχη κάτασπρη λουλοῦ. Δίχως κἂν νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι του, συνεχίζει τὸν δρόμο του, γιατὶ ἀπότομα ἡ μικρὴ τρυφερή του καρδούλα κατάλαβε καὶ ἐσυχάθηκε τὴν ἐπιπολαιότητα ὁλοκλήρου γενικῶς τοῦ θηλυκοῦ γένους.

ΑΔΩΝΑ

ΤΑΞΙΔΙ στὴν Ἰταλία

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Ὅταν ἡ Ζακελίνα ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τὴν Φρανσουάζ, βρῆκε τὴν φίλη της καταχαρούμενη.

— Ἄ, τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶμαι! εἶπε ἀμέσως ἡ Φρανσουὰζ στὴ Ζακελίνα. Φεύγω γιὰ τὴν Ἰταλία! Θὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ τέλους τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου! Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ πολὺ ἤθελα νὰ πάω στὴν Ἰταλία. Οἱ γονεῖς μου ὅμως διαρκῶς ἀνέβαλλαν τὸ ταξίδι αὐτό, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι δὲν ἤμουν φρόνιμη καὶ ὅτι δὲν ἐμελετοῦσα τὰ μαθήματά μου.

»Ὅταν, ἐπὶ τέλους, μεγάλωσα καὶ ἀρραβωνιάσθηκα, ἔβαλα τὸν μνηστῆρα μου νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ κάνωμε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου στὴν Ἰταλία. Ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε τὸν λόγο του, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὴν τελευταία στιγμὴ τὸν ἐπῆρε πίσω!

»Τελευταίως, ἐχώρισα ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου, τὸν παράτησα δηλαδὴ μόνη μου, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὶς ἀπιστίες του καὶ ἦλθα ἐδῶ μὲ τοὺς γονεῖς μου. Καὶ φαντάζεσαι τὴ χαρά μου ὅταν ἄκουσα προχθὲς τὸν μπαμπᾶ νὰ μοῦ λέῃ:

»— Φρανσουάζ, παιδί μου, ἑτοιμάσου νὰ κάνωμε ἕνα ταξιδάκι στὴν Ἰταλία!

»Ὁ μπαμπᾶς ἔχει πάει τώρα στὴ Νομαρχία νὰ βγάλῃ τὰ διαβατήριά μας. Ὅπου νἆνε θὰ ἐπιστρέψῃ!... Ἄχ, Ζακελίνα μου! Δὲν φαντάζεσαι πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι!»

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ὁ μπαμπᾶς, περίλυπος ὅμως καὶ σκεπτικός.

— Εἶσαι ἄτυχη, κόρη μου, εἶπε στὴν Φρανσουάζ, ἀφοῦ ἐχαιρέτησε τὴν Ζακελίνα.

— Γιατί, μπαμπᾶ; ἐρώτησε ἡ Φρανσουὰζ μὲ ἀγωνία.

— Γιατὶ δὲν θεωροῦν στὴ Νομαρχία τὸ διαβατήριό σου χωρὶς τὴν γραπτὴ συγκατάθεσι τοῦ ἀνδρός σου. Πρέπει νὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ νὰ πᾷς στὴν Ἰταλία. Τὸ διαζύγιό σας, βλέπεις, δὲν ἐξεδόθη ἀκόμα καὶ ἐκεῖνος διατηρεῖ ὅλα τὰ δικαιώματα ὡς συζύγου σου.

— Ὤ, μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερό, εἶνε ἀνήκουστο! ἐφώναξε ἡ Φρανσουὰζ ἔξω φρενῶν. Μόνο αὐτὸ μοῦ ἔλειπε τώρα: νὰ πάρω καὶ τὴν συγκατάθεσι τοῦ συζύγου μου, αὐτοῦ τοῦ παληανθρώπου ποὺ δὲν θέλω οὔτε νὰ τὸν δῶ στὰ μάτια μου.

— Ναί, παιδί μου, ἔχεις δίκηο, τῆς εἶπε ὁ πατέρας της, μὰ ὁ νόμος εἶνε ρητός.

— Νὰ τὸν βράσω ἐγὼ τέτοιο νόμο, ἀφοῦ μὲ κρατάει ἀκόμα σκλαβωμένη στὸν ἄνδρα μου...

— Μὴ θυμώνῃς, Φρανσουάζ μου, εἶπε τότε ἡ Ζακελίνα. Τὰ πράγματα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν. Ὅταν ἐχωρίσατε μὲ τὸν ἄνδρα σας, ἤσαστε θυμωμένοι;

— Ἐγὼ ἔβραζα ἀπὸ τὸ κακό μου. Ἐκεῖνος ὅμως γελοῦσε ὁ ἀλιτήριος!

— Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν νὰ κάτσῃς νὰ τοῦ γράψῃς δυὸ λόγια καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ σοῦ στείλῃ τὴν συγκατάθεσί του.

— Θὰ κάνῃ δυὸ χρόνια νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Εἶνε τεμπέλης στὴν ἀλληλογραφία του. Καὶ τὸ καράβι φεύγει ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες..

— Τότε, ἐτόλμησε νὰ πῇ δειλὰ δειλὰ ἡ Ζακελίνα, γιατὶ δὲν πᾷς νὰ τὸν δῇς ἡ ἴδια;

—Τί ἔκανε λέει! ἀνεφώνησε ἡ Φρανσουάζ, πηδῶντας ἀπὸ τὴ θέσι της. Νὰ ξαναβρεθῶ ἐγὼ ἐμπρὸς σ᾽ αὐτὸ τὸ τέρας;

— Τότε, νὰ πᾶτε ἐσεῖς, εἶπε ἡ Ζακελίνα στὸν πατέρα τῆς φίλης της.

— Ἐγώ! Ἀδύνατον! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος σοβαρώτατα.

Ἡ Ζακελίνα ἔμεινε λίγο σκεπτική. Καὶ ὕστερα, εἶπε μὲ τόλμη καὶ ἀποφασιστικότητα:

— Ἔ, λοιπόν, θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ ἐγὼ καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσω διὰ τῆς βίας νὰ μοῦ δώσῃ τὴν συγκατάθεσί του. Καὶ ἂν ἀρνηθῇ, ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοίμονό του!

Ἡ Φρανσουὰζ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φίλης της καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ συγκίνησι γιὰ τὴν μεγάλη ἐκδούλευσι ποὺ τῆς ἔκανε... Τί καλὴ καρδιὰ ποὺ εἶχε ἡ Ζακελίνα!

⁂

Τοῦ κάκου ὅμως ἐπερίμενε ἡ Φρανσουὰζ ἀπὸ τὸ Μπορντώ, ὅπου εἶχε μεταβῆ ἡ φίλη της πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀνδρός της, ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ζακελίνα. Οἱ μέρες περνοῦσαν καί, τέλος, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Φρανσουὰζ ἀναγκάσθηκαν νὰ φύγουν μόνοι γιὰ τὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὰ εἰσιτήρια...

Φαντάζεσθε βέβαια τὴν ἀπελπισία τῆς Φρανσουάζ. Δὲν τῆς ἦταν γραφτὸ νὰ δῇ τὴν Ἰταλία.

Ἐπέρασαν δέκα πέντε περίπου ἡμέρες. Ἕνα πρωΐ ἡ Φρανσουὰζ βλέπει νὰ ἐμφανίζεται ἐμπρός της ἡ Ζακελίνα, δειλὴ καὶ συνεσταλμένη.

— Τί ἔγινες τόσον καιρό; τὴν ρώτησε συγκρατῶντας μετὰ βίας τὸν θυμό της.

— Νά, ἐπῆγα καὶ βρῆκα τὸν ἄνδρα σου, νὰ τοῦ πάρω ἐκείνη τὴν συγκατάθεσι γιὰ τὸ ταξίδι σου, τῆς ἐξήγησε ἡ Ζακελίνα κυττάζοντας κατὰ γῆς. Μοῦ ἔκαμε πολὺ καλὴ ὑποδοχή, ὥστε... δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἀντισταθῶ. — Ἄ, τί χαριτωμένος ποὺ εἶνε ὁ ἄνδρας σου!

»Καὶ ὅταν μοῦ ἐζήτησε ὡς χάρι νὰ πᾶμε νὰ κάνωμε μαζὶ ἕνα ταξιδάκι μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ τοῦ τὸ ἀρνηθῶ... Νὰ μὲ συγχωρῇς, Φρανσουάζ μου, ἐὰν ἔδειξα τόση ἀδιαφορία ἀπέναντί σου, μὰ αὐτὸ ἦταν ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου. Εἶσαι γυναῖκα καὶ θὰ μὲ καταλαβαίνῃς.

— Καὶ ποῦ πήγατε, παρακαλῶ;

— Στὴν Ἰταλία, φυσικά. Περάσαμε πολὺ ὡραῖα, ξέρεις!

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΠΝΕΥΜΑ

Η ΕΛΛΕΙΨΙΣ

Ἡ ὑπηρέτρια. — Θὰ φύγω, κυρία καὶ θὰ αἰσθανθῆτε τὴν ἔλλειψι...

Ἡ κυρία. — ...πολλῶν πραγμάτων ἀπὸ τὸ σπίτι.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

— Τί γοῦστο ποὺ εἶχαν οἱ ἄνδρες πρὸ τριάντα χρόνων. Τώρα κανεὶς δὲν γυρίζει νὰ μὲ κυττάξῃ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΡΤΙΣΤΑΣ

Εἶχ᾽ ἐρθῆ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία ὁ Ἀντώνης. Καὶ τ᾽ ὄνειρό του ἦταν νὰ δημιουργήσῃ στὴν Ἀθήνα μιὰ καρριέρα, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε διάσημο. Σὲ λίγο διάστημα ἀπέβαλε τὴν δειλία τοῦ ἐπαρχιώτη καὶ προσαρμόστηκε μὲ τὸ κοσμοπολίτικο περιβάλλον τῆς πρωτευούσης.

Ἕνα βράδυ ἐπῆγε σ᾽ ἕνα κοσμικὸ κέντρο διασκεδάσεως. Ἐγνώριζε κάποιον μουσικό, ποὺ ἐργαζόταν ἐκεῖ καὶ πῆγε νὰ τὸν δῇ. Ἐκάθησε σ᾽ ἕνα τραπεζάκι καὶ ἀπὸ μακρυὰ ἔγνεψε στὸν φίλο του ποὺ τὸν εἶδε στὴν ὀρχήστρα. Τοῦ ἀπήντησε καὶ αὐτὸς μὲ ἕνα χαμόγελο καὶ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, ποὺ ἐσήμαινε: «Κάθησε καὶ θἄρθω σὲ λίγο».

Ἐκάθησε. Ἡ μουσικὴ ἔπαιζε ἕνα γρήγορο σκοπὸ καὶ ἕνα ζευγάρι στὸ παλκοσένικο ἔκανε ἕναν ἀκροβατικὸ χορό. Τὸ γκαρσόνι τοῦ ἔφερε ἕνα ποτό. Τότε ἐφάνη ὅλη ἡ ἐπαρχιώτικη ἀδεξιότης του. Δὲν ἤξερε πῶς παίρνεται αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο ποτὸ καὶ περιέπεσε σὲ στενόχωρη θέσι.

Ἔρριξε πλάγιες ματιὲς γύρω του νὰ ἰδῇ ἂν τὸν παρακολουθοῦσε κανείς. Καὶ ξαφνικὰ ἔγινε κατακόκκινος. Ἀπὸ ἕνα διπλανὸ κάθισμα παρακολουθοῦσε μιὰ ὡραιοτάτη νέα. Στὸ πρόσωπό της ἐπλανιόταν ἕνα ὁλόγλυκο χαμόγελο, καθὼς τὸν ἐκύτταζε.

— Σίγουρα μὲ εἰρωνεύεται! σκέφθηκε ὁ νέος. Καὶ μιὰ ντροπὴ ἀνάμικτη μὲ θυμὸ τὸν ἐπλημμύρισε.

Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. «Θ᾽ ἀφήσω νὰ περάσῃ λίγη ὥρα, σκέφθηκε καὶ θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω». Μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασί του, ἡ ὄμορφη κοπέλλα ἦλθε, ἀπρόσκλητη καὶ κάθησε στὸ τραπέζι του. Τάχασε ἐντελῶς. Τὸ πρόσωπό του τὸ ἔνοιωσε νὰ φλέγεται ἀπὸ τὴν ἔξαψι τῆς σαστισμάρας.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ; ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς νέας.

— Μπᾶ! Ὄχι! Σᾶς παρακαλῶ! ἀπήντησε σχεδὸν τραυλίζοντας.

Ἐνόμιζε πὼς καθόταν σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Τὸ μυαλό του ἐβούϊζε.

— Σᾶς ἀρέσει αὐτὸ τὸ ἀκροβατικὸ νούμερο; ξαναεῖπε ἡ νέα.

— Μὰ πῶς! Ὡραῖο εἶνε!

— Ὁ Πὼλ εἶνε μεγάλος καλλιτέχνης. Καὶ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Γιὰ κυττάξετέ τον, τί ἔκφρασι ἔχουν οἱ κινήσεις του!..

Ἡ φωνή της ἦταν γλυκειὰ καὶ ἐπαλλόταν ἀπὸ εἰλικρινῆ θαυμασμό. Ἐγύρισε μὲ τρόπο καὶ τὴν ἐκύτταξε. Εἶχε τόση ἀφέλεια στὴν ἔκφρασί της, ὥστε ἄρχισε νὰ παίρνῃ λίγο θάρρος.

— Μήπως εἶσθε καὶ σεῖς καλλιτέχνις; τόλμησε νὰ τὴ ρωτήσῃ.

— Ναί, ἀπήντησε ἡ νέα. Εἶμαι καὶ ἐγὼ χορεύτρια. Μὲ εἴδατε πρὸ ὀλίγου στὸ νούμερό μου;

— Ὄχι. Τώρα μόλις, πρὸ πέντε λεπτῶν, ἦρθα.

—Κρῖμα! Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ πῆτε, ἂν σᾶς ἀρέσω. Ἀλλ᾽ ἀπόψε δὲν πρόκειται νὰ ξαναβγῶ. Ἤμουν ἕτοιμη νὰ φύγω. Θὰ ἔκανα μιὰ βόλτα στὸ Ζάππειο πρὶν πάω στὸ σπίτι μου. Τώρα, ποὺ ἔρχεται ἡ Ἄνοιξις, εἶνε ὡραῖα στὸ Ζάππειο. Δὲν βρίσκετε;

—Ναί. Εἶνε πολὺ ὡραῖα.

— Τί λέτε; Πᾶμε ἀπόψε οἱ δυό μας ἕνα μικρὸ περίπατο;

Ἡ πρότασις τῆς νέας ἦταν τόσο ἀπότομη, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ μιὰ ταραχή, ποὺ ἦταν ὅμως τόσο γλυκειά.

— Ναί! Πῶς! Εὐχαρίστως! ἀπήντησε μὲ τὸ ἴδιο σαστισμένο ὕφος.

Σηκώθηκαν καὶ τράβηξαν πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὸ ποτὸ τοῦ νεαροῦ ἔμεινε ἄθικτο ἐπάνω στὸ τραπέζι.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ

Ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο λαμποκοποῦσαν τὰ κρύσταλλα πολυτελεστάτων αὐτοκινήτων. Ὁ Ἀντώνης φαντάσθηκε πὼς ἡ συνοδός του θὰ τὸν ὡδηγοῦσε σ᾽ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτὰ ὠτό. Ἀλλ᾽ ὄχι. Ἐκείνη ἐστηρίχθη στὸ μπράτσο του καὶ προχώρησαν πεζῆ...

Ποῦ καὶ ποῦ, καθὼς ἐβάδιζαν, τῆς ἔρριχνε πλάγιες ματιές. Ἦταν ντυμένη σὰν πριγκηπέσσα καὶ εἶχε τὴν αἴγλη κινηματογραφικοῦ ἀστέρος. Τοῦ φαινόταν σὰν ὄνειρο, ποὺ εἶχε δίπλα του μιὰ γυναῖκα τόσο ὄμορφη, τόσο ἐξωτική!

Ἔφθασαν στὸ Ζάππειο. Τὸ καινούργιο φεγγάρι κεντοῦσε ἀσημένιες δαντέλλες στὰ φυλλώματα. Κάποιος κότσυφας τραγουδοῦσε δίπλα στὴ φωληὰ τῆς ἀγαπημένης του.

— Πόσο ὡραῖα εἶνε ἀπόψε! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα. Καθόμαστε λίγο;

Κάθησε πρώτη σ᾽ ἕνα παγκάκι. Καὶ ὁ Ἀντώνης ἐκάθησε δίπλα της. Τί μαγευτική, τί ἀπίθανη ἦταν αὐτὴ ἡ σκηνή! Αὐτός, ἕνας φτωχὸς ἐπαρχιώτης, καθισμένος στὸ ἁπλὸ παγκάκι τοῦ Ζαππείου μὲ μιὰ γυναῖκα, σὰν αὐτὲς ποὺ εἶχε ἰδῆ νὰ πρωταγωνιστοῦν στὰ πιὸ ἐξωτικὰ φίλμ! Ἄ, μὰ ἦταν μαγεία, ἦταν τέλεια φαντασμαγορία!

— Νὰ ξέρατε πόσο πλήττω στὸ περιβάλλον τοῦ καμπαρέ! εἶπε ἡ νέα. Ἐκεῖ δὲ βλέπει κανεὶς παρὰ πολυτέλεια καὶ πλοῦτο. Ψεύτικον ὅμως πλοῦτο, γιατὶ ὁ ἀληθινὸς πλοῦτος εἶνε αὐτὸς ποὺ βλέπουμε ἀπόψε: Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, αὐτὸ τὸ γλυκὸ κελάδημα, ποὺ ἔρχεται μέσα ἀπὸ τὶς σκιὲς τῆς νύχτας...

Κάθησε πιὸ κοντά του καὶ σφίχθηκε τρυφερὰ στὸ στῆθος του. Ὁ νέος δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ γῆ. Στὰ νέφη τῆς πιὸ γλυκειᾶς οὐτοπίας ἐνόμιζε πὼς πετοῦσε. Ἦταν ἀνίκανος ν᾽ ἀρθρώσῃ λέξι.

— Μὲ λένε Φρίντα, ξανάρχισε νὰ λέῃ ἐκείνη. Κατάγομαι ἀπὸ τὴν Ρωσσία καὶ ἔχω ἐργασθῆ σὲ πολλὲς πόλεις: Κωνσταντινούπολι, Κάϊρο, Ἀλεξάνδρεια, Νάπολι. Ὅλο τὴν ἴδια ζωή: Μέσα σὲ ἀμέτρητους θαυμαστές, ποὺ ντύνονται ἄψογα, ἔχουν γεμᾶτο πορτοφόλι καὶ διαθέτουν μεγαλοπρεπέστατο αὐτοκίνητο.

»Μὰ τὰ βαρέθηκα ὅλα αὐτά. Εἶνε λίγες μέρες ποὺ ὀνειρεύομαι λίγη ἁγνὴ φιλία, λίγη συμπάθεια μακρυὰ ἀπὸ πλούτη καὶ πολυτέλειες. Ἐπόθησα τὶς χαρὲς τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων. Νὰ ἔτσι, σὰν ἀπόψε.»

Ἔγειρε στὸ στῆθος του καὶ ἡ μυρωμένη πνοή της ἐχάϊδεψε τὸ πρόσωπό του.

— Ὅταν σᾶς πρωτοεῖδα, ἀπόψε, τοῦ εἶπε σιγαλά, ἐφαντάσθηκα μιὰ περιπέτεια διαφορετικὴ ἀπὸ ὅσες ἔχω ζήσει μέχρι τώρα. Μπορεῖ νὰ σᾶς παραξενεύουν αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω. Καὶ ὅμως εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἂν ξέρατε πόσο διψῶ γιὰ λίγη ἁπλῆ, πραγματικὴ ἀγάπη! Καὶ δὲν ἔχω ἀγαπήσει ποτέ. Τὸ πιστεύετε;

Ἡ ὥρα κυλοῦσε μέσα σὲ μιὰ οὐράνια ἔκστασι. Ὁ Ἀντώνης τὴν ἄκουε, ποὺ μιλοῦσε καὶ θὰ ὡρκιζόταν μ᾽ ὅλη του τὴν ψυχή, ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε πιὸ γλυκειὰ ἀπὸ τὴ φωνή της ἡ μουσικὴ τῶν ἀγγέλων...

Ἀργά, τὴ νύχτα, τὴ συνώδευσε μέχρι τὸ σπίτι της.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ ΕΓΩΙΣΜΟΣ

Ἡ εὐτυχία τῶν νέων ἦταν ἀπέραντη. Στὸ πρόσωπο τῆς Φρίντας ἦταν σὰν νὰ εἶχε ἀγαπήσει ἕνα πλάσμα τῶν ὡραιοτέρων θρύλων, μιὰ γυναῖκα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε ἡ εὐνοουμένη τοῦ πιὸ πανίσχυρου βασιληᾶ.

Μίλησε γιὰ τὴν περιπέτειά του στὸ φίλο του τὸν μουσικό, ποὺ ἐργαζόταν στὸ ἴδιο καμπαρὲ μὲ τὴν Φρίντα.

— Μπράβο! τοῦ εἶπε ὁ φίλος του. Πέτυχες μιὰ πρώτης τάξεως γυναῖκα. Μὰ πρόσεξε μὴ φανῇς βλάκας. Αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶνε παράξενες καὶ ἀλλάζουν τοὺς φίλους πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὰ πουκάμισά τους. Κύτταξε λοιπὸν νὰ μὴ πιασθῇς κορόϊδο. Πολὺ σύντομα νὰ κυττάξῃς νὰ ἐπωφεληθῇς καὶ νὰ τὴν κάμῃς δική σου.

Μὰ ὁ Ἀντώνης δὲν σκεφτόταν μόνο νὰ χαρῇ τὰ σωματικὰ θέλγητρα τῆς Φρίντας. Ἔνοιωθε καὶ κάποιο ἁγνότερο αἴσθημα γι᾽ αὐτήν. Ἀλλ᾽ ὁ φίλος του, ὅταν τοῦ τὸ ἐξωμολογήθη αὐτό, τὸν πῆρε στὴν κοροϊδία.

— Εἶσαι βλάξ, τοῦ εἶπε. Βρὲ ἀνόητε, αὐτὲς πηγαίνουν πότε μὲ τὸν ἕνα καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλον. Τί αἰσθήματα κάθεσαι καὶ μοῦ φλυαρεῖς; Τὸ μόνο κέρδος ποὺ θὰ ἔχῃς εἶνε νὰ γλεντήσῃς καὶ σὺ μαζί της. Ἀλλοιῶς νὰ ξέρῃς: Θὰ σὲ περάσῃ γιὰ βλάκα...

Ἡ Φρίντα δὲν τοῦ ἀρνήθηκε οὔτε χάδια, οὔτε φιλιά. Ἦταν πολὺ τρυφερὴ μαζί του. Μὰ ὅταν ὁ Ἀντώνης τῆς ἐζήτησε νὰ γίνῃ ὁλότελα δική του, ἀρνήθηκε.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε. Δὲν μπορῶ τώρα.

— Τότε λοιπὸν πότε;

— Δὲν ξέρω.

Ἄρχισε νὰ θίγεται ὁ ἐγωϊσμός του.

Ἄρχισε νὰ τῆς γίνεται πιὸ ἐνοχλητικός. Ἕνα βράδυ, ποὺ τὴν συνώδεψε στὸ σπίτι της, δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ.

— Θὰ μείνω ἐδῶ μαζί σου, τῆς εἶπε.

— Ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω, Ἀντώνη.

Ὁ ἐκνευρισμός του εἶχε φθάσει στὸ ἀπροχώρητο. Θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πνίξῃ ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Μὲ κοροϊδεύεις, τῆς ἐφώναξε. Πηγαίνεις μὲ τοὺς παραλῆδες φίλους σου καὶ μένα μὲ ἔχεις ἀπὸ ἰδιοτροπία, ἔτσι, γιὰ νὰ διασκεδάζῃς.

Ἦταν μεσάνυχτα καὶ αὐτὴ ἡ σκηνὴ διαδραματιζόταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Φρίντας. Ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἀπειλοῦσε νὰ ξυπνήσῃ ὅλη τὴ γειτονιά.

— Ἄκουσε, Ἀντώνη, τοῦ εἶπε ἡ νέα. Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς ἔτσι. Ἡ ζωή μου δὲν εἶνε, ὅπως ἴσως νομίζεις, εὔκολο ν᾽ ἀλλάξῃ. Θέλω νὰ μὲ παραδεχθῇς, ὅπως εἶμαι. Καὶ νὰ ἔχῃς πάντα ὑπ᾽ ὄψι σου, ὅτι ἀπέναντί σου εἶμαι πάντα εἰλικρινής, ὅσο τὸ πρῶτο βράδυ στὸ Ζάππειο. Τὸ ξέρω πὼς κάνεις πολλὲς ὑποθέσεις εἰς βάρος μου. Ἀλλ᾽ αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς. Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῇς.

Τὸν ἄφησε καὶ μπῆκε μόνη στὸ σπίτι της. Ὁ Ἀντώνης ἔφυγε θυμωμένος καὶ σκεπτικός.

Δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καταλάβῃ αὐτὴν τὴν παράξενη γυναῖκα. Ἀλλὰ μᾶλλον ἦταν τῆς γνώμης ὅτι τὸν κοροΐδευε καὶ ὅτι ζητοῦσε νὰ βρῇ τὴν πρώτη ἀφορμή, νὰ τὸν διώξῃ. Σ᾽ αὐτὴ τὴ σκέψι λυσσοῦσε ὁ πληγωμένος του ἐγωϊσμός.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ καμπαρὲ νὰ τὴν πάρῃ, ἀλλὰ πῆγε στὸ σπίτι της, κρύφθηκε στὴν αὐλὴ καὶ τὴν περίμενε. Ὅταν ἐπλησίαζαν μεσάνυχτα, τὴν ἄκουσε ποὺ ἐρχόταν μὲ κάποιον κύριο. Ἦταν εὔθυμη καὶ φλυαροῦσε χαριτωμένα. Φαινόταν σὰν λίγο μεθυσμένη. Ὁ συνοδός της, λίγο πρὶν τὴν ἀφήσῃ στὴν πόρτα της, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐφίλησε στὸ λαιμό.

Ὁ Ἀντώνης, ποὺ παρακολουθοῦσε κρυμμένος αὐτὴ τὴ σκηνή, ἔσφιξε τὰ δόντια γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸν θυμό του.

— Πρόστυχη! Ψεύτρα! μουρμούρισε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του. Πλησίασε στὸ διαμέρισμα τῆς Φρίντας καὶ πήδησε μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ Φρίντα ἐτρόμαξε ὅταν τὸν εἶδε μπροστά της.

—Τί θέλεις, Ἀντώνη; τὸν ρώτησε.

— Τί θέλω;! ἐβρυχήθηκε ὁ ἐξαγριωμένος νέος.

Στὸ χέρι του ἔλαμψε ἡ κάννη ἑνὸς περιστρόφου.

— Νὰ τί θέλω! πρόσθεσε καὶ πίεσε τὴν σκανδάλη.

Ἕνας ὑπόκωφος μᾶλλον ἀδύνατος κρότος ἀντήχησε καὶ ἡ Φρίντα ἐκυλίσθη αἱμόφυρτη στὸ πάτωμα. Ἔστρεψε τὸ βλέμμα της γεμᾶτο παράπονο καὶ εἶπε στὸ δολοφόνο της.

— Γιατί, Ἀντώνη; Ἔλα πιὸ κοντά μου, νὰ σοῦ πῶ.

Ἐπῆγε σαστισμένος καὶ τρέμοντας κοντά της. Ἐκείνη τὸν ἐτράβηξε ἐπάνω της καὶ τοῦ ψιθύρισε.

— Δὲν ἔπρεπε ν᾽ ἀμφιβάλλῃς ὅτι σ᾽ ἀγαπῶ. Γιατί ἀμφιβάλλεις; Ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ γίνω δική σου; Θεέ μου καὶ νἄξερες! Ἀλλὰ τώρα ναί, μπορῶ νὰ στὸ πῶ. Δὲν ἤθελα, γιατὶ ὑποφέρω ἀπὸ μιὰ καταραμένη ἀφροδισιακὴ ἀρρώστεια, Ἀντώνη. Καταλαβαίνεις τώρα; Γι᾽ αὐτὸ θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ σοῦ κάμω ἕνα τέτοιο κακό..

Ἡ φωνή της σιγὰ - σιγὰ ἔσβυνε.

— Κάμε μου μιὰ τελευταία χάρι, τοῦ εἶπε. Φέρε μου ἕνα χαρτὶ καὶ ἕνα μολύβι.

Τῆς ἔδωσε ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ ἕνα μολύβι. Ἡ πληγωμένη τὰ ἐπῆρε καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ γράψῃ:

— Φίλησέ με, ἀγαπημένε μου, γιὰ τελευταία φορά, τοῦ ψιθύρισε καὶ ὑποσχέσου μου πὼς θὰ φύγῃς ἀμέσως χωρὶς νὰ σὲ ἰδῇ κανείς. Ἐμπρός! Γρήγορα! Φίλησέ με.

Ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε. Ἐκείνη τὸν ἀπεμάκρυνε ἀγάλια ἀγάλια ἀπὸ κοντά της. Καὶ ἔπειτα ἔγραψε μὲ τὸ μολύβι στὸ χαρτί:

«Αὐτοκτονῶ. Φρίντα.»

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΑ ΒΟΤΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΡΙΓΑΝΗ

Στὴν βοτανικὴ τάξι τῶν χειλανθῶν, στὴν ὁποίαν ἀνήκει τὸ θυμάρι καὶ τὸ θροῦμπι, ὑπάγεται καὶ τὸ γένος «ὀρίγανον», ποὺ περιλαμβάνει τὸν δίκταμνο, γιὰ τὸν ὁποῖον μιλήσαμε ἤδη καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη ριγάνης, καθὼς καὶ τὴν μαντζουράνα. Τὸ βοτανικὸ ὄνομά της εἶνε «ὀρίγανον τὸ ἡρακλεωτικόν». Μὲ τὸ κοινὸν ὅμως χαρακτηριστικὸν «ρίγανη» φέρονται καὶ ἄλλα συγγενέστατα μεταξύ των εἴδη: Ὀρίγανον τὸ πράσινον, ὀρίγανον ἡ ὀνῖτις κτλ. Ὅλα ἔχουν τὴν ἴδια περίπου ὀσμὴν καὶ εἶνε τῆς ἰδίας χρήσεως. Ἡ κατ᾽ ἐξοχὴν ὅμως ρίγανη εἶνε τὸ «ἡρακλεωτικόν», ἀπὸ τὸ ὁποῖον κυρίως ἐξάγεται τὸ ριγανέλαιο, ποὺ χρησιμοποιεῖται στὴν παρασκευὴ ἀρωματικῶν σαπώνων καὶ στὴν ἀρωματοποιΐα εἶνε δὲ πρωτίστης ποιότητος ἀντισηπτικὴ οὐσία. Σχετικῶς, ὁ ἀείμνηστος γεωπόνος Γεννάδιος, στὸν ὁποῖον πολλὰ ὀφείλει ἡ ἑλληνικὴ γεωργία, ἀναφέρει ὅτι τὸ 1898 σ᾽ ἕνα χωριὸ τῆς Κύπρου, ὅπου ἠσχολεῖτο στὴν ἀπόσταξιν ὀριγανελαίου, κάποιος χωρικὸς ποὺ ἔπασχε ἀπὸ χρονία πνευμονία, κατὰ τῆς ὁποίας τίποτε δὲν ἔκαναν τὰ φάρμακα ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποδειχθῆ, παρατηρῶντας ὅτι ὠφελεῖτο κάπως ἀπὸ τὴν τυχαία εἰσπνοὴ ἐκπεμπομένων ἀτμῶν ἀπὸ τὴν ἐνεργουμένη ἀπόσταξι τοῦ ὀριγάνου, προσήρχετο καὶ στεκόταν δίπλα στὸν ἄμβυκα κάθε φορὰ ποὺ ἐξεκενοῦτο ὁ λέβης. Διὰ τῆς εἰσπνοῆς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τρεῖς ἢ τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα ἀφθόνων ἀτμῶν, ἐθεραπεύθη τελείως μέσα σὲ τρεῖς μέρες.

Ἀποτελεσματικὴ θεωρεῖται ἡ χρῆσις τοῦ ριγανελαίου καὶ κατὰ τῆς ὀδονταλγίας: εἰσάγομε στὴν ὀπὴ τοῦ πάσχοντος δοντιοῦ μ᾽ ἕνα βαμβάκι λίγο ριγανέλαιο καὶ οἱ πόνοι περνοῦν. Ἐπίσης τὸ ριγανέλαιο εἶνε ὠφελιμώτατο σὲ ἐντριβὲς κατὰ τῶν ρευματισμῶν. Ἐπειδὴ ὅμως εἶνε πολὺ καυστικό, χρειάζεται προσοχὴ στὴν χρῆσι του. Πολλοί, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν σὲ τέτοιες ἐντριβές, τὸ ἀναμιγνύουν μ᾽ ἐλαιόλαδο.

Ἐξ ἄλλου, βρασμένη ρίγανη ἀνακουφίζει ἀπὸ τοὺς κωλικοπόνους καὶ τὰ «κοψίματα» καὶ καταστέλλει τὴν διάρροια.

ΕΙΔΙΚΟΣ

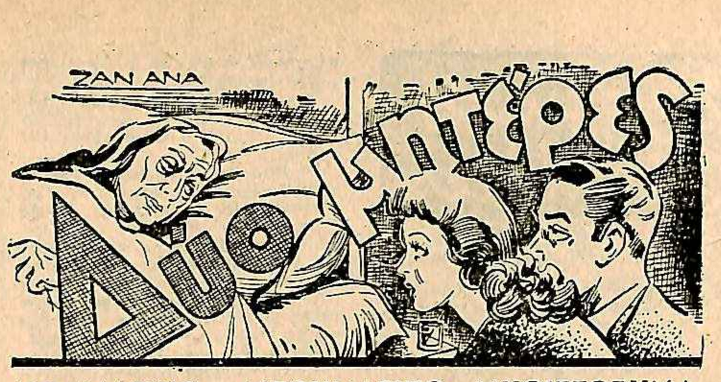

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ἀναγγέλλονται οἱ προσεχεῖς γάμοι τοῦ νεαροῦ ζωγράφου Ρενὲ ντὲ Σαντὲρ καὶ τῆς δασκάλας τοῦ χωριοῦ Κλάρας Περνώ. Τὴν ἑπομένην τοὺς καλοῦν σ' ἕνα φτωχικὸ σπίτι, ὅπου ἡ ἑτοιμοθάνατη κυρὰ Λουκία μόλις προφθαίνει νὰ τοὺς ψιθυρίσῃ: «Μὴν πανδρευθῆτε, φρίκη. . . Ἀδέλφια. . . » Ἔπειτα πεθαίνει.

Ὁ Ρενὲ ἀποφασίζει νὰ ρωτήσῃ τὸν πατέρα του. Ὁ Μωρὶς ντὲ Σαντὲρ διαβεβαιώνει τὸ γυιό του ὅτι ἡ Κλάρα δὲν εἶνε ἀδελφή του, καὶ πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς Κλάρας ὅπου διηγεῖται τὴν ἱστορία τῶν δύο του γάμων.

Ἦταν παντρεμένος μὲ τὴ Νόρα, τὴ μητέρα τοῦ Ρενέ. Ἀργότερα πῆγε καὶ κατοίκησε μαζί της ἡ ὀρφανὴ ἀνεψιά του Ἀγνή. Στὴν ἀρχὴ ζοῦν εὐτυχισμένοι, ἔπειτα ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ἡ Νόρα τὸν ἀπατοῦσε μὲ ἕνα ξανθὸ νεαρό, ὀνόματι Γκαστὸν Ταντέ. Μιὰ μέρα εἶδε τὴ Νόρα νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι τοῦ Ταντέ. Ἡ Ἀγνή, τοῦ ὡμολόγησε σχεδὸν ὅτι ἤξερε ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε σχέσεις μὲ τὸν Γκαστὸν Ταντέ. Ἡ Νόρα ἰσχυρίσθηκε ὅτι ὁ Μωρὶς αὐτὸς ἦταν ἐρωμένος τῆς Ἀγνῆς. Ὁ Μωρὶς ντὲ Σαντὲρ ὅμως πίστεψε τὴν Ἀγνή, χώρισε τὴ Νόρα, κράτησε τὸ παιδὶ (τὸν Ρενὲ) καὶ σὲ λίγο πανδρεύθηκε τὴν Ἀγνή.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο του μετετέθη στὸ Ἀλγέριο. Ἐννέα μῆνες μετά, ἔλαβε ἐκεῖ ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ὅτι ἡ γυναῖκα του (ἡ Ἀγνή) ἀπέκτησε ἕνα κοριτσάκι, «ποὺ βέβαια, ἔγραφε ἡ ἐπιστολή, δὲν θὰ φαντάζεσθε ὅτι εἶνε δικόσας.»).

Ὑπελόγισα γρήγορα. Ἐγὼ εἶχα φύγει στὰ μέσα Δεκεμβρίου. Τὸ κοριτσάκι δὲν ἦταν ἀδύνατον νὰ εἶνε δικό μου. Ἀλλὰ σὰν στυλετιὰ στὴν καρδιά, ἔνοιωσα ὅταν ἐσκέφθηκα ὅτι ἡ Ἀγνὴ δὲν μοῦ εἶχε γράψει λέξι γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη της, λέξι ὅτι περιμένει τοκετό. Αὐτὸ ἦταν βέβαια ἀναμφισβήτητο σημεῖον ἐνοχῆς καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ ἔπιασε ἀπελπισία ποὺ ἐσκέφθηκα νὰ σκοτωθῶ. Νὰ μὲ ἀπατήσουν δυὸ γυναῖκες! Ἦταν ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἔθιγε καὶ τὴν καρδιά μου καὶ τὸν ἐγωϊσμό μου. Ἡ σκέψις πῶς ἔχω ὑποχρεώσεις ἀπέναντι σου, Ρενέ, μὲ ἐκράτησε. Πῆγα σὰν τρελλὸς στὸν διοικητή μου καὶ ἐζήτησα ἄδεια. Μοῦ τὴν ἔδωσε. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόμουν νὰ φύγω, ἔλαβα καὶ ἄλλο ἕνα ἀνώνυμο γράμμα.

«Φαντάζομαι πῶς τὸ πρῶτο μου γράμμα δὲν θὰ σᾶς ἄφησε ἀσυγκίνητο, καὶ πῶς θὰ σπεύσετε νὰ ἔλθετε στὸ Παρίσι. Ἂν ἔλθετε, φροντίστε νὰ βρίσκεσθε μπροστὰ στὸ σπίτι σας στὶς 15 Ὀκτωβρίου, ὥρα 11 τὴ νύχτα, ἀκριβῶς. Ἐλπίζω νὰ ἰδῆτε κάτι, ποὺ θὰ σᾶς πείσῃ ὅτι δὲν σᾶς γράφω παρὰ τὴν ἀλήθεια.»

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Ἐκανόνισα τὸ ταξίδι μου καὶ πραγματικά, στὶς 15 Ὀκτωβρίου, στὶς 11 τὴ νύχτα βρισκόμουν ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μου.

Ἐστάθηκα, νοιώθοντας τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάῃ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπάσῃ. Σὲ λίγο ἄνοιξα μὲ μεγάλη προφύλαξι τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ἡ πόρτα αὐτὴ ὅμως ἔτριξε, σὰν νὰ ἦταν ζωντανὴ καὶ ἐφώναξε. Τὴν ἴδια στιγμή, ἐνῷ προχωροῦσα πρὸς τὸ σπίτι, ἄκουσα ἕναν πυροβολισμὸ ἀπὸ μέσα. Ἄφησα τότε τὰ προσχήματα καὶ ἔτρεξα ἴσια στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας μου. Βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα τρομακτικὸ θέαμα. Στὸν διάδρομο, ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς Ἀγνῆς, κοιτόταν ἕνας ἄνδρας μὲ μαλλιὰ ξανθὰ καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ αὐτὰ ἔτρεχε ποτάμι τὸ αἷμα. Δὲν δυσκολεύθηκα νὰ τὸν γνωρίσω, ἂν καὶ τὸν εἶχα ἰδῆ μόλις μιὰ φορά, κλεφτά. Ἦταν ὁ Γκαστὸν Ταντέ! Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Ἀγνῆς ἦταν ἀνοικτή, τὸ δωμάτιο φωτισμένο. Καὶ αὐτή, μὲ τὸ νυχτικό της, μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀπὸ τὸν τρόμο, στεκόταν σὰν τρελλή. Στὰ πόδια της εἶδα ἀμέσως ἕνα πιστόλι.

Εἶχα τὴν ἑτοιμότητα νὰ τ' ἁρπάξω ἀμέσως πρὶν τῆς μιλήσω. Μ' ἐκύτταξε σὰν νάβλεπε φάντασμα στὴν ἀρχή. Ἔπειτα, ἔκανε νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά μου μ' ἀναφυλλητά.

Ἐγὼ τὴν ἔσπρωξα ἄγρια καὶ μπῆκα στὸ δωμάτιό της. Ἐκύτταξα γύρω μ' ἕνα παράξενο τρόμο. Ἐκεῖνο ποὺ φοβόμουν πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν μὴν ἀντικρύσω καμμιὰ κούνια, στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου. Καὶ ἀλήθεια, δίπλα στὸ κρεββάτι της εἶδα τὴν κούνια.

Ξεχνῶντας γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς στὸ σπίτι μου βρισκόταν ἕνας νεκρός, τὴν ρώτησα, οὐρλιάζοντας:

— Τίνος εἶνε τὸ παιδί;

Μὲ χείλη πανιασμένα, μοῦ ἀποκρίθηκε:

— Εἶνε κοριτσάκι. . .δικό μας.

Τὴν ἐφώναξα ἀθλία καὶ τῆς εἶπα:

— Εἶνε τοῦ σκοτωμένου αὐτὸ τὸ παιδί. Ἐσκότωσες τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σου.

Τὰ μάτια της ἐμεγάλωσαν τόσο ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ ἐνόμισα πὼς θὰ πεταχθοῦνε ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Ἐγὼ ἔσκυψα τότε στὸν νεκρό, ἐγύρισα τὸ πρόσωπό του πρὸς τὴν Ἀγνὴ καὶ τῆς εἶπα:

— Κύτταξέ τον καλά! Τὸ βλέμμα του θὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη τιμωρία σου. . .

Τὸν ἐκύτταξε σὰν μαγνητισμένη. Ἔπειτα, σωριάστηκε κάτω, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφυλλητά. Σὲ ὅλες μου τὶς ἐρωτήσεις ἔπειτα, δὲν ἀποκρίθηκε τίποτε, μόνον ἔκλαιγε, ἔκλαιγε. . .

Ἐγώ, δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.

Ἐσκέφθηκα ὅμως πρῶτα νὰ τηρήσω τὰ προσχήματα. Ρώτησα τὴν Ἀγνὴ ἂν ἤξερε ὁ κόσμος ὅτι ἀπέκτησε κοριτσάκι. Δὲν μοῦ ἀπαντοῦσε. Τότε, ἅρπαξα ἐγὼ τὸ μωρὸ καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀφήνοντάς την μόνη μὲ τὸν νεκρὸ καὶ μὲ τὸν μικρὸ Ρενέ, ποὺ κοιμόταν σ' ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή. Καθὼς ἔφευγα, ἐπέρασα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Ρενὲ καὶ ἐκεῖ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι πὼς εἶδα κοντὰ στὸ κρεββατάκι τοῦ παιδιοῦ μιὰ κτένα παράξενη, ποὺ τὴν ἤξερα καλὰ ὅτι ἀνῆκε στὴν πρώτη μου γυναῖκα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ μυαλό μου δὲν μποροῦσε νὰ λειτουργήσῃ, δὲν συνεδύασα τίποτε. Ὅταν μὲ εἶδε μὲ τὸ κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά μου ἡ Ἀγνή, ἔπεσε στὰ πόδια μου καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Ποῦ τὸ πᾶς τὸ παιδί μας; Γιατί τὸ κάνεις αὐτό; Γιατί;

— Γιατί δὲν μοὔγραψες πὼς περιμένεις παιδί; τὴν ρώτησα.

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις; μοῦ εἶπε. Γιὰ νὰ σοῦ κάμω μιὰν εὐχάριστη ἔκπληξι.

Μοῦ ἦλθε νὰ τὴν χτυπήσω γι' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, ποὺ ἦταν τόσο ἀθῶα τάχα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀφάνταστη τραγωδία. Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἔσπρωξα μὲ τὸ πόδι μου καθὼς πῆγε νὰ γαντζωθῇ ἀπάνω μου, γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ φύγω. Καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ τὸ ἀσαράντιστο μωρὸ στὴν ἀγκαλιά μου, χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω. Σὰν σὲ ὄνειρο, ἐσκέφθηκα τὴν κυρὰ Λίζα κόρη τῆς παραμάνας μου. Τῆς ἔδωσα πολλὰ λεφτὰ καὶ τὴν ἔβαλα νὰ μοῦ ὁρκισθῇ πὼς ποτὲ δὲν θὰ σοῦ μαρτυροῦσε ποιοὶ εἶνε οἱ γονεῖς σου, Κλάρα. Μοῦ ὡρκίσθηκε ἀκόμα νὰ σὲ ἀναθρέψῃ καλά. Ἐτήρησε βλέπω τὸν ὅρκο της. . .

. . . .

Ἡ Κλάρα εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι της καὶ ἔκλαιγε μὲ ἀναφυλλητά. Ὁ Ρενέ, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι καὶ τὴν ἐχάϊδευε ἀπαλά.

ΤΡΕΛΛΗ!

Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρὰ Λίζας, μὲ ἔπιασε φρίκη. Τότε κατάλαβα τὸ μέγεθος τῆς τραγωδίας. Ἀπ' ὅλα, συλλογίσθηκα πὼς σὲ εἶχα ἀφήσει ἐσένα, Ρενέ, μόνο μὲ μιὰ γυναῖκα φόνισσα, ποὺ μποροῦσε βέβαια νὰ κάνῃ καὶ ὅ,τι ἄλλο, καὶ μ' ἕναν νεκρό. Ἦταν ἀκόμα στὸ σπίτι, φανταζόμουν, ἡ κυρὰ Λουκία, ἡ ὑπηρέτριά μας. Ἀλλά, ὅπως ἐπιστοποίησα ἀργότερα, δὲν ἦταν οὔτε αὐτή. Εἶχε φύγει δυὸ ἡμέρες πρίν. Ἡ ἀνησυχία μὲ ἔφερε πάλι πρῶτα στὸ σπίτι. Ἔπρεπε νὰ πάω βέβαια στὴν ἀστυνομία. Δὲν ἦταν ὅμως εὔκολο νὰ πάω καὶ νὰ τοὺς παραδώσω τὴ γυναῖκα μου, γιατὶ ἐσκότωσε τὸν ἐραστή της. Ξαναπῆγα λοιπὸν στὸ σπίτι.

Ὁ Γκαστὸν Ταντὲ κοιτόταν στὴν ἴδια ἀκριβῶς θέσι. Ἦταν σίγουρα πεθαμένος. Μπῆκα στὸ δωμάτιο τῆς Ἀγνῆς. Αὐτὴ καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ της, μὲ τὸ νυχτικό της ἀκόμα, μὲ τὰ μαλλιὰ ξέμπλεκα.

— Τώρα; τῆς εἶπα. Τώρα, τί θὰ γίνῃ μ' αὐτόν;

Καὶ τῆς ἔδειξα τὸν νεκρό.

Τὸν ἐκύτταξε μὲ μάτια σὰν γυάλινα, καὶ ἄξαφνα, ἀνατριχιαστικό, φοβερό, ἀκούστηκε τὸ γέλιο της.

Ἔνοιωσα ἕνα ρῖγος καὶ τῆς εἶπα:

— Γιατί γελᾷς;

Ἀντὶ νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, πῆγε στὴν κούνια, τὴν ἄδεια, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κουνᾷ σὰν νὰ βρισκόταν μέσα ἀκόμα τὸ παιδί, ψιθυρίζοντας ἕνα ἀκατανόητο νανούρισμα.

— Σώπα! τῆς ἐφώναξα νομίζοντας πρὸς στιγμὴν ὅτι προσποιεῖται. Σώπα, φόνισσα!

Τὰ μάτια της τότε ἐστράφηκαν πελώρια πρὸς τὸν σκοτωμένο, καὶ μιὰ φωνὴ σὰν οὐρλιαχτὸ βγῆκε ἀπὸ τὸ στῆθος της. Ἔτρεχε σὰν κυνηγημένη, γύρω στὸ δωμάτιο, κυττάζοντας τὸν πεθαμένο, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσε καὶ ἐφώναζε. Σὲ λίγο μαζεύθηκε ἡ ἀστυνομία.

Τοὺς διηγήθηκα τὸ περιστατικό, ὅπως τὸ εἶχα ἰδῆ. Δὲν τοὺς ἀνέφερα βέβαια, ὅτι οὔτε ὁ πεθαμένος ἦταν ἐραστὴς τῆς γυναίκας μου, οὔτε λέξι καὶ γιὰ τὸ νόθο παιδί. Τὴν συνέλαβαν. Αὐτὴ στὴν ἀρχή, χτυπιόταν σὰν μανιακή, ἔπειτα ἄλλαξε ὕφος καὶ φεύγοντας χαμογελοῦσε καὶ ἔγνεφε στὴν ἄδεια κούνια.

Ἂν δὲν ἤμουν τόσο σίγουρος, ἂν δὲν εἶχα απτὲς ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἐνοχή της, θὰ μποροῦσα νὰ ὁρκισθῶ πὼς ἡ λύπη τὴν εἶχε τρελλάνει. Ἦταν τόσο ὄμορφη, τὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμὴ καὶ φαινόταν τόσο ἀθῶα!

Μὲ τὴν περίληψι ποὺ παραθέτομε
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ
τὸ νέο μας ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα
«Δύο μητέρες»

ΑΝΘΙΣΜΑ ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

Τὴν ἄλλη μέρα, μοῦ εἶπες Ρενέ, ὅτι ἡ ἀληθινὴ μαμά σου ἐρχόταν συχνὰ στὸ σπίτι νὰ σὲ ἰδῇ. Αὐτὸ μὲ παραξένεψε ἀρκετά. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ τὸ συλλογιζόμουν αὐτό, ἄκουσα μιὰ γυναικεία φωνὴ νὰ φωνάζῃ:

— Ἀγνή! . .

Ἡ καρδιά μου φτερούγισε, γιατὶ ἐγνώρισα αὐτὴ τὴ φωνή. Κατάλαβα ἀμέσως. Ἦταν ἡ Νόρα καὶ ἐρχόταν φαίνεται μὲ τὴν ἄδεια τῆς Ἀγνῆς τακτικά, νὰ βλέπῃ τὸν γυιό της. Ἐρχόταν σήμερα ἀνίδεη.

Τῆς παρουσιάσθηκα ἐγὼ καὶ τῆς ἐκόπηκε ἡ ἀναπνοή της ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

Αὐθόρμητα ἔπεσα στὰ πόδια της καὶ τῆς ἐζήτησα συγγνώμην γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς εἶχα κάμει. Τῆς διηγήθηκα ὅλο τὸ περιστατικό, κι' αὐτὴ ἔκλαιγε μὲ ἀναφυλλητὰ καὶ λυπόταν τὴν Ἀγνή.

— Δὲν ἦταν κακή, μοὔλεγε. Ἦταν ἕνα πλάσμα ἀδύνατο, παρασυρόμενο ἀπὸ τὰ πάθη του. Ἐμένα μοῦ φερθηκε καλὰ τώρα τελευταῖα, ποὺ τὴν παρακάλεσα νὰ ἔρχωμαι νὰ βλέπω τὸν γυιό μου. Ἀλλὰ ὁ ἔρως της γιὰ τὸν Ταντὲ ἦταν ἀκατανίκητος.

— Τότε, γιατὶ τὸν ἐσκότωσε; τὴν ρώτησα.

— Τὸν ἐζήλευε τρομερά, μοῦ εἶπε. Ὁ Ταντὲ ἐρχόταν καὶ τὴν ἔβλεπε κάθε μέρα καὶ κάθε μέρα εἶχαν δραματικὲς σκηνές.

Θέλησα νὰ ρωτήσω τὴν κυρὰ Λουκία, τὴν ὑπηρέτρια, ἀλλὰ ἡ Νόρα μοῦ εἶπε ὅτι ἡ Ἀγνή, λίγες μέρες πρίν, τὴν ἔδιωξε, γιατὶ ἡ Λουκία, ποὺ ἦταν δική μου παληὰ ὑπηρέτρια, τῆς ἔκανε παρατηρήσεις γιὰ τὴν διαγωγή της.

Ἡ Νόρα μοῦ εἶπε τί ἀγωνία ἐτράβηξε ἡ Ἀγνὴ ὅταν ἔμεινε ἔγκυος. Καὶ πῶς ἀποφάσισε νὰ παρουσιάσῃ τὸ παιδὶ γιὰ δικό μου. Δὲν μοὔγραψε ὅμως γιὰ νὰ μοῦ πῇ ψέματα τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως. Θὰ μοῦ τὸ παρουσίαζε δηλαδὴ λιγάκι μεγαλύτερο, ὥστε νὰ μὴν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶνε δικό μου.

— Μὰ γιατὶ τὸν ἐσκότωσε; ἐπέμεινα ἐγώ.

Καὶ πάλι μοῦ ἐξήγησε ἡ Νόρα ὅτι ἴσως ὅταν ἄκουσε τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας, ἔτριζε σᾶς εἶπα πολὺ ἡ πόρτα τοῦ κήπου, νὰ φοβήθηκε, νὰ τὴν ἔπιασε τρέλλα, καὶ νὰ τὤκαμε αὐτό. Ἢ ἐπαι[illegible]σὲ καμ[illegible]ἀ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες τους σ[illegible]ς. Ἤμουν κυριολεκτικὰ τσακισμένος, ἄρρωστος ἀπ' ὅλα [illegible]τά. Ἡ Νόρα μὲ μιὰν αὐτοθυσία, μὲ μιὰν ἀμνησικακία μοναδική, μοῦ παραστάθηκε σ' ὅλη αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μου, ἀδιαφορῶντας τί θάλεγε ὁ κόσμος.

Στὴ δίκη, ἐφρόντισα καὶ ἐκαλύφθηκαν τὰ πράγματα ὅσο ἦταν δυνατόν. Θέλησα νὰ φέρω μάρτυρα τὴν κυρὰ Λουκία, ἀλλὰ αὐτὴ εἶχε ἐξαφανισθῆ καὶ δὲν ἔβρισκα τὰ ἴχνη της.

Τὴν ἐξήτασαν οἱ γιατροὶ τὴν Ἀγνὴ καὶ ἐπιστοποίησαν ὅτι ἦταν τρελλή. Ἔτσι βγῆκε ἡ ἀπόφασις ὅτι δὲν ἔχει τὴν εὐθύνη τῶν πράξεών της καὶ δὲν τὴν κατεδίκασαν.

Τὴν ἔκλεισαν ἀμέσως σὲ μιὰ κλινική...

. . . .

— Εἶνε τρελλή; ρώτησε ἡ Κλάρα μὲ φωνὴ πνιγμένη.

— Ἐντελῶς τρελλὴ δὲν εἶνε, τώρα. Ἀλλά, μικρή μου, πίστεψέ με πὼς εἶνε ὁ μόνος τρόπος αὐτὸς νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴ φυλακή. Καλύτερα νὰ μένῃ στὸ θεραπευτήριο, παρὰ στὴ φυλακή. Καὶ γιὰ σένα, καλύτερα νάχῃς μητέρα τρελλή, παρὰ φόνισσα καὶ. . .ἀνήθικη.

—Καὶ ποιὸς φροντίζει γι' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη; ρώτησε ὁ Ρενέ.

— Ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ ντὲ Σαντέρ. Δὲν τῆς ἔλειψε τίποτε. Ὅπως ἐφρόντισα καὶ γιὰ σένα, Κλάρα. Δὲν εἶχα, καταλαβαίνεις, καμμιὰν ὑποχρέωσι, ἀλλὰ ἀφοῦ ὁ πατέρας σου δὲν ὑπῆρχε πιὰ — σκοτωμένος ἀπὸ τὴ μητέρα σου — καὶ ἀφοῦ ἡ μητέρα σου ἔτυχε νὰ εἶνε κάποτε γυναῖκα μου, ἀγαπημένη μου γυναῖκα μάλιστα, δὲν θέλησα νὰ κάμω πιὸ σκληρὴ τὴν τύχη σου ἀπὸ ὅ,τι σοῦ τὴν ἔκαμε ἡ ἴδια ἡ μάνα ποὺ σ' ἐγέννησε. Ὁ πατέρας σου ἦταν, σοῦ εἶπα, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὰ φτωχός. Καλύτερη ἀνατροφὴ καὶ ἂν ζοῦσε, κι' ἂν σ' ἀναγνώριζε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σοῦ δώσῃ. Προτίμησα βέβαια νὰ πάρῃς τὸ ὄνομα τῆς κυρᾶς Λίζας, τῆς καλῆς αὐτῆς γυναίκας, δηλαδὴ νάχῃς τὸ ἐπίθετο Περνώ, παρὰ Ταντέ. . . Ἔκαμα, μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅ,τι μπόρεσα γιὰ νὰ σοῦ γλυκάνω τὴ μοῖρα σου, καὶ φανταζόμουν τὸ ποθοῦσα μάλιστα, ποτὲ νὰ μὴ σὲ γνωρίσω, ποτὲ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ σοῦ διηγηθῶ αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία. Ἀφοῦ ὅμως ἔτυχε νὰ σ' ἀγαπήσῃ ὁ γυιός μου, ἐθεώρησα καθῆκον μου νὰ στὰ πῶ ὅλα. Γιὰ δυὸ λόγους. Πρῶτα - πρῶτα γιὰ νὰ μὴ μείνῃ στὶς νεανικές σας καρδιὲς ἡ φρίκη ὅτι εἴσαστε ἀδέλφια καὶ ἀγαπιόσαστε. Καὶ δεύτερον, γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς ἐσύ, Κλάρα, σὰν γυναῖκα, πὼς δὲν εἶνε δυνατόν, γιὰ λόγους πολλοὺς καὶ εὐνόητους νὰ πανδρευθῇς μὲ τὸν Ρενέ.

Τὰ δυὸ παιδιὰ κυττάχθηκαν καὶ κατέβασαν τὰ μάτια χωρὶς νὰ ποῦνε λέξι. Στὸ ὕφος ὅμως τοῦ Ρενὲ φαινόταν κάποια ἐπιφύλαξις. Καὶ ἡ Κλάρα ψιθύρισε μετὰ λίγη ὥρα:

— Ἐγὼ πάντως, κύριε, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ γιὰ ὅσα ἐκάματε γιὰ μένα, χωρὶς νάχετε καμμιὰν ὑποχρέωσι.

— Πατέρα, τὴν ἔκοψε ὁ Ρενέ. Δὲν μᾶς εἶπες τί ἔγινε ἔπειτα μὲ τὴ μητέρα μου;

— Ἁπλούστατα, ξαναπαντρευτήκαμε, καὶ ἔκαμα ὅ,τι μπόρεσα γιὰ νὰ ἐξιλεωθῶ ἀπέναντί της. Καὶ σ' αὐτὴν χρωστᾶς εὐχαριστίες, Κλάρα, γιατὶ καὶ αὐτὴ μ' ἔσπρωχνε πολλὲς φορὲς νὰ φαίνωμαι γενναιόδωρος καὶ ἀπέναντί σου καὶ ἀπέναντι τῆς μητέρας σου. Ἐχτίσαμε τὴ φωληά μας ξανὰ ἀπάνω στὰ ἐρείπια καὶ καθὼς ξέρει ὁ Ρενέ, δὲν κλονίσθηκε ἀπὸ τότε ποτὲ ἡ εὐτυχία μας. Εἶνε ἀλήθεια καὶ σᾶς τὸ ὁμολογῶ, γιατὶ ξέρετε καὶ σεῖς τί θὰ πῇ ἀγάπη, ὅτι τὴ μητέρα σου, Κλάρα, τὴν εἶχα ἀγαπήσει τρελλά, μὲ πιὸ πολὺ πάθος παρὰ τὴ Νόρα. Στὴν ἀρχή, ὅταν ἔγινε τὸ δρᾶμα, πῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὸν καϋμό μου. Ἡ Νόρα ὅμως στάθηκε ὑπομονητικὴ καὶ μὲ γιάτρεψε.

— Πατέρα, εἶπε ὁ Ρενὲ μὲ φωνὴ βαθειά, ἀφοῦ ἀγάπησες τόσο, ἐσὺ καταλαβαίνεις τί θὰ πῇ ἀγάπη. Δὲν πιστεύω νὰ ἐπιμείνῃς στὴν ἄρνησί σου νὰ πανδρευθοῦμε.

— Ἐπιμένω ἀπολύτως, εἶπε ὁ ντὲ Σαντὲρ ψυχρά. Καὶ ἂν δὲν ἦταν τόσα προηγούμενα, πάλι, πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε καὶ οἱ δυό σας αὐτό, ὁ γάμος σας δὲν θὰ ἦταν ταιριαστός.

— Δὲν παίρνω τὴν ἀπάντησί σου ὡς τελειωτική, πατέρα. Θὰ μιλήσω καὶ τῆς μητέρας καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς αὐτὴ θὰ μεσολαβήσῃ. . .

— Ὅσο γι' αὐτό, ὄχι, Ρενέ, βγάλε το ἀπὸ τὸ νοῦ σου. Καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ἐπιτρέψω, αὐτὴ θὰ ἐναντιωθῇ μὲ ὅλη της τὴν ψυχή, καὶ εἶνε φυσικό. Μὴν ξεχνᾷς πὼς ἡ μητέρα τῆς Κλάρας ὄχι μονάχα εἶνε μιὰ ἀνάξια γυναῖκα, ἀλλὰ πὼς αὐτὴ ἐπροκάλεσε τόση δυστυχία στὴν οἰκογένειά μας, καὶ ἔκανε τὴ μητέρα σου νὰ κλάψῃ χρόνια.

Ἡ Κλάρα κατέβασε τὰ μάτια καὶ ὁ Ρενὲ ἀναστέναξε.

Σὲ λίγο ἔφυγε ὁ Μωρὶς ντὲ Σαντέρ. Ὁ Ρενὲ ὅμως ἀρνήθηκε νὰ φύγῃ μαζί του, λέγοντας πὼς θέλει νὰ μείνῃ λίγη ὥρα μόνος μὲ τὴν Κλάρα.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

— Μὴν κλαῖς πιά, Κλάρα, ἔκαμε ὁ Ρενέ, περνῶντας τὸ χέρι του ἀπαλὰ στὰ μαλλιὰ τῆς κοπέλλας.

— Ὤ, Ρενέ, ψιθύρισε ἡ Κλάρα μὲ ἀναφυλλητά. Ἂν δὲν κλάψω καὶ σήμερα, δὲν πρέπει νὰ κλάψω ποτὲ στὴ ζωή μου. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη!

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Εἶσαι δυστυχισμένη ἀφοῦ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ;

Τραβήχθηκε μαλακὰ ἀπὸ κοντά του.

— Ἡ ἀγάπη σου, εἶπε, θὰ εἶνε ἡ μόνη γλυκειὰ θύμηση στὴ ζωή μου.

— Θύμηση, Γιατί; Θὰ εἶνε ἡ μόνη γλυκειὰ πραγματικότης, θέλεις νὰ πῇς.

— Ὄχι, Ρενέ. Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ πανδρευθῇς ἀφοῦ οἱ γονεῖς σου δὲν τὸ θέλουν.

—Μὴν εἶσαι παιδί, Κλάρα. Ἐμεῖς ἐλογαριάζαμε νὰ πανδρευθοῦμε χωρὶς νὰ τοὺς ζητήσωμε καθόλου τὴν ἄδεια. Ἄφησε τὶς μαῦρες σκέψεις. Θὰ γίνῃς ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Ἐστύλωσε τὰ μάτια της μακρυὰ καὶ ψιθύρισε σὲ λίγο:

— Μάνα ἀνήθικη καὶ φόνισσα! Τί τρομερὲς λέξεις! Καὶ ὅμως, ὅσο καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ βρῶ ἄλλες καλύτερες γιὰ τὴ μητέρα, δὲν βρίσκω.

— Νοιώθω τὴ λύπη σου, γλυκειά μου. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ διορθωθῇ. Τὴ μητέρα σου εὐτυχῶς δὲν τὴν ἐγνώρισες, δὲν τὴν ἀγάπησες.

— Εἶσαι εὐτυχὴς ἐσύ, Ρενέ, νάχῃς μιὰ καλὴ μητέρα.

— Ναί, ἔκαμε ὁ νέος θερμά. Τὴν εὐτυχία αὐτὴ τὴ νοιώθω, Κλάρα. Δὲν φαντάζεσαι τί λατρεία ἔχω μέσα μου γιὰ τὴ μητέρα μου. Ὅποια στενοχώρια καὶ νάχω, ὅταν μοῦ περάσῃ τὸ χέρι της στὸ μέτωπό μου, τὴν ξεχνῶ.

— Φαντάσου νὰ εἶνε ἐχθρὲς οἱ μητέρες μας!

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὶς ψυχολογήσῃς, Κλάρα. . . Ὅταν ἦλθε ἡ μητέρα σου στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, φαίνεται πὼς τὸν ἀγάπησε ἀμέσως.

— Μὰ ἀφοῦ ἀγαποῦσε τὸν Γκαστὸν Ταντέ;

— Ἔχεις δίκηο, ἀναστέναξε ὁ Ρενέ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ βρίσκῃ μιὰ ρωμαντικὴ δικαιολογία στὴν διαγωγὴ τῆς μητέρας τῆς Κλάρας. Τότε, ἄσε, ἂς μὴν τὴν κρίνωμε ἐμεῖς, ἀγαπημένη μου. Πάντως, γιὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ὁμολογήσῃ τότε ποὺ ἦταν ἐλεύθερη νὰ ἀγαπήσῃ ὁποιονδήποτε, ὅτι ἀγαπάει αὐτὸν τὸν νέο, δὲν ἔχω ἄδικο νὰ φαντάζωμαι πὼς ἀγαποῦσε τὸν πατέρα μου καὶ γι' αὐτὸ ἐζήλευε τὴ μητέρα μου.

— Μὰ ἂν τὸν ἀγαποῦσε τὸν πατέρα σου, γιατί, ἔπειτα, ὅταν τὸν πανδρεύθηκε, διετήρησε τὶς σχέσεις μὲ τὸν ἄλλον;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν μποροῦμε νὰ ξέρωμε ἐμεῖς. Δὲν ξέρομε πρῶτα - πρῶτα τί εἴδους ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς ὁ Γκαστὸν Ταντέ. Μήπως τὴν ἐξεβίαζε ὅταν ἔλειπε ὁ ἄνδρας της;

— Ὤ, τί φρίκη, τί ντροπή! ψιθύρισε ἡ μικρὴ ἀνατριχιάζοντας.

— Κλάρα! ἐφώναξε ὁ Ρενὲ σοβαρά. Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ θλιμμένη. Δὲν θέλω νὰ τὰ ξαναθυμηθῇς αὐτά. Τἄμαθες τώρα μιὰ φορά, τελείωσε!. . . Γιὰ μένα δὲν ἄλλαξε τίποτε. Εἶσαι πάντα ἡ μοναδική μου χαρά, ἡ μοναδικὴ γυναῖκα στὸν κόσμο. Σὲ λίγες μέρες, ὅπως εἴχαμε ἀποφασίσει, θὰ πανδρευθοῦμε καὶ μετὰ κάμποσον καιρό, ὁπότε θέλομε, θὰ τὸ πῶ στοὺς γονεῖς μου.

Τῆς ἔκοψε τὶς διαμαρτυρίες μὲ φιλιὰ καὶ τὴν ἄφησε γελαστὴ μαζὶ καὶ δακρυσμένη.

ΣΤΟ ΒΑΠΟΡΑΚΙ ΤΟΥ ΣΗΚΟΥΝΑ

Καθισμένος στὸ κατάστρωμα τοῦ μικροῦ βαποριοῦ, ὁ Ρενὲ ἄφηνε τὸ μυαλό του νὰ τρέχῃ σὲ σκέψεις εὐτυχισμένες. Εἶχε πείσει τὴν Κλάρα νὰ πανδρευθοῦνε μετὰ δυὸ μέρες καὶ ἐπήγαινε στὶς Σέβρες, στὸ ἐργοστάσιο τῆς περίφημης πορσελάνης, νὰ διαλέξῃ ἕνα δῶρο γιὰ τὴν ἀγαπημένη του. Οἱ πράσινες ὄχθες ξεκούραζαν καὶ τὰ μάτια του καὶ τὴν ψυχή του. Τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνώχλουσε ἦταν οἱ κουβέντες τῶν συνταξιδιωτῶν του. Μιλοῦσαν ἀκατάσχετα καὶ κανένας δὲν ἐγύριζε νὰ θαυμάσῃ τὰ ἀπαλὰ τοπία. Ὁ Ρενὲ καθόταν πίσω ἀπὸ ἕνα κατάρτι καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἀπομονώσῃ τὴ σκέψι του, νὰ μὴν ἀκούῃ.

Μιὰ παρέα μεσόκοπων κυρίων ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητική. Μιλοῦσαν καὶ γελοῦσαν δυνατά, σὰν νὰ βρίσκονταν στὸ σπίτι τους. Διηγοῦντο ὅλο ἀναμνήσεις. Διαφόρων εἰδῶν ἀναμνήσεις. Ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια, ἀπὸ τὰ φοιτητικά, ἀπὸ τὶς ἐρωτικές τους περιπέτειες καὶ ἀπὸ στρατιωτικὰ ἐπεισόδια. Ἔπιναν καὶ κρασάκι καὶ ὅσο ἔπιναν, τόσο ἐλύνονταν οἱ γλῶσσες τους.

Ἡ κουβέντα τους, σὲ μιὰ στιγμή, ἐγύρισε στοὺς ἀπατημένους συζύγους. Ὁ Ρενὲ ἄκουγε χωρὶς νὰ θέλῃ. Καὶ ξαφνα, τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Μὲ φωνὴ ἀρκετὰ δυνατή, ἕνας κοντόχοντρος ἄνδρας τῆς παρέας εἶπε:

— Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητοί μου; Ἀπ' ὅλους τοὺς ἀπατημένους συζύγους, ὁ πιὸ γελοῖος ἦταν ὁ Μωρὶς ντὲ Σαντέρ.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τοῦ Ρενὲ ἦταν νὰ δώσῃ ἕνα χαστούκι στὸν ἀναιδῆ. Συγκρατήθηκε ὅμως καὶ προτίμησε νὰ ἀκούσῃ παρακάτω.

— Τί ἔπαθε; ρώτησε κάποιος τῆς παρέας.

— Χαχαχά! ἐγέλασε ὁ πρῶτος. Ὁ Μωρὶς ντὲ Σαντὲρ εἶνε ὁ πιὸ ἠλίθιος σύζυγος ποὺ γνώρισα ποτέ μου.

— Ποῦ τὸν ἐγνώρισες;

— Ἦταν συμμαθητής μου καὶ ἐβλεπόμαστε πολὺ συχνά. Ἡ γυναῖκα του ἦταν ἕνας παράξενος τύπος. Καὶ οἱ δυὸ του γυναῖκες ἦταν παράξενες. Ἀλλὰ [illegible] ὅλη αὐτὴ τὴν [illegible] ὑποπτευόταν πάντα ἐκεῖ ποὺ δὲν εἶχε τίποτε νὰ ὑποπτευθῇ, καὶ δὲν ἔβλεπε τίποτα ὅταν τὸν ἀπατοῦσαν μπροστὰ στὰ μάτια του.

— Γιὰ πές μας! Γιὰ πές μας! ἔκαμε ἄπληστα κάποιος τῆς παρέας.

— Ὤ, εἶνε σκέτα γέλια. Ἀπλαδὴ θὰ ἦταν γιὰ γέλια, ἂν δὲν ἐπήγαινε χαμένος ἐκεῖνος ὁ [illegible] ὁ Γκαστὸν Ταντέ. Τὸν θυμᾶστε;

— Ἐγὼ τὸν θυμᾶμαι, εἶπε κάποιος.

— Καλὸ παιδί, μὰ τρελλούτσικο. Καὶ εὔπιστο, ὅσο παίρνει...

— Ἐγώ, τί νὰ σᾶς πῶ, [illegible] ποὺ τὸν ἐσκότωσε ὁ ἠλίθιος ὁ ντὲ Σαντέρ. Ἐνόμιζε πὼς πάει γιὰ τὴν Ἀγνή... Χαχαχά!... Μόλις ἐγύρισε ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι... Τοῦ [illegible] μιὰ πιστολιά... Μοῦ φαίνεται πὼς ἄδικα κατηγόρησαν τὴν Ἀγνή. [illegible] ὁ ντὲ Σαντὲρ τὸν ἐσκότωσε καὶ εἶχε τὴν ἀνανδρία νὰ [illegible] τὴν Ἀγνή, ἀφήνοντας νὰ πέσουν ἐπάνω της [illegible]!... Τί κτῆνος!...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα μου σημειώματα στὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπίστευτες διαστροφές», παίρνοντας γιὰ θέμα τὸ δρᾶμα μιᾶς κοπέλλας ποὺ εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ζῇ κοντὰ σὲ σκληρούς, ἐγωϊστὲς καὶ ἀδιάφορους γονεῖς, ἔγραψα λίγα πράγματα σχετικὰ μὲ τὴν θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία, τὰ ὁποῖα στάθηκαν ἀφορμὴ νὰ πάρω δύο γράμματα ἀπὸ δύο ἀναγνῶστες μου.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἐπιστολογράφοι μου συγκινήθηκαν καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ σκληρὸ αὐτό, μὰ καὶ ἀσυνήθιστο δρᾶμα — γιατὶ στὶς ψυχὲς τῶν γονέων αὐτῶν ἔχουν εἰσχωρήσει μυστηριώδεις καταστροφικὲς δυνάμεις καὶ καταλύσει τὸν θεϊκὸ νόμο τοῦ μητρικοῦ καὶ πατρικοῦ φίλτρου — ἀλλὰ καὶ διέγνωσαν στὸ πρόσωπο αὐτῆς τῆς κοπέλλας μιὰ τίμια καὶ εὐγενικὴ ψυχὴ ἱκανὴν νὰ χαρίσῃ ἀνώτερες ψυχικὲς χαρὲς καὶ μοῦ ζητοῦν νὰ πάρω τὴ θέσι ἐκείνη ποὺ θὰ συντελέσῃ στὸ ἀντάμωμα δυὸ ἀνθρώπων ποὺ θὰ ἀλληλοσυμπληροῦνται.

Ἐπειδὴ καὶ στὰ δύο αὐτὰ γράμματα βλέπω τίμιες καὶ ἠθικὲς προθέσεις, εὐχαρίστως παίρνω τὴ θέσι αὐτή, μὲ κάποια μόνον ἐπιφύλαξι, ποὺ θὰ ἐκθέσω παρακάτω.

Ἀλλὰ ἂς φέρω στὴ δημοσιότητα πρῶτα μερικὲς περικοπὲς ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο γράμματα, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς θὰ θέλῃ καὶ ἡ ἐνδιαφερομένη νὰ διαβάσῃ καὶ ἐσεῖς, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶστες.

Τὸ πρῶτο, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, γράφει:

«Μὲ συγκίνησι ἐδιάβασα τὴν περίπτωσι τῆς θλιμμένης, ἀλλὰ καὶ τολμηρῆς αὐτῆς κοπέλλας ποὺ εἶνε πρόθυμη νὰ χαρίσῃ τὸ βάλσαμο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς της καὶ μάλιστα σὲ ψυχὴ δυστυχισμένη ποὺ τὰ στερεῖται καὶ ποὺ θὰ τὴν ἔσωζαν». . .

«. . .Ἐξαίρετη εἶνε ἡ τόλμη τῆς γυναίκας αὐτῆς ποὺ ἐπιζητεῖ μιὰ τόσο ἡρωϊκὴ καὶ ὑψηλὴ λύσι. . .» «Ἐγώ, κυρία μου, ἀρρώστησα ἀπὸ φυματίωσι. Στεροῦμαι ἀνέκαθεν τὴ ζωογόνο στοργὴ καὶ ἀγάπη ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μὲ θερμάνουν καὶ νὰ μὲ κάνουν γίγαντα, ἱκανὸ νὰ ἀνταποδώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη. Γιατὶ πιστεύω ἀκλόνητα ὅτι ἡ θεία χαρὰ τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθινῆς, χαρίζει ὑπέρτατες δυνάμεις. . .» «. . .Ἡ ἀσθένειά μου δὲν εἶνε ἐπικίνδυνη. Εἶμαι βέβαιος πὼς σὲ λίγους μῆνες θὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ τῆς χαρίσω ἕνα κορμὶ γερό, χαλύβδινο, τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν περιουσία μου».

Καὶ τώρα, τὸ δεύτερο γράμμα: «. . .Γιατί, ἀλήθεια, στὴν ἐποχή μας σπανίζουν τὰ κορίτσια ἐκεῖνα ποὺ τόσο δοκιμάζονται κοντὰ στοὺς γονεῖς των καὶ ἐν τούτοις κρατιοῦνται σὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ καὶ καρτερικὴ πειθαρχία ἀπέναντί τους, σὰν παιδιά;

Σὰν ἄνθρωπος ποὺ παίρνει ὡς καλὴ ἀρχὴ κάτι ποὺ μοῦ προεξοφλεῖ πολλὴ δουλειὰ καὶ θυσίες γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἠθικὴ ἱκανοποίησι καὶ νὰ φθάσω πιὸ ψηλὰ στὴ ζωή, βρίσκω ὅτι καὶ μέσα στὴν τωρινὴ στενόχωρη καὶ ἀβέβαιη ἐποχή μας ποὺ τόση ἀναστάτωσι τὴν δέρνει, θὰ μποροῦσα νὰ στηριχθῶ μόνο στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον καὶ πρὸ παντὸς στὴ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ παίρνει γιὰ κεφάλαιο στὴ ζωή, μόνο τῆς ποτισμένης ἀπὸ στερήσεις, κόπους καὶ δοκιμασίες προηγούμενης ζωῆς της, τὰ μαργαριτάρια. Γιατὶ αὐτὸ μοῦ χρειάζεται. Ἔτσι θὰ μποροῦσα μέσ' στὸ ἤρεμο καὶ τόσο βολικὸ γιὰ τὴν ἐποχή μας — κι' ὥσπου νὰ περάσῃ ἡ φουρτούνα τοῦ πολέμου — περιβάλλον μου, νὰ στεριγώσω τὴν ἁπλὴ καὶ ἀνθρώπινη ἐκείνη ζωή, ποὺ θὰ ἔλαμπε ἀπ' ἀγάπη καὶ στὴν αὐριανὴ νέα ζωή μας θἄβγαινε τιμημένη καὶ εὐτυχισμένη ἐκείνη ποὺ τόσο μοῦ μοιάζει στὶς δοκιμασίες καὶ στὴν ὀρφάνεια μου, ἀπὸ λίγη χαρὰ καὶ ἀγάπη.»

Ἂν ἔφερα στὴν δημοσιότητα ἕνα ὡρισμένο μέρος ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ γράμματα, τὸ ἔκαμα ὅπως εἶπα, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ εἶδα μέσα σ' αὐτὰ τίμιες προθέσεις καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατὶ θὰ εἴχατε τὴν περιέργεια καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἐνδιαφερομένη νὰ δῆτε τί λένε.

Κρατῶ τὶς διευθύνσεις καὶ τῶν δυὸ αὐτῶν νέων ποὺ ὁ ἕνας μένει στὰς Ἀθήνας καὶ ὁ ἄλλος στὴν ἐπαρχία.

Πρέπει ὅμως νὰ τονίσω ὅτι ἡ κυρία ἐπιθυμία τῆς κοπέλλας αὐτῆς εἶνε ὅπως μοῦ γράφει, νὰ μποροῦσε νὰ βρῇ ἕναν ἀνάπηρο, νὰ τὸν περιποιηθῇ, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὸν πόνο του χαρίζοντάς του ὅλη της τὴ στοργή: «Μὲ πόση ἀγάπη, μὲ πόση στοργὴ θὰ ἐφρόντιζα γι' αὐτὸν τὸν ἀνάπηρο, μὲ πόση εὐγνωμοσύνη θὰ τὸν περιέβαλλα αὐτὸν ποὺ θὰ μοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ καλό. Ἀμοιβὴ δὲν θέλω. Μόνον ἕνα ἄσυλο γιὰ νὰ ἡσυχάσω.»

Βέβαια, σὲ κάποιο μέρος τῆς ἐπιστολῆς της, ἐκδηλώνει καὶ κάποιες ἄλλες φυσικὲς καὶ ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες της: «Ἔχω ὀνειρευθῆ τὴν ἀγάπη ἀλλοιῶς. Τὴν ἔχω ὀνειρευθῆ ἁγνή, θεία. Ἔχω κάμει καὶ ἐγὼ ὄνειρα ποὺ μιλοῦν γιὰ οἰκογένεια, γιὰ παιδιὰ καὶ ἁγνὲς χαρές.»

Τὴν κοπέλλα αὐτὴ δὲν τὴν γνωρίζω. Δὲν ξέρω τί ἀπόφασι θὰ πάρῃ, τί θὰ διαλέξῃ, τί θὰ κάμῃ.

Ἐμίλησα ὅμως παραπάνω γιὰ κάποια δική μου ἐπιφύλαξι. Ἡ ἐπιφύλαξις αὐτὴ εἶνε πὼς ἂν ἡ νέα αὐτὴ πρόκειται νὰ μοῦ γράψῃ καὶ νὰ μοῦ δώσῃ περισσότερα στοιχεῖα ἢ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ γνωρίσῃ, θὰ ἤθελα νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψι της ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάμῃ τίποτε ποὺ νὰ μὴν τὸ μελετήσῃ καλὰ πρῶτα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ καταστήσῃ γνωστὸ στοὺς δικούς της.

ΕΥΑ

Ἀλληλογραφία. — Θ. Π. — Γιὰ τὸ δικό σου ζήτημα θὰ γράψω, ἀγαπητή μου, στὸ ἐρχόμενο τεῦχος.

Γυναῖκα καὶ μυθιστόρημα

ΓΙΑΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ...

Ὅπως ἡ πεταλούδα, ποὺ μόλις ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ περίβλημα τῆς χρυσαλλίδος, διατηρεῖ ἀκόμη στὰ φτερά της κάτι ἀπὸ τὴν ἄπραγη δειλία καὶ παιδικὴ ἀφέλειά του ποὺ τὴν ἐπιφύλασσαν ἕως τότε ἀπὸ τὴν κακία τοῦ περιβάλλοντος της, ἔτσι καὶ ἡ γυναῖκα διατηρεῖ σ' ὅλη σχεδὸν τὴ ζωή της — ὅσο καὶ ἂν μεστώσῃ καὶ ὅσην πεῖρα ζωῆς καὶ ἂν ἀποκτήσῃ — κάποιο μεγάλο ποσοστὸν ἀπὸ τὰ παιδικὰ ὀνειροπολήματά της, ἀπὸ τὴν κοριτσίστικην ἐπιπολαιότητά της καὶ τὴν ρωμαντικὴν ἰδιοσυγκρασία της...

Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ εὐαισθησία εἶνε μιὰ ἀφορμὴ ποὺ ὁδηγεῖ τὶς γυναῖκες στὸ νὰ παραδέχωνται καὶ νὰ πιστεύουν εὔκολα ὄχι μόνον ὅσα ἀκοῦνε, ἀλλὰ καὶ ὅσα διαβάζουν...

Διαβάζουν ὅμως οἱ γυναῖκες συνήθως ὄχι ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ μελέτες, ἀλλὰ μυθιστορήματα. Καὶ ὅπως εἶνε ἑπόμενον, αὐτὰ ἀσκοῦν στὸ πνεῦμα τους μιὰ ἰσχυροτάτην ἐπίδρασι...

ΔΙΑΛΕΓΟΥΝ Ο,ΤΙ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΕΙ.

Μέσα σ' ἕνα μυθιστόρημα, καλογραμμένο καὶ τεχνικὰ βαλμένο, ὅλα θὰ εἶνε ἢ πολὺ ὡραῖα ἢ φοβερά. Ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ τὸ διαβάσῃ, ἔχει τὴν εὐκολία νὰ διαλέξῃ ὅ,τι τῆς συμφέρει.

Ἂν ἀγαπᾷ, ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τῆς ἡρωΐδος ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ στὴν ζωὴ μὲ τὴν ἀγάπη, ἂν ζηλεύῃ, διαλέγει πρὸς μίμησιν τὸ πρόσωπο τοῦ συγγραφέως ποὺ μετέρχεται χίλιες δυὸ πονηρίες γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ζηλοτυπία του. Ἂν εἶνε ἀπελπισμένη, δὲν διστάζει νὰ... ἀκολουθήσῃ ἕως τὸ ἔγκλημα, τὴν αὐτοκτονία, τὸν θάνατο, τὴν ἡρωΐδα...

Ἡ «Βικτωρία» τοῦ Χάμσουν ὑπῆρξε ἕως τώρα γιὰ ἕνα πλῆθος γυναικῶν ἕνα πρότυπο γυναικὸς ποὺ παίζει στὰ δάχτυλά της δυὸ ἄνδρες, καὶ τοὺς κρατεῖ σκλάβους της ὡς τὴν τελευταία στιγμή. Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔγιναν... Βικτωρίες εἶνε ἄπειρες. Δὲν φταῖνε ὅμως αὐτές, ἀλλὰ ὁ Χάμσουν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἕνας περίφημος συγγραφεὺς καὶ γράφει τόσο ὡραῖα...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΕ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Συναισθηματικὴ καὶ εὐαίσθητος, ἐπιρρεπὴς στὶς εὔκολες λύσεις, ἡ ἀναγνώστρια ἑνὸς μυθιστορήματος ὑπόκειται πάντα στὶς συνέπειες τῆς ἐπιδράσεώς του.

Ὁ Μυρζὲ μὲ τοὺς «Μποέμ» του, ὡδήγησε πλήθη γυναικῶν στὴν ἀπόφασι νὰ ἑνώσουν τὴ δική τους δυστυχία μὲ τὴν δυστυχία τοῦ ἀγαπημένου των. Ἡ μικρὴ εὔθραυστη ἡρωῒς του Μιμὶ ὑπῆρξε τὸ πρότυπο τῆς γυναικὸς ποὺ μὲ τὸν ἔρωτά της ἐνίκησε τὴν φτώχεια.

Ἀλλὰ ὁ ἔρως νικᾷ τὴν φτώχεια μόνο... στὰ μυθιστορήματα καὶ ὄχι στὴν ζωή. Ἀλλοίμονο στὶς μιμήτριες τῆς Μιμί, ἀναγνώστριες τοῦ Μυρζέ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἔκαμε ἑκατομμύρια τρυφερὰ γυναικεῖα ματάκια νὰ κλάψουν μὲ τὸ πονεμένο ρομάντσο τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας». Διεκήρυξε τὴν ὀμορφιὰ τοῦ ἔρωτος καὶ ὑπεστήριξε ὅτι ἀξίζει νὰ πεθάνῃ καὶ φυματικὴ ἀκόμα μιὰ γυναῖκα, ὅταν τρυγήσῃ ὡς τὸν πάτο τὸ τρελλὸ κύπελλο τῆς ἡδονῆς καὶ γνωρίσῃ ὅλες τὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτος.

Τὴν μικρὴ ἡρωΐδα του τὴν ἐμιμήθηκαν ἀναρίθμητες ὑπερευαίσθητες γυναῖκες. Ἂν μετανοιώσαν ἢ ὄχι σκληρά, μόνον αὐτὲς τὸ ξέρουν. Πάντως, «ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίας» φέρνει ἕως σήμερα δάκρυα στὰ μάτια τῶν ἀναγνωστριῶν της. Καὶ πιθανώτατα ἴσως καὶ μιμήτριες... Νὰ γιατί οἱ γυναῖκες τοῦ περασμένου αἰῶνος δὲν διέφεραν σὲ αἰσθηματικότητα τοὐλάχιστον μὲ τὶς σημερινές....

ΠΑΡΑΣΥΡΟΥΝ ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Οἱ σπάταλες καὶ ἐπιπόλαιες γυναῖκες βρῆκαν ἕναν σθεναρὸν ὑποστηρικτή τους στὸ πρόσωπο τῆς Μανόν, τῆς περίφημης ἡρωΐδος τοῦ ὁμωνύμου ἔργου τοῦ Πρεβῶ.

Ἡ «Μανὸν» εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει ἀπὸ τὸν ἐραστή της νὰ τῆς φέρῃ ὅλον τὸν κόσμο στὰ πόδια της. Ποιὰ γυναῖκα δὲν θὰ ζήλευε τὴν Μανόν. Καὶ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὴν μιμηθῇ...

Ὁ Φλωμπὲρ τὴν δικαιολογεῖ περίφημα γιατὶ ὑπῆρξε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπεχείρησε νὰ φέρῃ ὅλο τὸν κόσμο στὰ πόδια της... ἐπειδή, ὡς γνωστόν, ἡ Μανὸν ὑπῆρξε πραγματικὸ πρόσωπο, ἡ Ἡγερία ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημά του.

Εἶνε λοιπὸν τόσον παραστατικὸς καὶ παραπειστικός, ὥστε παρασύρει καὶ τὴν πιὸ διστακτικὴ ἀναγνώστριά του.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἄπειρες γυναῖκες ὑποφέρουν ἀπὸ πλῆξι. Ἀναζητοῦν παντοῦ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ μένουν παντοῦ ἀνικανοποίητες. Ὁ ἔρως, ἡ οἰκογένεια, ἡ τέχνη, ἡ φύσις, τίποτε δὲν στέκεται ἱκανὸ νὰ τους καταστείλῃ τὴν ἀνήσυχη φύσι.

Ἡ Μποβαρὺ τοῦ Φλωμπὲρ εἶνε ὁ τύπος αὐτῆς τῆς γυναικός. Στὸ πρόσωπό της χιλιάδες ἀναγνωστριῶν τοῦ γοητευτικοῦ Φλωμπὲρ ἀνεγνώρισαν τὸν ἑαυτό τους. Καὶ ἐζήτησαν νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά της.

Τί ἔκαμε ἡ Μποβαρὺ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν παθολογικὴ πλῆξι της; Κατέφυγε στὸν θάνατο... Καὶ οἱ ἀναγνώστριες τοῦ Φλωμπέρ; Δὲν τολμοῦμε νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι τὴν ἐμιμήθησαν. Ἴσως ὅμως καὶ ναί;...

Ἂς σταματήσωμε ὅμως ἕως ἐδῶ. Τὸ μυθιστόρημα γιὰ τὴν γυναῖκα εἶνε μιὰ εὐχάριστη ἀπασχόλησις, μιὰ παρηγοριά, ἀλλὰ καὶ μιὰ πιστὴ φίλη ποὺ ἄλλοτε συμβουλεύει σοφὰ καὶ ἄλλοτε πολὺ ἐπικίνδυνα.

Ἀπομένει λοιπὸν στὴν κάθε ἀναγνώστρια, νὰ προσέχῃ νὰ διαλέγῃ τὶς σαφὲς συμβουλὲς τοῦ ἀχωρίστου αὐτοῦ πιστοῦ φίλου ποὺ ὀνομάζεται «μυθιστόρημα»...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΤΙ ΒΡΗΚΕ

— Πρὸ ἕξη μηνῶν, εἶχα χάσει τὸ ρολόϊ μου. Ἔψαξα παντοῦ χωρὶς νὰ τὸ βρῶ. Σήμερα τὸ πρωῒ ὅταν ἐφόρεσα ἕνα γιλέκο, ποὺ δὲν εἶχα ξαναβάλει ἀπὸ τότε, βρῆκα... τί νομίζεις;

— Τὸ ρολόϊ σου;

— Ὄχι. Τὴν τρύπα ἀπὸ τὴν ὁποία μοῦ ἔπεσε!

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Στὸ δικαστήριο:

— Τὸ ἐπάγγελμά σου, κατηγορούμενε;

— Ἐφευρέτης, κ. Πρόεδρε.

— Καὶ τί ἔχεις ἐφεύρει;

— Τίποτε ἀκόμη. Ψάχνω νὰ βρῶ κάτι...

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Δυὸ κυρίες συζητοῦν μεταξύ τους:

— Ἡ παραμάνα τοῦ μωροῦ μου εἶνε τόσο ἀφηρημένη, ὥστε, μιὰ μέρα, ἐγύρισε στὸ σπίτι χωρὶς αὐτό!

— Ἡ γκουβερνάντα τοῦ δικοῦ μου παιδιοῦ εἶνε χειρότερη. Φαντασθῆτε ὅτι, κάποτε, ἔφθασε στὸ σπίτι κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι... ἕνα δεκανέα!

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΚΑΝΤΑΔΕΣ

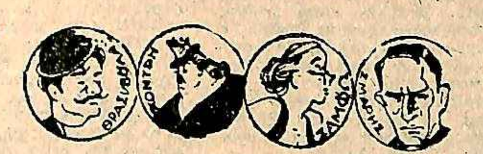

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Οἱ καντάδοῦλες οἱ παληὲς ἐσχάτως καταργήθηκαν
κι' οἱ πάντες τὶς σκορδόπιστες τελείως τὶς ἀρνήθηκαν
Καντάδες τώρα κάνουμε πρωῒ καὶ μεσημέρι
στὸ ράφτη, στὴ φουρνάρισσα καὶ στὸν χασάπη ἐν μέρει.
Εἶδα προχθὲς κάποιον ἀστὸν ποὺ βάδιζε στὸ δρόμο
καὶ κύτταζε μὲ ρίγη
τὸ σάπιο πανταλόνι του τὸ ἕτοιμο νὰ φύγῃ
καὶ τοὔλεγε μὲ τρόμο:
«Μὴ φύγῃς ποῦ θὰ πᾷς
...μονάχο ἂν μ' ἀφήσῃς τί θὰ κάνω;» —

ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Κἀγὼ προχθὲς ἑώρακον γνωστόν μοι κανταδόρον
ὅστις ἐποίει ντόρον
κι' ὁμοῦ μὲ τὴν κιθάραν
κι' οὕτως ἀσμάτιον γνωστὸν ἐλάλει μὲ λαχτάραν:
«Κάντα τὰ μαλλιά σου κάντα
κάντα σκάλες ν' ἀνεβῶ
γιὰ νὰ... φάω τὴν ἐληά σευ
ἀπ' τὸν ἄσπρο σου λαιμό.»

ΠΑΓΩΝΑ

Καὶ τοὺς βουνίσιους τοὺς σκοποὺς τοὺς ἔχουν τώρα ρέψει
μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ τοὺς ἔχουν μετατρέψει·
Κι' ἀκοῦς μπρὸς τὰ χασάπικα νὰ λένε οὖλοι τώρα
κάθε στιγμὴ καὶ ὥρα:
«Στὰ Σάλωνα σφάζουν ἀρνιὰ
καὶ στὸ Χρυσὸ κριάρια
ἀπὸ παληὰ συνήθεια.
Κι' ἐδῶ μὲς τὴν Πρωτεύουσα
σὲ σφάζουν τὰ παντζάρια
μὰ καὶ τὰ κολοκύθια.»

ΖΑΜΦΩ.

Ἀπὸ τὴ μαύρη ἀγορὰ ἡ Μέλπω ἤπηρε λάδι
καὶ τσῆ Κοκώνας Βαγγελιῶς τσῆ ἤλεγε τὸ βράδυ:
«Εἶνε νερὸ κυρὰ Βαγγελιώ.
εἶνε νερό κρύο νερό,
ἐτικέττα τοῦ κολλᾶνε
καὶ γιὰ λάδι τὸ πουλᾶνε.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Κι' Ἀρτίνης ἔκανε προχτὲς καντάδα οὖλο γλύκα
στὴ γιαβουκλοῦ του ἤλεγε τὴν Τακουΐ, γιὰ προῖκα:
«Ἄμα μὲ δώσ' ἡ μάνα σου
γιὰ προῖκα δυὸ σαπούνια,
ντούρου, ντούρου, ντούρου
θὰ παντρευτοῦμε γρήγορα,
νὰ ζοῦμε σὰν πιτσούνια.»

ΣΟΥΣΟΥ

Μιὰ τσοκαρία τοῦ λαοῦ κι' ἀπ' τὶς πολὺ μεγάλες
σ' ἕναν μανάβη γείτονα τραγούδαγε τὶς ἄλλες:
«Λίγα παντζάρια ἂν θέλῃς στεῖλε μου
καὶ πάλι φίλε μου
ἀπόψε.» —

ΣΜΑΡΗΣ

ἕνα τραγοῦδι ποὺ ἔλεγε «Ζηλεύω τὸν ἀέρα»·
ποὺ τὸ τραγούδαγαν πολλοὶ στοὺς δρόμους νύχτα • μέρα
κι' αὐτὸ τὸ καταργήσανε καὶ τραγουδᾶνε ὅλοι
αὐτοὺς τοὺς στίχους ταχτικὰ μπροστὰ στὸν καπνοπώλη:
«Ζηλεύω τὰ... φουγάρα ποὺ καπνίζουν
γιατὶ τάχα νὰ μὴν κάπνιζα κι' ἐγώ...
Ζηλεύω τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ψωνίζουν
πὼς τοὺς ζηλεύω τρομερὰ τ' ὁμολογῶ.»

ΧΟΝΤΡΗ

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου περνᾷ κάθε βραδυὰ
παρέα ἀπὸ παιδιά,
ἀπὸ παιδιὰ καλλίφωνα ποὺ λένε ταχτικὰ
μελοδραματικά:
«Φτερὸ στὸν ἄνεμο
καρβέλι μοιάζει
καὶ μᾶς ἀλλάζει
τὸν ἀνανία.»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Μόδες

Λοιπόν, Μανιώ μου, καψερή,
Φέτος, ποὺ ἡ μόδα ὑστερεῖ,
Καὶ λείψανε ἀπ' τὸ Παρί—
Τὰ κανουργῆ μοντέλλα.

Κι' ἀφοῦ στὶς κοῦρσες τοῦ Λονσά—
Ἄνεμος μόδας, δὲν φυσᾷ,
Ἐγὼ θὰ κάτσω νὰ λανσά—
Φουστάνια καὶ καπέλλα!...

Ἐν πρώτοις σκέφτηκα σωστὰ
Καὶ θὰ κρεάρω ἕνα φουστά—
Μὲ φασολάκια κρεμαστὰ
Δεξιὰ - ζερβὰ στοὺς ὤμους...

Κι' ἡ ἔμπνευσις ἂν μὲ βοηθᾷ
Θὰ βάλω καὶ κολοκυθά—
Νὰ ἰδῇς φουστά— ποὺ θὰ μεθᾷ
Τοὺς ἄντρες εἰς τοὺς δρόμους!..

Θὰ φτιάξω ἕνα μισοφό—
Ποὺ θὰ 'νε, μάνα μου σοφὸ
Θὰ ἔχῃ ὅλα τὰ κομφό—
Γιὰ τὰ μοντέρνα χρόνια

Θὰ φτιάξω δὲ κι' ἕναν κορσὲ
— Δὲν σοῦ μιλάω βερεσὲ—
Ραμμένο ἀπὸ χοντρὸ χασὲ
Μὲ μπλὲ - μαρὲν κορδόνια!

Ἔτσι ποὺ πῆρα τὸν τουπὲ
Ἴσως λανσάρω καὶ καπέ—
Ποὺ νἄχῃ ἀψηλὸ τεπὲ
Ὡς εἶδος καλαθάκι

Καὶ θἄχῃ, σοῦ τὸ λέω σιγὰ
Καὶ γαρνιτούρα ἀπὸ αὐγὰ
Νὰ ἰδῇς τὰ θηλυκά, καυγᾶ,
Γιὰ τέτοιο καπελλάκι!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Συστάσεις

Ἡ Βάγγο, μοὔγινες νταβᾶς
Καὶ μᾶλλον τὸ παρατραβᾶς
Ἐνῷ δὲν θέλω προστριβὰς
Νὰ ἔχω πιὰ μαζί σου.

Ἡ ἀπ' τὴ ζέστη σοὔχει στρί—
Καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ ξυστρὶ
Καὶ φάπα, στὸ «δοξαπατρὶ»
Ὁπότε, κανονίσου!...

Βρὲ γιὰ ποιὲς μόδες μοῦ μιλᾷς
Καὶ μοὔγινες κακὸς μπελᾶς
Κι' ἐνῷ σοῦ δίνω συμβουλὰς
Νὰ μὴ φανῇς γελοῖος.

Ἐσὺ μ' αὐτὰ ποὺ κοπανᾷς
Καὶ μὲ ἰδέας φαεινὰς
Στὸ λέω, Βάγγο, ἀρχινᾷς
Νὰ γίνεσαι πιὰ κρύος!

Ἀντὶ νὰ σκέπτεσαι καλὲ
Γιὰ νέες μόδες πιὸ στυλέ,
Δὲν πᾷς λιγάκι νὰ δουλέ—
Διαόλου ἀκαμάτη;

Γιατὶ ἀλλοιῶς, τὸ ἐπ' ἐμὲ
Θὰ σὲ σκολάσω βρὲ λεμὲ
Κι' ἂν δὲν σοῦ κό— τὴν καλημέ—
Νὰ μείνω μ' ἕνα μάτι!...

Ἄσε λοιπόν, ἄνευ θυμὸ
Τὴν κάθε μόδα καὶ συρμὸ
Καὶ τράβα, γιὰ νὰ σ' ἐκτιμῶ,
Καμμιὰ δουλειὰ νὰ πιάσῃς.
Ἀλλοιῶς, βρὲ γέρο ταρνανᾶ
Σοῦ τὤπα καὶ στὸ λέω ξανὰ
Χωρίζομε καὶ τὰ τσανά—
Καὶ σπίτι μὴν κοπιάσῃς·

Η ΜΑΝΙΩ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Συμβουλὲς στοὺς ἄνδρες

Αὐτὸ τὸ ἄρθρο εἶνε γραμμένο γιὰ σᾶς, κύριοι ἄνδρες! Περιέχει πολύτιμες συμβουλές, ποὺ θὰ ὠφεληθῆτε πολὺ ἂν τὶς ἀκολουθήσετε, γιατὶ εἶνε γραμμένες ἀπὸ γυναῖκες. Καὶ οἱ γυναῖκες, καθὼς ξέρετε, εἶνε οἱ μόνες ποὺ μποροῦν νὰ ξέρουν πῶς πρέπει νὰ εἶνε οἱ ἄνδρες. Ἀκόμη δὲ περισσότερο, ὅταν οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶνε μερικὲς διάσημες στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.

— Ὁ ἄνδρας, λέει ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ προσπαθῇ νὰ μεταμορφώσῃ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει. Ἂν εἶνε ἐρωτευμένος μαζί της, τί ἀνάγκη ὑπάρχει νὰ τὴν κάνῃ διαφορετική; Ἕνας νέος ποὺ ἐγνώρισε μιὰ γυναῖκα μὲ πολὺ βαμμένα νύχια καὶ τὴν ἀγάπησε ἔτσι ὅπως ἦταν, γιατὶ νὰ τῆς ἀπαγορεύῃ κατόπιν νὰ βάψῃ τὰ νύχια της κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο;

»Ὅταν ἐγνώρισε στὸ χορό, σ' ἕνα κέντρο, σὲ μιὰ λουτρόπολι τὴν δεσποινίδα Α, ἐθαύμασε τὰ κοραλλένια χείλη της καὶ τὰ ντουλαρισμένα πορτοκαλόχρωμα μαλλιά της τοῦ ἄρεσαν ὑπερβολικά. Τὸ βάψιμο αὐτὸ τὸ βρῆκε λιγάκι τολμηρὸ καὶ πρωτότυπο, ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὸ τὸν εἶχε γοητεύσει. Γιατί, λοιπόν, νὰ πῇ σ' αὐτὴ τὴ δεσποινίδα ἀργότερα, ὅταν ἀρραβωνιάσθηκε μαζί της: «Ἄκουσε, ἀγαπητή μου, πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς ἂν σταματήσῃς νὰ βάφεσαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο!»; Εἶνε, ἀπίστευτες οἱ ἀντιφάσεις στὶς ὁποῖες πέφτουν καθημερινῶς οἱ ἄνδρες!»

Ἡ Μύρνα Λόϋ συμβουλεύει τοὺς ἄνδρες νὰ μὴν ἀπευθύνουν ποτὲ καμμιὰν ἐρώτησι, ὅταν μιλᾶνε σὲ γυναῖκες. Ἐπιμένει δὲ πιὸ πολὺ σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις σὰν αὐτές, ποὺ μοιάζουν μὲ σωστὴν ἀνάκρισι: «Ποῦ ἐπῆγες σήμερα; Μὲ ποιὸν ἦσουν; Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος μὲ τὸν ὁποῖον σὲ εἶδαν; Ποῦ ἦσουν τὴν ὥρα ποὺ ἐτηλεφώνησα στὸ σπίτι;» καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ἡ Μύρνα Λόϋ μᾶς βεβαιώνει ὅτι μιὰ νέα ποὺ ἐγύριζε ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ καταστήματα γιὰ ψώνια, μὲ τὴ μητέρα ἢ μὲ τὴ θεία της, στενοχωρεῖται φοβερὰ ὅταν τὴν ρωτοῦν ποῦ ἦταν καὶ τί ἔκανε ὅλη τὴν ἡμέρα. Καὶ αὐτὸς ὁ κύριος μὲ τὸν ὁποῖον τὴν εἶδαν στὸ τράμ, ἦταν ἁπλῶς ἕνας συγκάτοικος ποὺ μένει στὸ τρίτο πάτωμα τῆς ἰδίας πολυκατοικίας ὅπου μένει κι' αὐτή. Καὶ γιὰ νὰ μένουν στὸ ἴδιο σπίτι, εἶνε πολὺ φυσικὸ νὰ συναντῶνται τακτικὰ στὸ δρόμο, στὸ τράμ, στὸ λεωφορεῖο.

Τέλος, τὴν ὥρα ποὺ ἐτηλεφωνήσατε καὶ δὲν παρουσιάσθηκε ἡ ἴδια στὸ τηλέφωνο, αὐτὸ συνέβη ἁπλούστατα γιατὶ τὴν ὥρα ἐκείνη ἦτανε στὸ λουτρὸ ἢ ἔλουζε τὰ μαλλιά της, γιὰ νὰ εἶνε πιὸ ὡραία τὸ βράδυ ποὺ θὰ συναντηθῇ μαζί σας.

«Μὰ τότε, λοιπὸν — θὰ ποῦνε οἱ ἄνδρες — μιὰ νέα ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ μὲ τόσην εὐκολία ποῦ ἦταν καὶ τί ἔκανε, γιατὶ νὰ στενοχωρῆται ἀπὸ τέτοιου εἴδους ἐρωτήσεις;» Ἐν τούτοις στενοχωρεῖται ὑπερβολικὰ καὶ ἔχει ἀπόλυτο δίκηο, γιατὶ οἱ περιττὲς αὐτὲς ἐρωτήσεις τὴν ταπεινώνουν, τὴν ὑποχρεώνουν νὰ δικαιολογήσῃ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα μπορεῖ καὶ νὰ μὴ δώσῃ λόγο σὲ κανέναν.

Ἡ Κώνστανς Μπέννετ, γνωστότερη στοὺς κύκλους της μὲ τὸ χαϊδευτικὸ Κῶννι, λέει:

— Ὅταν ἕνας ἄνδρας ἀντιληφθῇ πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει τῆς ἀρέσει νὰ φορῇ πολυτελεῖς βραδυνὲς τουαλέττες γιὰ νὰ πάῃ στὸ θέατρο ἢ τὸν κινηματογράφο, ὅταν πρόκειται νὰ βγῇ μαζί της πρέπει νὰ εἶνε πάντα ντυμένος σὰν τέλειος τζέντλεμαν, ἄλλως θὰ εἶνε ἕνα ἀταίριαστο ζευγάρι μὲ τὴν καλοντυμένη ντάμα του, ἐνῷ αὐτὸς θὰ φορῇ σπὸρ κοστοῦμι. Καὶ εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσωμε ὅτι αὐτὸ καὶ μόνον εἶνε ἀρκετὸ νὰ τοὺς χαλάσῃ τὴ βραδυά.

Ἂν θέλετε τώρα, ἀκοῦστε καὶ τὴ συμβουλὴ τῆς Ζαννὲτ Μακντόναλντ, ποὺ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ἐγὼ θὰ ἐθέσπιζα ἕναν αὐστηρότατον νόμον γιὰ νὰ τιμωρῶ τοὺς ἄνδρες ποὺ ἐνοχλοῦν τὴ μνηστή τους ἐπιμένοντας νὰ τῆς ἀφηγηθοῦν ὄχι μονάχα τὶς ἰδιωτικές των ὑποθέσεις, ἀλλὰ καὶ τῶν συναδέλφων καὶ τοῦ προϊσταμένου των. Ἐννοεῖται ὅτι εἶνε πράγματα ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν ἀπόλυτα τὸν καϋμένον, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν ἐργασία του, τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχία καὶ τῶν δύο. Μπορεῖ ὅμως νὰ πῇ τὰ ἴδια πράγματα κατὰ τρόπον πολὺ διαφορετικὸν καὶ ὑποφερτόν.

»Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ πῇ ξερὰ ὅτι σήμερα ἐπούλησε μιὰ παρτίδε φελλοὺς ἢ κουμπιὰ καὶ ἐκέρδισε ἀρκετά, μπορεῖθαυμάσια νὰ πῇ στὴν ἀρραβωνιαστικιά του: «Ξέρεις, σήμερα πέρασα ἀπὸ τὸ τάδε κατάστημα καὶ εἶδα μιὰ πρώτης τάξεως τραπεζαρία, τὴν ὁποίαν σκοπεύω ν' ἀγοράσω γιὰ τὸ σπίτι μας. Ἄλλως τε ἔκανα καὶ μιὰ καλὴ δουλειὰ ποὺ μοῦ ἄφησε ἀρκετὸ κέρδος...

»Δὲν εἶνε πιὸ χαριτωμένος αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἐκφράσεως; Καὶ ἂν δὲν θέλετε ν' ἀγοράσετε τραπεζαρία, ὑπάρχουν τόσα ἄλλα πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ εὐχαριστήσετε τὴ μνηστή σας!...»

Καὶ ἡ Ζαννὲτ προσθέτει:

— Ἐξ ἄλλου ὁ ἄνδρας, ὅταν μιλάῃ μὲ μιὰ γυναῖκα, πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἄνδρες, καὶ ὄχι μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του, σάμπως δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι ἄνδρες στὸν κόσμο.

Τέλος, ἡ Πωλὲτ Γκοντὰρ παραπονεῖται ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε ἀρκετὰ ρωμαντικοὶ ὅπως ἄλλοτε.

— Ἕνας ἄνδρας, λέει, εἶνε ἱκανὸς νὰ σᾶς χαρίσῃ ἕνα διαμάντι ἢ μιὰ γούνα, ἀλλὰ δὲν σκέπτεται ποτὲ νὰ σᾶς προσφέρῃ ἕνα ματσάκι βιολέττες ἢ λίγα γιασεμιά.

Καὶ προσθέτει:

— Μὴν ξεχνᾶτε πὼς οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τὶς μικρὲς καὶ φαινομενικῶς ἀσήμαντες χειρονομίες. Δὲν πρέπει ὅμως γι' αὐτὸ ν' ἀρκεσθῆτε στὶς βιολέττες καὶ τὰ γιασεμιά, ξεχνῶντας νὰ περάσετε ἀπὸ τὸν γουναρὰ καὶ τὸν κοσμηματοπώλη!

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ

— Πῶς τὰ κατάφερε ὁ Σπῦρος νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του;

— Βλέπεις ἐσύ, αὐτὰ τὰ τρία σκαλοπάτια;

— Ναί.

— Ἔ, λοιπόν, ὁ Σπῦρος δὲν τὰ εἶδε.

ΛΟΓΙΚΗ

— Μοῦ ἔπεσε τὸ ρολόϊ μου στὸ πεζοδρόμιο καὶ σταμάτησε...

— Καὶ τί ἤθελες νὰ κάνῃ;...

Νὰ τρυπήσῃ τὸ πεζοδρόμιο, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ πέφτῃ;

ΑΜΝΗΣΙΑ

Στὶς ἐξετάσεις τῆς ἰατρικῆς:

Καθηγητής. — Μπορεῖτε νὰ μ ἀπαριθμήσετε τὰ ὀστᾶ τῆς κεφαλῆς;

Φοιτητής. — Τὰ ἔχω ὅλα στὸ κεφάλι μου, κ. καθηγητά, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν τὰ θυμοῦμαι...

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

21ον

— Λοιπόν, τί λέτε γιὰ τὴν ἀπόφασι τοῦ βασιλέως; τὸν ἐρώτησε ὁ τελευταῖος.

— Θριαμβεύεις, ἄνθρωπε τοῦ Σατανᾶ! ἀπήντησε ὁ μοναχός. Κατώρθωσες νὰ ρίξῃς τὸν πανικὸ μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ ἀσθενοῦς αὐτοῦ μονάρχου. Ἡ καρδιά μου εἶνε βαρειὰ ἀπὸ θλῖψι. Ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπερισχύῃς πάντοτε, Σατανᾶ! Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ Θεοῦ.

— Προτοῦ ἀναχωρήσετε γιὰ τὴ Ρώμη, ἐὰ μὲ ξαναδῆτε, ἐψιθύρισε ὁ Νοστράδαμος καὶ ἀπεμακρύνθη.

ΑΙΤΗΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Ἐμπρὸς στὸν Ἑρρῖκο 2ο, ὑπεκλίνετο τώρα ὁ Ρολὰν ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ. Καὶ ὁ νέος, τελειώνοντας κάποια ἀφήγησί του, ἔλεγε:

—Ἰδού, Μεγαλειότατε, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα. Ἡ τόλμη καὶ τὸ θράσος τῶν ληστῶν τῆς πόλεως ξεπερνοῦν κάθε ὅριο. Ζητῶ ἀπὸ σᾶς δικαιοσύνην ἐναντίον ἑνὸς ληστοῦ, ὀνόματι Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς στερήσῃ ἀπὸ ἕνα τῶν πιὸ πιστῶν ὑπηκόων σας.

— Θὰ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη, εἶπε ὁ βασιλεύς. Ἂς ἔλθῃ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μου.

Ὁ Νοστράδαμος ἄκουε χαμογελῶντας, ἐνῷ ὁ Ρολάνδος ἔτρεχε νὰ βρῇ τὸν Ρονσερόλ.

—Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ βασιλεύς, ὅταν ὁ τελευταῖος ὁπλησίασε, γνωρίζετε ἕνα κακοποιὸν ὀνόματι Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ Ρονσερόλ. Γνωρίζω ἐπίσης καὶ ὁλόκληρη τὴ συμμορία του ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε ἐπιδεξίους σπαθιστάς, ὀνόματι Τρινκεμάγι, Στραπαφάρ, Μπουρακὰν καὶ Κορποντιμπάλε. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ εἶνε ἄξιοι θανάτου,

— Ἐπιθυμῶ νὰ κρεμασθοῦν προτοῦ περάσουν δυὸ ἡμέρες, εἶπε μὲ ἠρεμία ὁ βασιλεύς.

—Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε, ἐφώναξε χαρούμενα ὁ Ρολάνδος ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ.

— Μιὰ λέξι ἀκόμη, βαρῶνε ντὲ Ρονσερόλ, εἶπε ὁ βασιλεύς. Πλησιάστε. Καὶ σεῖς ἀκόμη, κύριε στρατάρχα.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπεσύρθησαν ἀμέσως καὶ σὲ λίγο δὲν ἀπέμεινε κανεὶς ἄλλος γύρω ἀπὸ τὸν βασιλέα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βαρῶνο ντὲ Ρονσερὸλ καὶ τὸν στρατάρχη ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ.

—Πλησιάστε περισσότερο, ἐσυνέχισε ὁ βασιλεύς. Σεῖς, στρατάρχα, διοικεῖτε τὰ στρατεύματά μου ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ Παρίσι. Καὶ σεῖς, βαρῶνε, εἶσθε ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας μου. Ὅλες οἱ δυνάμεις τῆς πόλεως βρίσκονται συνεπῶς στὰ χέρια σας. Θέλω λοιπὸν αὐτὸς ὁ μάγος νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ καῇ ζωντανὸς σὲ μιὰ δημόσια πλατεία.

— Μεγαλειότατε, ἐρώτησε ὁ Ρονσερόλ, πρέπει νὰ τὸν συλλάβωμε;

— Τολμᾶτε νὰ τὸ κάμετε;...Δὲν εἴδατε λοιπὸν ὅτι ὁ Μογκομερὺ δὲν τὸ κατώρθωσε;

— Μεγαλειότατε, δόστε μου τὴν διαταγὴ καὶ ἀναλαμβάνω νὰ συλλάβω καὶ τὸν διάβολο ἀκόμη, ἂν χρειασθῇ! ἀπήντησε ὁ Ρονσερόλ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης! ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ στρατάρχης ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σας, εἶπε ὁ Ἑρρῖκος. Εἶσθε καὶ οἱ δυὸ οἱ μόνοι μου φίλοι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ...

— . ποὺ σᾶς διευκολύναμε στοὺς ἔρωτές σας, ἔσπευσε νὰ συμπληρώσῃ ὁ στρατάρχης βλέποντας ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν ἤθελε νὰ προχωρήσῃ.

— Καὶ ποὺ ἐξαφανίσαμε αὐτὸν τὸν Ρενώ! ἐπρόσθεσε ὁ Ρονσερόλ.

— Ρενώ!... ἔκαμε ὁ βασιλεὺς φέρνοντας τὸ χέρι στὸ μέτωπό του. Ἀλήθεια, τί ἀπέγινε; Εἶνε παράξενο.. καί... ὡστόσο!..σκέπτομαι πολλὲς φορὲς ἐκεῖνον ποὺ ἦταν ἄλλοτε μνηστὴρ τῆς Μαρίας. Θυμόσαστε τὴ Μαρία;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπέθανε, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Ρονσερόλ. Καὶ οἱ νεκροὶ δὲν βγαίνουν ποτὲ ἀπὸ τὸ μνῆμα των, παρ' ὅλες τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ Νοστραδάμου.

— Μαρία! ἐπανέλαβε ὁ βασιλεὺς σὰν σὲ ὄνειρο. Ἀγάπησα πολλὲς γυναῖκες ἔκτοτε. Ἀλλὰ καμμιὰ δὲν μοῦ ἐνέπνευσε τὸ ἴδιο πάθος. Ἀλλ' ἂς μὴν ξυπνοῦμε τὶς παληὲς ἀναμνήσεις: Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ συλληφθῇ ἀπόψε ὁ Νοστράδαμος μέσα στὸ Λοῦβρο. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἔλθετε, Ρονσερόλ, νὰ μοῦ ἀναγγείλετε ὅτι συνελήφθη καὶ ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνῃ, θὰ σᾶς δώσω τὴν θέσι τοῦ Φρανσουὰ Ὀλιβιέ, ποὺ ὑποσχέθηκα στὸν ντὲ Λοπιτάλ.

— Καὶ σὲ μένα, Μεγαλειότατε; ἐρώτησε μὲ ἀπληστία ὁ στρατάρχης ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ.

— Σὲ σᾶς θὰ δώσω ἑκατὸ χιλιάδες σκοῦδα.

Ὁ Ἑρρῖκος 2ος ἔκαμε ἕνα νεῦμα στοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀποκαλοῦσε φίλους του ὅτι μποροῦσαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Ἀλλ' οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος ἐκινήθησαν ἀπὸ τὴ θέσι των. Ἀντήλλαξαν μόνον ἕνα βλέμμα συνεννοήσεως καὶ ἀμέσως ὁ στρατάρχης ντὲ Σαὶντ Ἀντρὲ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ζητήσω ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν βαρῶνο ντὲ Ρονσερόλ, μιὰ ἰδιαίτερη εὔνοια;

— Τί συμβαίνει; ἐρώτησε ὁ Ἑρρῖκος 2ος.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιὲ καὶ ἡ Μαρία τῆς Σκωτίας, καθὼς καὶ διάφοροι αὐλικοί, εἶχαν πλησιάσει στὸ διάστημα αὐτό.

— Μεγαλειότατε, ἐσυνέχισε ὁ Σαὶντ Ἀντρέ, γνωρίζετε τὴ μακρὰ φιλία ποὺ μὲ συνδέει μὲ τὸν βαρῶνο ντὲ Ρονσερόλ. Ἀποφασίσαμε λοιπὸν νὰ μεταβάλωμε αὐτὴ τὴ φιλία σ' ἕνα διαρκέστερο δεσμό. Πρόκειται γιὰ τὸ γάμο τοῦ υἱοῦ μου ὑποκόμητος ντὲ Σαὶντ Ἀντρὲ μὲ τὴν δεσποινίδα Μαργαρίτα ντὲ Ρονσερόλ. Ἐρχόμεθα γι' αὐτὸ νὰ ζητήσωμε τὴ συγκατάθεσί σας.

Ὁ βασιλεὺς ἔγινε ἀμέσως καταπόρφυρος καὶ τὸ βλέμμα του ἄστραψε. Οἱ δυὸ αὐλικοὶ παρέμειναν ἀπαθεῖς.

Γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Ἑρρῖκος ὁ 2ος ἀπεμάκρυνε μὲ ἕνα νεῦμα του ὅλους ἐκείνους ποὺ τὸν περιεστοίχιζαν.

— Καὶ σεῖς, Ρονσερόλ, ἀπομακρυνθῆτε, ἔκαμε μὲ ἀπότομο ὕφος.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ὑπήκουσε.

— Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ προδοσία; εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς στὸν στρατάρχη ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ, ποὺ εἶχε ἀπομείνει μόνος κοντά του. Πρόσεξε! Σὲ ἔκαμα στρατάρχη, πρᾶγμα ποὺ δὲν φαίνεται νὰ σὲ ἱκανοποίησε καθόλου. Ἀλλὰ σὲ ἐγέμισα ἐπίσης μὲ εὐεργεσίες. Μάθε λοιπὸν ὅτι τίτλοι, κέρδη, εἰσοδήματα, ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ ἐξαφανισθοῦν σὲ μιὰ στιγμή, ἂν τὸ θελήσω. Χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι ὑπάρχουν ἐπίσης σχοινιὰ γιὰ τοὺς προδότες, ὁσονδήποτε ψηλὰ καὶ νὰ στέκωνται.

Ὁ Σαὶντ Ἀντρὲ ἦταν ὠχρὸς ὅπως ὁ θάνατος. Ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

— Ξέρεις ὅτι τὴ θέλω αὐτὴ τὴ νέα, ἐξακολούθησε ὁ βασιλεύς, τρίζοντας τὰ δόντια. Τὴν θέλω γιὰ τὸν ἑαυτό μου! Τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό, γιατὶ σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ μὲ συνοδεύεις κάθε βράδυ ὡς τὸ σπίτι τοῦ Ρονσερόλ. Ἀναστενάζεις μαζί μου κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Μαργαρίτας καὶ μοῦ ὑπόσχεσαι τὴ συνδρομή σου. Καί, ξαφνικά, ἔρχεσαι νὰ μοῦ πῇς ὅτι τὴν προορίζεις γιὰ τὸν γυιό σου. Πρόσεξε, Σαὶντ Ἀντρέ!

Ὁ στρατάρχης ὑπεκλίθη καὶ εἶπε:

— Μόνον ὁ γάμος αὐτός, Μεγαλειότατε, μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν ἔρωτά σας.

— Πῶς αὐτό; Ἐξήγησέ μου, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ διατάξω νὰ συλληφθῇς ἀμέσως! ἐφώναξε ὁ βασιλεύς, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι εἶχε μιλήσει πολὺ δυνατά.

—Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως, ἀπήντησε ὁ Σαὶντ Ἀντρέ. Ὁ γυιός μου θὰ πανδρευθῇ τὴν Μαργαρίτα, ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ πιὰ μέλος τῆς αὐλῆς καὶ ποὺ, ἂν παραστῇ ἀνάγκη, θὰ τὴν ὀνομάσετε κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς βασιλίσσης. Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου θὰ ἀναθέσετε στὸ Ρολάνδο μιὰ ἐπείγουσα ἀποστολή, ἔξαφνα, νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μέτς.

— Ἀλλὰ θὰ φύγῃ;

— Αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ.

Ὁ Ἑρρῖκος ὁ 2ος ἀνετρίχιασε καὶ ἐκύτταξε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ τὸν συνομιλητή του.

— Ἐξακολούθησε, ἀγαπητέ μου Σαὶντ Ἀντρέ, ἔκαμε. Τὰ λόγια σου ἀρχίζουν νὰ μὲ ἐνδιαφέρουν.

— Ἤμουν βέβαιος γι' αὐτό, εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ στρατάρχης. Ἀκοῦστε με, Μεγαλειότατε. Γνωρίζω ἀπὸ εἴκοσι χρόνια περίπου τὸν Ρονσερόλ. Δὲν μιλάω γιὰ τὴ φιλοδοξία του. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν, δὲν ξέρω νὰ ἔχῃ κανένα ἄλλο πάθος. Εἶνε καμωμένος ἀπὸ μάρμαρο. Τίποτε δὲν τὸν συγκινεῖ. Εἶνε ἕνας τρομερὸς ἄνθρωπος! Πρέπει νὰ ξέρετε λοιπὸν ὅτι θὰ σκοτώσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὴν κόρη του, παρὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ γίνῃ ἐρωμένη σας. Ὁ χαλύβδινος αὐτὸς ἄνθρωπος ἔκλαψε μιὰ μέρα μπροστά μου, γιατὶ ἡ κόρη του εἶχε πυρετό. Καὶ θὰ ἀνεστάτωνε ἀσφαλῶς ὅλο τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ προλάβῃ ἕνα της δάκρυ. Ξέρετε ἐπίσης πόσο ζηλότυπα τὴν φυλάσσει. Μάθετε ἀκόμη ὅτι στὸ μέγαρό του συνήφθη πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μάχη μεταξὺ τῶν ὁπλοφόρων του καὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ φαίνεται ὅτι ἐπάλαιψε σὰν λιοντάρι καὶ ποὺ στὸ τέλος, μ' ὅλο ποὺ εἶχε συλληφθῆ, κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ μὲ ἕναν θαυμαστὸ τρόπο.

— Διηγήσου μου ὅλα αὐτά, Σαὶντ Ἀντρέ, εἶπε ὁ βασιλεύς.

Ὁ αὐλικὸς δὲν ἐπερίμενε περισσότερο, γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ λεπτομερῆ ἀφήγησι τῶν γεγονότων ποὺ μᾶς εἶνε γνωστά.

— Διάβολε! ἐφώναξε στὸ τέλος ἐνθουσιασμένος ὁ βασιλεύς. Μὰ τὴν πίστι μου, Σαὶντ Ἀντρέ, δὲν καταλαβαίνω γιατὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μου καταδιώκει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Εἶνε ἕνας ἀνδρεῖος καὶ θὰ μὲ ἐστενοχωροῦσε νὰ τοῦ συμβῇ κακό. Πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ ἥρως;

— Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ, Μεγαλειότατε.

— Πῶς; Εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ ἐξεγέλασε τὸν γυιό σου;

— Ἀκριβῶς καὶ διατάξατε νὰ τὸν συλλάβωμε καὶ νὰ τὸν κρεμάσωμε.

— Χμ! ἔκαμε ὁ βασιλεύς. Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ μετριάσωμε αὐτὴ τὴν ποινή; Ὁ γυιός σου θὰ ἱκανοποιηθῇ, ἴσως...

— Περιμένετε, μεγαλειότατε. Τὴν ἔκπληξι αὐτὴ ποὺ ὁ Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβὲρ ἐπροξένησε σὲ σᾶς, τὴν ἐπροξένησε ἐπίσης καὶ σ' ἕνα ἄλλο πρόσωπο, σὲ μιὰ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἐδίστασε νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ, ὅταν ἦταν κλεισμένος μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του μέσα στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν ἀγαπάει λοιπόν;

—Ἴσως, Μεγαλειότατε. Μπορεῖτε, ἄλλως τε, νὰ κρίνετε καὶ μόνος σας.

— Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Ἡ Μαργαρίτα ντὲ Ρονσερόλ.

Ὁ βασιλεὺς ἄφησε μιὰ βλασφημία καὶ ἔγινε πελιδνός.

— Μόλις αὐτὸς ὁ Μπωρεβὲρ συλληφθῇ, ἐτραύλισε, νὰ μὲ εἰδοποιήσετε ἀμέσως. Θέλω νὰ παραστῶ στὸν ἀπαγχονισμό του.

— Μεῖνετε ἥσυχος, Μεγαλειότατε. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας συνέλαβε λοιπὸν τὴν κόρη του τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπήγαινε νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν Ροαγιὰλ ντὲ Μπωρεβέρ. Τὴν ἐκράτησε τότε κλεισμένη ὡς αὐτὸ τὸ βράδυ, ποὺ ἀπεφάσισε τέλος νὰ τὴν φέρῃ στὴν αὐλή. Μαντεύει τὴν ἀγάπη της καὶ δὲν βλέπει ἄλλη λύσι ἀπὸ τὸ γάμο. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος τῆς σπουδῆς του.

Ὁ βασιλεὺς παρέμεινε σκεπτικός. Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα χαμόγελο χαρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπό του.

— Καλά, καλά, εἶπε.. Ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος.

Ὁ Σαὶντ Ἀντρὲ ἐστράφη ζωηρὰ καὶ ἔκαμε ἕνα νεῦμα πρὸς τὸν Ρονσερόλ, ποὺ ἐπροχώρησε συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν κόρη του.

Ὁ βασιλεὺς ἔτρεμε. Ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιὲ ἐκύτταζε μὲ περιέργεια τὴν Μαργαρίτα. Τὸ βλέμμα τῆς Αἰκατερίνης ἦταν γεμᾶτο μῖσος. Ἡ Μαρία Στούαρτ ἐθαύμαζε τὴν ὑπέροχη καλλονὴ τῆς νέας.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Ρονσερόλ, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν κόρη μου, μνηστὴν τοῦ εὐγενεστάτου κόμητος Ρολάνδου ντ' Ἀλμπὸν ντὲ Σαὶντ Ἀντρέ. Θέλω νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ θελήσετε νὰ δώσετε τὴν συγκατάθεσί σας στὸ γάμο αὐτό, ποὺ θὰ κάμῃ εὐτυχισμένες δυὸ οἰκογένειες.

Ἀναστέναξε κατόπιν καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο.

—Πλησιάστεέ ὑποκόμη! ἔκαμε ὁ βασιλεύς. Δεσποινίς, ἐπρόσθεσε — καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἐλαφρὰ — εἶμαι εὐτυχής, δίδοντας τὴν συγκατάθεσι ποὺ μοῦ ἐζήτησε ὁ πατέρας σας. Θὰ δώσω στὸν σύζυγό σας ἕνα ἀνώτερο λειτούργημα, ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀπόδειξι τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς συμπαθείας μου. Ὅσο γιὰ σᾶς, θὰ σᾶς προικίσω. Ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος τὸ συντομώτερο...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Μαργαρίτα ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἐψιθύρισε:

— Μεγαλειότατε...

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο γιατὶ κατέπεσε τὴν ἴδια στιγμὴ λιπόθυμη στὰ χέρια τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος τὴν ἐσήκωσε ἀμέσως καὶ τὴν μετέφερε μόνος του ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα,

— Τὰ πράγματα πηγαίνουν περίφημα, ἐψιθύρισε ὁ Σαὶντ Ἀντρὲ στὸ αὐτὶ τοῦ βασιλέως. Ὁ σύζυγος τῆς Μαργαρίτας δὲν θὰ εἶνε καθόλου ἐπικίνδυνος.

Ἐκεῖνος ποὺ μιλοῦσε ἔτσι ἦταν ὁ πατέρας τοῦ μέλλοντος συζύγου τῆς νέας.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ

Ὅταν ἡ ἠρεμία ἀποκατεστάθη μέσα στὴν αἴθουσα, ὁ Ἑρρῖκος 2ος ἐστράφη πρὸς τὸν Νοστράδαμο:

— Πλησιάστε! ἔκαμε.

Ὁ Νοστράδαμος ὑπήκουσε.

— Κύριε, εἶπε μὲ ἀπότομο ὕφος ὁ βασιλεύς, ἀφοῦ ἰσχυρίζεσθε ὅτι γνωρίζετε τὰ πάντα, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί θὰ σᾶς συμβῇ μέσα σὲ ὀκτὼ ἡμέρες ἀπὸ σήμερα;

— Ἀδύνατον Μεγαλειότατε. Εἶμαι τυφλὸς γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ὅπως καὶ γιὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου. Εὐτυχῶς, εἶμαι μόνος στὸν κόσμο.

— Ἔστω Πέστε μου τώρα, Ἔχω φίλους ἐδῶ;

— Ἔχετε ἕνα φίλον, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ποιὸς εἶνε;

— Ὁ γελωτοποιός σας.

— Ἔχω ἐχθρούς;

— Τοὐλάχιστον ἕνα, Μεγαλειότατε. Ἕναν ἐχθρὸ ποὺ θὰ σᾶς σκοτώσῃ ἀσφαλῶς, ἂν δὲν τὸν σκοτώσετε σεῖς.

Οἱ αὐλικοὶ ἀλληλοκυττάχθηκαν ἔντρομοι. Ὁ Μογκομερὺ ἔγινε πελιδνός. Ὁ δοὺξ τῆς Γκύζης ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω.

— Κύριε, εἶπε ὁ βασιλεύς, σᾶς διατάσσω νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς εἶνε ὁ θανάσιμος αὐτὸς ἐχθρός μου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἀξέχαστες μέρες

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Εἴχαμε φάει καὶ ἐπίναμε τὸν καφέ μας, καπνίζοντας, ὁ θεῖος Ἐρνέστος καὶ ἐγώ, στὸ δωμάτιο ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ καπνιστήριο καὶ γραφεῖο στὴν παληὰ κατοικία του στὸ Ρουαγιά. Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ μεγάλο παράθυρο φαινόταν ἕνα μέρος τοῦ δάσους, ὁ δημόσιος δρόμος καὶ στὸν καταπράσινο ἀντικρυνὸ λόφο, ὁ πύργος τῶν Κολμιέ.

Ὁ θεῖος Ἐρνέστος ἦταν ἕνας ἄνδρας ἴσαμε πενῆντα χρόνων, μὲ μάτια φωτεινὰ καὶ μὲ φωνὴ θερμή. Εἶχε μείνει γεροντοπαλλήκαρο καὶ περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρό του στὸ ἥσυχο αὐτὸ ἐξοχικὸ περιβάλλον.

Καπνίζαμε σιωπηλοί, ὅταν ξαφνα μέσα στὴν ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς, ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυὰ ὁ ἦχος κουδουνιῶν μαζὶ μὲ ποδοβολητὸ ἀλόγων καὶ θόρυβο ἀμαξιοῦ. Τὸ ἀμάξι ἐπέρασε γρήγορα ἐμπρὸς ἀπ' το σπίτι μας καὶ ὁ θόρυβος σβύστηκε σιγὰ - σιγά. Ξανάγινε ἡσυχία σὰν πρῶτα.

— Τί ἀλλόκοτη ποὺ εἶνε ἡ μνήμη τοῦ ἀνθρώπου, ἐψιθύρισε ὁ θεῖος Ἑρρῖκος. Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀκούσω κουδούνισμα ἀμαξιοῦ στὸ δρόμο χωρὶς νὰ μὲ πιάσῃ δυνατὸ καρδιοχτύπι καὶ νὰ μὴν περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό μου ὁλόκληρη μιὰ σκηνὴ ποὺ ἔγινε στὸν ἀντικρυνὸ πύργο τῶν Κολμιέ. Στὸν πύργο κατοικοῦσε τότε ἡ Δωροθέα Μολνουά. Πέθανε φτωχὴ ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Καθὼς δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς της, νομίζω πὼς μπορῶ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία της.

Ὁ θεῖος Ἐρνέστος ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Δωροθέα ἦταν τριάντα χρόνων. Ἦταν μιὰ μελαχροινὴ μεγαλόσωμη γυναῖκα, ὡραία καὶ μὲ ἐξαιρετικὴ καρδιά. Ὅσοι τὴν ἤξερσν σὲ ἡλικία δεκαοκτὼ χρόνων, ἔλεγαν πὼς δὲν εἶχε οὔτε ὀμορφιά, οὔτε φρεσκάδα καὶ ἔτσι τὴν νεότητά της πολὺ ἀργότερα τὴν βρῆκε.

»Τὸν καιρὸ ἐκεῖνον ἐγὼ εἶχα κλείσει τὰ εἰκοσιένα μου χρόνια καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἤμουν ὄμορφο παιδί. Ἔζουσα ὅπως ζῶ καὶ σήμερα, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, πρᾶγμα ποὺ δὲν μὲ ἐμπόδιζε νὰ ἔχω εὐαίσθητη καρδιὰ καὶ νὰ διψῶ γιὰ τρυφερότητα. Μὲ τοὺς Κολμιὲ εἶχα ἀρκετὲς σχέσεις. Ὅσο γιὰ τὴ Δωροθέα, καταλαβαίνεις. Σὰν εἶνε κανεὶς εἴκοσι χρονῶν καὶ βρίσκεται κοντὰ σὲ μιὰ λυγερὴ καὶ ἑλκυστικὴ γυναῖκα, ἀνακαλύπτει κάθε μέρα καὶ καινούργια θέλγητρα. Σιγὰ - σιγὰ λοιπὸν τὴν ἐρωτεύθηκα. Μὰ καὶ ἐκείνη δὲν μ' ἄφησε γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ περιμένω. Ἂν καὶ ὑπῆρχε στὴ μέσῃ ἕνας σύζυγος, ὡστόσο δὲν μᾶς ἐμπόδιζε διόλου νὰ ἀπολαμβάνωμε τὴν ἀγάπη μας. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ, πὼς ἡ Δωροθέα εἶχε παντρευτῆ κατὰ περίεργον κάπως τρόπον. Ὁ ἀδελφός της Ἐδμόνδος ντὲ Κολμιὲ ὑπηρετοῦσε ὡς διευθυντὴς στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἦταν εὐνοούμενος τοῦ ὑπουργοῦ. Θέλοντας ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀδελφή του, ἐσκέφθηκε γιὰ γαμπρὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, τὸν κύριο Μολντουά, ποὺ εἶχε εὐρὺ στάδιο μπροστά του καὶ ἐπωφθαλμιοῦσε νὰ πάρῃ κάποιαν πρεσβεία. Σὲ κάποιο χορό, λοιπὸν ἐπῆρε μαζί του τὸν Μολνουὰ γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ καὶ νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὴν ἀδελφή του. Ἡ Δωροφέα συνωδευόταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ μιὰ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα. Ἔτσι ἔγινε μιὰ νόστιμη παρεξήγησις. Ὁ Μολνουὰ δὲν κατάλαβε καλὰ καὶ ἐνόμισε ὅτι ἡ μέλλουσα σύζυγος ἦταν ἡ συνοδὸς τῆς Δωροθέας. Τὴν ἄλλη μέρα, γυρίζοντας στὸ Παρίσι εἶπε στὸν Κολμιὲ ὅτι ὁ γάμος θὰ γινόταν πολὺ γρήγορα, φθάνει νὰ τοῦ ἔδιναν τὴν πολυπόθητη πρεσβεία.

»Μὰ ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ποὺ ἦρθε στὸν πύργο νὰ γνωρίσῃ καλύτερα τὴ μνηστή του, διεπίστωσε πὼς ἡ πραγματικὴ Δωροθέα δὲν ἦταν διόλου τοῦ γούστου του.

»Ὅταν ὅμως τὴν ἄλλη μέρα ὁ διευθυντὴς εἶδε τὴ διάθεσί του ἀλλαγμένη, τὸν ἀπείλησε πὼς δὲν θὰ ἔπαιρνε ποτὲ τὴν περίφημη πρεσβεία, ἂν δὲν δεχόταν νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος. Ἔτσι ὁ Μολνουὰ ἀναγκάσθηκε νὰ πανδρευθῇ τὴ Δωροθέα ἐδῶ στὸ Ρουαγιά. Ἔχοντας ὅμως τὴν προαγωγὴ στὴν τσέπη, ἀποχαιρέτησε τὸ ἴδιο βράδυ τὴ γυναῖκα του καὶ ἀνεχώρησε γιὰ τὴν καινούργια του θέσι, κάπου μακρυά.

»Δὲν ἔγινε πιὰ καμμιὰ συζήτησις γιὰ τὸν σύζυγο καὶ ἡ Δωροθέα ἐξακολούθησε νὰ μένῃ στὸν οἰκογενειακό της πύργο, δεσποινίς, κυρία καὶ ζωντοχήρα συγχρόνως. Τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου τὴν ἔκαμε νὰ ξεχάσῃ τὴν προσβολὴ καὶ ὅταν ἐγνωριστήκαμε ἀδιαφοροῦσε πιὰ γιὰ τὴν ὕπαρξι τοῦ φιλοδόξου πρεσβευτοῦ. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν ὅτι ὑπηρετοῦσε κάπου καὶ εὐχόταν νὰ μείνῃ πάντα ἐκεῖ. Τὰ φτιάξαμε λοιπὸν καὶ ἐσυναντιόμαστε τακτικώτατα χωρὶς τύψεις καὶ ἀνησυχίες. Παρ' ὅλο τὸ ψηλό της ἀνάστημα, τὴν ἔβρισκα πολὺ ἑλκυστική Ἤθελα νὰ εἶμαι πάντα κοντά της καὶ τὴν ἀγαποῦσα μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῶν εἴκοσι χρόνων μου.

Ἕνα ἀπόγευμα, σὰν τώρα, ἐνῷ ἐκαθόμαστε μέσα στὸ δωμάτιό της, κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι, ἀκούστηκε ξαφνικὰ κουδούνισμα ἀλόγων καὶ τὸ κύλημα ἀμαξιοῦ ἔξω στὸ δρόμο. Μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτά, ἕνας ὑπηρέτης μᾶς ἀνήγγειλε τὸν κύριο Μολνουά!

Ἦταν τόσο ἀπροσδόκητο αὐτὸ γιὰ μᾶς καὶ τόσο ἀνεπιθύμητο, ποὺ ἡ Δωροθέα ἔγινε μεμιᾶς χλωμὴ καὶ ἔβγαλε μιὰ κραυγή, ἐνῷ ἐγὼ στεκόμουν ἀποβλακωμένος δίπλα της. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Μολνουὰ ἐπροχώρησε χαμογελῶντας καὶ μὲ τὴν ἄνεσι ἀνθρώπου ποὺ βρίσκεται στὸ σπίτι του. Ἦταν ἕνας ἄνδρας πενηντάρης σχεδόν, μὲ πρόσωπο ρυτιδωμένο καὶ μὲ τρόπους ψυχρούς.

— Ἀγαπητή μου φίλη, ἄρχισε νὰ λέῃ, ἐνῷ φιλοῦσε τὸ χέρι τῆς γυναίκας του, ἀποσύρθηκα πιὰ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία καὶ μόλις ἔφθασα στὴ Γαλλία, ἡ πρώτη φροντίδα μου ἦταν νὰ ἔρθω σὲ σένα. Ἀλλά, ἐσυνέχισε, κυττάζοντάς με εἰρωνικά, δὲν θέλω νὰ ἐνοχλήσω κανέναν. Πὲς νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν ἕνα δωμάτιο καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀλλάξῃς καμμιὰ ἀπὸ τὶς συνήθειές σου.

Ἐγύρισε τότε καὶ μὲ ἐχαιρέτησε, ἔπειτα ἐκάθησε στὴν ἄκρη τοῦ τζακιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ μιλάῃ μὲ ὅλη τὴ φυσικότητα, σὰν νὰ μὴν εἶχε φύγει ποτὲ ἀπὸ τὸν πύργο. Μὰ σιγὰ - σιγὰ ἡ συζήτησις ἔχασε τὴ ζωηρότητά της. Καθὼς καταλαβαίνεις, βρισκόμαστε καὶ οἱ τρεῖς σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ἡ Δωροθέα μὲ ἱκέτευε μὲ τὸ βλέμμα νὰ μείνω καὶ δὲν ἐσκόπευα καθόλου νὰ τὴν δυσαρεστήσω.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπέρασε ἔτσι ἀπελπιστικὰ ἀργό. Στὸ δεῖπνο ἤμαστε ὅλοι σκυθρωποί. Μὰ σιγὰ - σιγὰ ὁ Μολνουὰ ἐπῆρε τὸ ἀρχικὸ πρόσχαρο ὕφος του καὶ στὴν ὄψι του ζωγραφιζόταν κάποιο εὐχάριστο σχέδιο.

— Κυρία, εἶπε ἀπότομα τὴν ὥρα τοῦ φρούτου, λυποῦμαι ἐξαιρετικὰ ποὺ σᾶς ἐνώχλησα. Μὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ συνηθίσω τὴ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ ξαναφύγω γιὰ τὸ Παρίσι καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε... Μήπως τυχὸν ὑπάρχει τρόπος νὰ βρεθοῦν ἀμέσως ἄλογα;

Δὲν τὸν ἄφησα νὰ ξαναρωτήσῃ γιὰ δεύτερη φορά. Ἐπετάχθηκα ἀμέσως ἔξω καὶ κατέβηκα τρεχᾶτος στὸ χωριό, χρησιμοποιῶντας ὅλη μου τὴν ἐνεργητικότητα.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχα βρῆ ἕνα καλὸ ἀμάξι ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἐβιάσθηκα νὰ μεταφέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὶς ἀποσκευὲς τοῦ Μολνουά. Μὲ εὐχαρίστησε μὲ εὐγένεια, ἐζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησι καὶ ἔφυγε. Σὰν ἀκούσαμε τὰ ἄλογα στὸ δρόμο,μᾶς ἐκυρίευσε μιὰ τρελλὴ χαρά. Ἀγκαλιαστήκαμε καὶ ἐφιλιόμαστε, σὰν δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἐγλύτωσαν ἀπὸ κάποιο κίνδυνο.

Ὁ θεῖος Ἐρνέστος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του εὐχαριστημένος, σὰν ἡ σκηνὴ ποὺ διηγόταν νὰ εἶχε λάβει χώραν πρὸ ὀλίγου.

— Τὴν καϋμένη! εἶπε σὲ λίγο. Δὲν ἐχάρηκε πολὺν καιρὸ τὴν ἐλευθερία ποὺ εἶχε ἀνακτήσει. Ἀπέθανε μετὰ τρία χρόνια ἀπὸ πνευμονία. Εἴκοσι χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε, μὰ ὅταν ἀκούω κουδούνισμα ἀμαξιοῦ, μὲ πιάνει μιὰ τρεμούλα. Μοῦ φαίνεται τότε πὼς ξαναβλέπω τὴ Δωροθέα μὲ τὸ ψηλό της ἀνάστημα, τὰ φλογερά της μάτια καὶ τὰ κατακόκκινα χείλη της, νὰ μὲ σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά της, στὴν πόρτα τοῦ δωματίου μὲ τὴν γαλάζια ταπετσαρία, ὅπου ἐγνώρισα τὶς πιὸ ἡδονικὲς μέρες τῆς ζωῆς μου... καὶ τὶς πιὸ ἀξέχαστες.

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

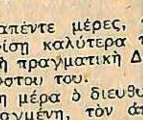

Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε...

★ Οἱ φυσιοδίφαι ποὺ ἐμελέτησαν τὴ ζωὴ καὶ τὶς συνήθειες τῆς μέλισσας, ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ἐργατικὸ αὐτὸ ἔντομο δὲν πετάει πάντα μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα.

★ Συγκεκριμένως παρατηρήθηκε ὅτι ὅταν ἀναχωρῇ ἀπὸ τὴν κυψέλη της, ἡ μέλισσα διανύει σαράντα περίπου χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

— Ὅταν ὅμως γυρίζῃ, φορτωμένη καθὼς εἶνε ἀπὸ τὴν γῦρι τῶν λουλουδιῶν, δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ παραπάνω ἀπὸ δώδεκα χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

— Δὲν φτάνει δηλαδὴ οὔτε στὸ ἕνα τρίτον τῆς ταχύτητος τῆς προηγουμένης πτήσεώς της.

★ Τὸ μακροβιώτερο ἀπὸ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα καὶ συγχρόνως ἐκεῖνο ποὺ φτάνει στὸ μεγαλύτερο σχετικῶς ὕψος εἶνε ἡ ἀπιδιά.

—Τὸ ὠφελιμώτατο αὐτὸ δένδρο μπορεῖ νὰ ζῇ καὶ νὰ καρποφορῇ συνεχῶς ἐπὶ τρεῖς αἰῶνες!

— Μεταξὺ τῶν μακροβίων καρποφόρων δένδρων συγκαταλέγεται καὶ ἡ μηλιά, αὐτὴ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ σὲ ἡλικία μεγαλύτερη τοῦ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος αἰῶνος.

★ Κατόπιν σχετικῶν πειραμάτων, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἅμα τοῦ λείψῃ ὁ ἀέρας, ὁ ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἀναπνοή, πεθαίνει μέσα σὲ πέντε λεπτά.

— Ἐπίσης ἕνας φυσιολογικὸς ὀργανισμὸς μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ στὴν ἀϋπνία δέκα μέρες, στὴ δίψα μιὰ ἑβδομάδα καὶ στὴν πεῖνα ἕνα μῆνα περίπου.

★ Τὰ σαλιγκάρια ἔχουν τὴν ἱκανότητα — μόνα αὐτὰ ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν ζώων — νὰ ἐπανέρχωνται κάποτε στὴ ζωὴ ὕστερα ἀπὸ τὴ νεκροφάνεια ἀρκετῶν ἐτῶν.

38ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ὁ Γιάννος στὴν Παγώνα

Παγωνούλα μ'
Βλαχοπούλα μ'
ποὺ μὲ καῖς καρδιὰ κὴ οὖλα μ'
μ' ἔρωτος πυρκαϊὰν
κὴ σαράντα ὑπὸ σκιάν.

Μάθε πῶς τ' ἀφεντικά μ'
μετεκόμ'σαν πρὸς χαρά μ',
ἐν Φαλήρῳ, ποὺ βουτῶ
στὰ λουτρὰ κάθε λεφτό,
Μὲ κυρίες ντιστεγκέδ'σες,
κὴ μὴ γκόμινες γλεντζέδ'σες.

Κολυμπῶ μ' ἀριστοκράτ'σες
δὲν ξεχνῶ ὅμως τὶς χωριάτ'σες,
τὶς ἀθάνατες βουνίτ'σες
τὶς χρυσές μου συντοπίτ'σες:
τὴν Μαγδάλω, τὴν Κρουστάλλω, τὴν Ζουμπούλω, τὴν Μουσμούλω,
τὴν Ἀράπω, τὴν Τσουράπω, τὴν Τσαρούχω, τὴν Πατούχω,

τὴν Τσουβάλω, τὴν Παρδάλω.

Τί κορμιὰ μὲ μπανιερὸν
πράσινον ἢ ἐρυθρόν!
μπλιὲ ντὶ σὰξ κὴ λὶ ντὲ βέν.

(Ἔμαθα κὴ πῶς τὰ λιέν!)
Μὰ τὴν πιὸ κουμψὴ μουνταὶν
λίγο ἂν ξεσκεπάσῃς βγαίν'
ἀπὸ μέσα, μιὰ Μαγδάλω,
Μιὰ Κρουστάλλω, μιὰ Τσουκάλω,
μιὰ Ζουμπούλω, μιὰ Μουσμούλω
μιὰ Τσανάκω, μιὰ Πινάκω,
μιὰ Κοπάνω, μιὰ Καζάνω,
μιὰ Μαστέλω, μιὰ Βαρέλω,
μιὰ Τσουβάλω, μιὰ Παρδάλω

Στὸν περίπατον προχθὲς
ἐσχετίσθηκα μαθές,
μὲ παρέαν δεσποινίδων,
π' ὡραιότερες δὲν εἶδον...
Μ' εἶπαν νὰ τσ' ἐπισκεφθῶ
στὴν Ἀθήνα σὰν βρεθῶ.
Ὠνομάζοντο Μπιμπούλα
Φούλα, Τούλα, Σούλα, Κούλα
κι' ἔλειπε μόνο μιὰ μούλα
νὰ κλωτσήσῃ μέσ' τὰ οὖλα...
Ἔλαβα τὴν σύστασίν των.
Πῆγα εἰς τὴν πρόσκλησίν των,
περιμένοντας σαλόνια,
κὴ βεράντες κὴ μπαλκόνια,
μὰ ηὗρα μόνο... μαγερειά.
Ἦταν οὖλες... δουλαριά:
Μιὰ Μαγδάλω, μιὰ Κρουστάλλω,
μιὰ Ζουμπούλω, μιὰ Μουσμούλω.
μιὰ Ταγάρω, μιὰ Τσοκάρω,
μιὰ Τσουκνίδω, μιὰ Κρεμμύδω,
— Ὦ, Ἀθήνα ἀριστουκράτις
χώρα τῆς ὀφθαλμαπάτης!
Πάλιν ψώνιο! (Τί νὰ κάνῃς!)
Γιάννος
(Ζῶο κὴ πάντα Γιάννης)

Διὰ τὸ πιστόν:
Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

●

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Ἐκείνη. — Δὲν σᾶς εἶπα νὰ μὴ μοῦ κάμετε ἄλλοτε πρότασι γάμου γιατὶ δὲν θὰ τὴν δεχθῶ;

Ἐκεῖνος. — Δὲν θυμοῦμαι νὰ μοῦ εἴπατε τέτοιο πρᾶγμα...

Ἐκείνη. — Ἄ, δὲν θυμᾶστε; Θὰ σᾶς δώσω τώρα ἕνα μάθημα, λοιπόν, ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσετε ποτέ. Θὰ μετανοήσετε γι' αὐτὸ ποὺ κάνετε.

Ἐκεῖνος. — Καὶ τί πρόκειται νὰ κάνετε;

Ἐκείνη. — Νὰ δεχθῶ τὴν πρότασί σας!

ΤΟΜΠΟΛΑ

Ὕστερα ἀπὸ χωρισμὸ πολλῶν ἐτῶν, δυὸ φίλοι ξανασυναντῶνται.

— Τὴ θυμᾶσαι τὴ θεότρελλη τὴν Α...; Ἔμαθα πῶς παντρεύθηκε. Ἀλλοίμονο στὸν κακομοίρη τὸν ἄνδρα της.

— Παντρεύθηκε πρὸ δύο ἐτῶν μὲ μένα.

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Ἕνας φωνακλᾶς μπαίνει στὸ τράμ,

— Ἄκουσε 'δῶ, φωνάζει στὸν ὁδηγό. Νὰ σταματήσῃς στὴν ὁδὸ τάδε, ἀριθμὸς τάδε...

— Καὶ σὲ ποιὸ πάτωμα, κύριε; ρωτᾷ εὐγενέστατα ὁ ὁδηγός.

Σελίδες ἀπὸ τὴν Μυθολογία τοῦ Βορρᾶ

Ὁ θάνατος τοῦ ΣΙΓΚΦΡΙΝΤ

— Ἔ, ἀδέλφια, ἐφώναξε ὁ Χάγκεν. Κυττάξτε!.. Εἴδατε ποτὲ σας ἱππότη πιὸ καμαρωτό; Τ' ἅρματά του ἀστράφτουν σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ μάτια του λαμποκοποῦνε σὰν ἄστρα.

Ὁ Γκοῦντερ καὶ ἡ Γκούντρουν ἐγύρισαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔδειχνε ὁ Χάγκεν ὁ ἀδελφός τους.

— Ἀλήθεια! ἐφώναξε ὁ Γκοῦντερ. Ἔχεις δίκηο. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν εἶδα τέτοια ὀμορφιὰ καὶ τόση λεβεντιά.

Ὁ Γκοῦντερ, ὁ Χάγκεν καὶ ἡ Γκούντρουν ἦταν τὰ παιδιὰ τοῦ βασιλιᾶ Γκιοῦκι, τῶν Νιμπελοῦγκεν. Ἐκάθονταν στὸν ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ καὶ ἐθαύμαζαν τώρα καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ τὸν ἱππότη ποὺ ἐζύγωνε. Ὁ ξένος, ὅταν ἔφθασε στὸ παλάτι, ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν βασιλιᾶ. Τὸν ἔφεραν ἐκεῖ ποὺ ἐκάθονταν οἱ πρίγκηπες καὶ ἡ Γκούντρουν ἐκοκκίνισε ὡς τ' αὐτιὰ μόλις τὸν εἶδε.

Ἦταν μικρὴ καὶ ὄμορφη σὰν τὴν αὐγή. Στὴ μητέρα της ἀποκρινόταν πὼς δὲν θέλει να παντρευθῇ, ὅσες φορὲς ἡ βασίλισσα της ἔφερνε αὐτὴ τὴ κουβέντα.

Τώρα ὅμως, καθὼς ἔβλεπε τὰ ἀδέλφια της νὰ μιλᾶνε ἐγκάρδια μὲ τὸν ξένο, καταλάβαινε πὼς τὴν ἔκαιγε μέσα της ὁ πόθος νὰ τὸν κρατήσουν κοντά τους.

Σὰν νὰ εἶχε διαβάσει τὶς σκέψεις της, ὁ Γκοῦντερ, ὁ μεγάλος της ἀδελφός, ἐγύρισε σὲ λίγο καὶ τῆς εἶπε:

— Ἔ, ἀδελφούλα, μὴν κρυφοκυττᾷς τὸν ξένο μας. Θὰ μείνῃ κοντά μας καὶ τοὔταξα πὼς θὰ τοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ παλάτι μου. Τὸν λένε Σίγκφριντ καὶ εἶνε γυιὸς τοῦ ἥρωα Σίγκμουντ.

— Καὶ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο καλύτερο νὰ σοῦ ζητήσω, παρὰ τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς σου, Γκοῦντερ, ἀποκρίθηκε γρήγορα ὁ Σίγκφριντ. μόλις ἀντίκρυσε τὴ βασιλοπούλα.

Τ' ἀδέλφια κυττάχθηκαν καὶ ἀμέσως εἶπε ὁ Γκοῦντερ μὲ χαρά:

— Στὴ δίνω τὴν μονάκριβή μας ἀδελφή, ἂν θέλῃ κι' ἐκείνη.

— Ἐγὼ τί μπορῶ νὰ ξέρω; ἀποκρίθηκε ἡ παρθένα, κοκκινίζοντας Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς δὲν μπορῶ νὰ βρῶ πιὸ εὐγενικὸ καὶ πιὸ ὄμορφο ἄνδρα.

Ἐγέλασαν τὰ ἀδέλφια της καὶ σὲ λίγο ὅλο τὸ παλάτι ἐβούϊζε ἀπὸ τὴ χαρά

Ἡ Γκούντρουν, ἡ δύσκολη βασιλοπούλα, παντρευόταν...

Ὁ Γκοῦντερ καὶ ὁ Χάγκεν ὡρκίσθηκαν ἀδελφικὴ ἀγάπη, ὅπως ἦταν τὸ ἔθιμο.

Ἄνοιξαν τὶς φλέβες τους καὶ ἄφησαν τὸ αἷμα τους νὰ τρέξῃ μαζί, ἀδελφωμένο στὸ ἴδιο κύπελλο μὲ κρασί, καὶ ἔπειτα ἤπιαν. Αὐτὸς ἦταν ὅρκος φοβερός. Ὅ,τι καὶ νὰ γινόταν, ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀγαπημένοι σὰν ἀδέλφια.

Πετοῦσαν ὅλοι στὰ οὐράνια ἀπὸ τὴ χαρά τους καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλους ἡ πεντάμορφη Γκούντρουν, ποὺ εἶχε γίνει ἡ πιὸ εὐτυχισμένη σύζυγος τοῦ πιὸ λαμπροῦ ἥρωα τοῦ κόσμου. Τὰ κατορθώματα τοῦ Σίγκφριντ ἦταν κοσμοξακουστὰ καὶ ὅλες οἱ βασιλοποῦλες θὰ τὴν ἐζήλευαν ὅταν θὰ μάθαιναν ποιὸν ἄνδρα εἶχε πάρει. Ἐπέρασαν ἔτσι κάμποσες χαρούμενες ἡμέρες.

Μιὰ μέρα, ὁ Σίγκφριντ εἶδε τὸν Γκοῦντερ τὸν κουνιάδο του μελαγχολικό.

— Τί σοῦ σκοτεινιάζει τὸ μέτωπό σου; τὸν ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον.

Καὶ ὁ Γκοῦντερ τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε:

— Ἔχω ἕναν μεγάλο καϋμό. Θέλω νὰ πάρω γυναῖκα μου τὴν Μπρυνχίλντε, τὴν ξακουστὴ βασιλοπούλα. Μὰ θἄχῃς ἀκούσει πὼς εἶνε κλεισμένη ἐπάνω σ' ἕναν βράχο ποὺ τὸν τριγυρνάει φωτιά. Πῶς θὰ τὴν περάσω αὐτὴ τὴ φωτιά; Τὸ ἄλογό μου δὲν θὰ θελήσῃ νὰ περάσῃ...

— Τὸ δικό μου ὅμως τὸ ἄλογο δὲν δειλιάζει ποτέ, εἶπε ὁ Σίγκφριντ ὁρμητικὰ καὶ ἀφοῦ ἐσὺ δὲν θὰ μπορέσῃς, ἄφησέ με, θὰ πάω ἐγὼ νὰ τὴν πάρω καὶ θὰ στὴν χαρίσω. Θὰ φορέσω τὴ μαγικὴ μου περικεφαλαία ποὺ τὴν ἔχω πάρει ἀπὸ τὸν θησαυρὸ τοῦ Φάφνερ. Μ' αὐτὴ θὰ μεταμορφωθῶ, θὰ πάρω τὴ δική σου μορφή. Κανένας δὲν θὰ ξέρῃ τίποτε...

— Εἶσαι ἀλήθεια ἀδελφός μου, εἶπε ὁ Γκοῦντερ μὲ συγκίνησι.

Ἐτράβηξαν καὶ οἱ δυό τους ἀγκαλιασμένοι γιὰ τὸν ψηλὸ τὸν βράχο ὅπου βρισκόταν ἡ Μπρυνχίλντε.

Οἱ φλόγες ἐθέριεψαν καὶ τώρα, ὅπως τὴν πρώτη φορά, ὅταν τὶς ἐδιάβηκε ὁ Σίγκφριντ. Μὰ ὁ Γκράνι, τὸ ἄλογό του, δὲν ἐδειλίασε. Μ' ἕνα πήδημα τὶς ἐδιάβηκε καὶ ὁ Σίγκφριντ βρέθηκε μπροστὰ στὴν Μπρυνχίλντε.

Ἡ Μπρυνχίλντε δὲν τὸν ἀνεγνώρισε. Ἐφοροῦσε τὴν περικεφαλαία, καὶ εἶχε πάρει τὴν μορφὴ τοῦ Γκοῦντερ.

Ἡ Βαλκυρία, ποὺ ἐπερίμενε τὸν Σίγκφριντ. τὸν ἐκύτταξε ἐχθρικά.

— Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ;... Τί θέλεις;

Ὁ Σίγκφριντ δὲν τὴ θυμόταν. Τῆς ἀποκρίθηκε λοιπόν:

— Τὸ ξέρω πὼς εἶσαι ὑποχρεωμένη ν' ἀνήκῃς σὲ ὅποιον διαβῇ τὴ φωτιά. Εἶσαι λοιπὸν δική μου.

Ἐφώναξε, ἔκλαψε ἡ Βαλκυρία, ὁ Σίγκφριντ ὅμως δὲν τὴ λυπήθηκε. Τὴν ἀνάγκασε νὰ παντρευθοῦνε. Ἀναστενάζοντας, ὑποτάχθηκε στὴ μοῖρα της ἡ γυναῖκα. Ὅταν ὅμως ἦλθε ἡ ὥρα νὰ πλαγιάσουν μαζί, ὁ Σίγκφριντ ἔβαλε ἀνάμεσά τους τὸ φαρδὺ σπαθί του.

— Γιατὶ τὸ κάνεις αὐτό; ρώτησε ἡ γυναῖκα παραξενεμένη.

— Ἔτσι πρέπει, τῆς ἀποκρίθηκε. Ἂν δὲν μᾶς χωρίζῃ τὸ σπαθί μου ὅταν κοιμόμαστε, θὰ μοῦ τύχῃ μεγάλο κακό.

Ἐπέρασαν ἔτσι τρεῖς βραδυὲς νὰ κοιμοῦνται μὲ τὸ σπαθὶ ἀνάμεσά τους.

Ἔπειτα ἄλλαξαν δαχτυλίδια καὶ ἔφυγαν γιὰ τὸ Βόρμς, τὴν πατρίδα τῶν Νιμπελοῦγκεν, ὅπου τοὺς ἐπερίμενε ὁ Γκοῦντερ μὲ ἀνυπομονησία. Ὁ Σίγκφριντ ἄλλαξε πάλι μορφὴ καὶ ἔτσι ἡ Μπρυνχίλντε δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτα, ἂν καὶ τώρα ποὺ μιλοῦσε μὲ τὸν πραγματικὸ Γκοῦντερ, σὰ νὰ τῆς φαινόταν ἀλλοιώτικος.

Μέσα της ἔνοιωθε ἡ παληὰ Βαλκυρία νὰ τὴν τρώῃ τὸ σαράκι τῆς ζήλειας. Ὁ Σίγκφριντ οὔτε τὴν ἐπρόσεχε καθόλου. Ἀγαποῦσε μὲ λατρεία τὴ Γκούντρουν, τὴ γυναῖκα του. Αὐτὴ φαινόταν νὰ μὴν τὴν θυμᾶται καθόλου. Στὴν ἀρχὴ ἡ Μπρυνχίλντε θέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Ἔπειτα ὅμως ὑποτάχθηκε στὴ μοῖρα της.

Ἐπέρασαν λίγα χρόνια ἔτσι. Ὁ Σίγκφριντ ἀπέκτησε μὲ τὴν Γκούντρουν δυὸ παιδιά, τὸν Σίγκμουντ καὶ τὴν Σβάνχιλντ.

Μιὰ μέρα ἡ Μπρυνχίλντε καὶ ἡ Γκούντρουν, οἱ δυὸ συνυφάδες, ἐλούζονταν στὸ ποτάμι. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶπε ἡ Μπρυνχίλντε:

— Στάσου, Γκούντρουν, ἐγὼ πρέπει νὰ σταθῶ πιὸ ψηλὰ στὸ ποτάμι. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ἔρχεται τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ δικά σου μαλλιὰ στὰ δικά μου, μιὰ καὶ ὁ ἄνδρας μου εἶνε ὁ βασιλιᾶς, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν δικό σου.

Ἡ Γκούντρουν ἐκοκκίνισε ἀπὸ τὸ θυμό της.

— Πῶς τὸ λὲς αὐτό; ἐφώναξε. Πῶς εἶνε ὁ ἄνδρας σου ἀνώτερος; Ὑπάρχει μεγαλύτερος ἥρως ἀπὸ τὸν Σίγκφριντ;... Αὐτὸς ἐσκότωσε τὸν φοβερὸ δράκο Φάφνερ.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα μπροστὰ στὸ κατόρθωμα τοῦ ἀνδρός μου, τὴν ἔκοψε ἡ Μπρυνχίλντε. Ὁ Γκοῦντερ ἐπέρασε τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ μὲ πάρῃ. Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ σπουδαῖο κατόρθωμα τοῦ κόσμου.

— Καὶ νομίζεις πὼς ἀλήθεια τὴν ἐπέρασε ὁ Γκοῦντερ; ἔκαμε ἡ Γκούντρουν εἰρωνικά.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε ἡ Μπρυνχίλντε σκοτεινή.

Ἡ Γκούντρουν δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔλεγε ἀπὸ θυμό:

— Μάλιστα! ἐφώναξε.. Θὰ σοῦ πῶ τώρα τὸ μεγάλο μυστικό. Ὁ Γκοῦντερ δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ περάσῃ τὶς φλόγες.

»Ὁ ἄνδρας ποὺ σὲ ἐκέρδισε καὶ ποὺ κοιμήθηκε τρεῖς βραδυὲς μαζὶ σου ἦταν ὁ δικός μου ἄνδρας, ὁ ἀπαράμιλλος ἥρως Σίγκφριντ. Κύτταξε, ἐσὺ δὲν τοὔδωσες αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι; Μοῦ τὸ χάρισε ἐμένα. Πιστεύεις τώρα τὰ λόγια μου;

Ἡ Μπρυνχίλντε δαγκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ ποτάμι, χωρὶς νὰ ἀρθρώσῃ λέξι.

— Γκοῦντερ, εἶπε στὸν ἄνδρα της ὅταν βρεθηκαν μόνοι. Μὲ ἀπάτησες, ἀλλὰ ὁ Σίγκφριντ σὲ ἀπάτησε πιὸ πολύ... Κοιμήθηκε τρεῖς βραδυὲς μαζί μου..

Ἔγινε πελιδνὸς ὁ Γκοῦντερ. Αὐτὴ τὴν προδοσία τοῦ φίλου του δὲν τὴν φανταζόταν. Ἡ Μπρυνχίλντε ἐπίτηδες δὲν τοῦ ἐπρόσθεσε ὅτι τοὺς ἐχώριζε τὸ σπαθί του ὅταν κοιμόνταν. Ἔπειτα μαζὶ μὲ τον Χάγκεν καὶ τὴν Μπρυνχίλντε ἀποφάσισαν νὰ σκοτώσουν τὸν Σίγκφριντ στὸ κυνῆγι ποὺ τὸν κάλεσαν.

Τοὺς ἀκολούθησε ὁ ἥρως ἀνύποπτος. Ὅταν ἔφθασαν σὲ μιὰ καθάρια πηγή, ἔσκυψε νὰ πιῇ νερό. Τότε βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ τὸν ἐχτύπησε ὁ Χάγκεν στην πλάτη, ἀκριβῶς στὴ θέσι ποὺ δὲν εἶχε ἀλειφτῆ μὲ τὸ αἷμα τοῦ δράκου. Ὁ Σίγκφριντ ἔπεσε βογγῶντας. Τὸ βλέμμα του, σβυσμένο, καρφώθηκε γεμάτο παράπονο στὸν κουνιάδο του.

— Γιατὶ τὸ ἔκαμες αὐτό, Χάγκεν, ἀδελφέ μου;

— Ἐπειδὴ μὲ ἀπάτησες, ἀποκρίθηκε σκοτεινὸς ὁ Γκοῦντερ.

— Ὄχι, ψιθύρισε ἀχνὰ ὁ ἑτοιμοθάνατος ἥρως. Ἐγὼ ἔβαλα τὸ σπαθί μου νὰ μὲ χωρίζῃ ἀπὸ τὴν Μπρυνχίλντε ὅταν κοιμήθηκα μαζί της...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο.

Τότε μονάχα κατάλαβαν τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμαν οἱ Νιμπελοῦγκεν.

— Ἄδικα τὸν σκοτώσαμε, εἶπε ὁ Χάγκεν χλωμός.

Τὸν ἔβαλαν ἐπάνω σ' ἕνα κλώνινο φορεῖο καὶ τὸν πῆγαν σπίτι του.

Ὅταν τὸν εἶδε ἡ Γκούντρουν, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ σπαρακτική:

— Τί ἔπαθε ὁ ἀφέντης μου;... Τί ἔπαθε ὁ ἥρως μου;

— Σκοτώθηκε, τῆς ἀποκρίθηκε δίχως νὰ τὴν κυττάξῃ ὁ Χάγκεν. Ἦταν θεῶν θέλημα αὐτό...

Μαλλιοτραβήχτηκε ἡ βασιλοπούλα. Ὁ θρῆνος της ἔφθασε στὸν οὐρανό. Καταράσθηκε τους ἀδελφούς της. Σφίγγοντας τὸν μικρὸ Σίγκμουντ καὶ τὴν Σβάνχιλντ στὴν ἀγκαλιά της, τὰ παιδιὰ τοῦ νεκροῦ ἥρωα, ὡρκίσθηκε ἐκδίκησι.

Ἡ Μπρυνχίλντε τὴν ἐκύτταζε μὲ σκοτεινὴ ματιά.

Ὅταν ὅμως ἄρχισαν τὴν ἑτοιμασία τοῦ νεκροῦ, ἐζύγωσε ἡ Μπρυνχίλντε καὶ εἶπε:

— Μοὔχεις κακία, Γκούντρουν, τὸ ξέρω. Ἐγώ, ναί, ἐγὼ ἔβαλα τὰ ἀδέλφια σου νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἀλλὰ τον ἀγαποῦσα... Ἤμουν δική του. Πρὶν σὲ γνωρίσῃ ἐσένα, ἤμουν δική του...

Εἶχε τόση μεγαλοπρέπεια στὸν πόνο της, ποὺ ἡ Γκούντρουν ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἀκούσῃ. Καὶ ἡ παληὰ Βαλκυρία τῆς διηγήθηκε πῶς ὁ Σίγκφριντ πρῶτος τὴν ἐξύπνησε καὶ τὴν κατέκτησε.

Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἄκουε ἡ Γκούντρουν. Ἔνοιωθε τὸν πόνο τῆς ἄλλης γυναίκας, ἐπειδὴ πονοῦσε τόσο καὶ αὐτή. Ὅταν ἀκούμπησαν τὸν Σίγκφριντ στὴ νεκρικὴ πυρά, ἔπεσε ἡ Γκούντρουν ἀναίσθητη καὶ ἐνόμισε πὼς θὰ πεθάνῃ.

Ἡ Μπρυνχίλντε ὅμως ἐκαβάλλικεψε τὸν Γκράνι, τὸ ἄλογό της, τὸ ἄλογο τοῦ Σίγκφριντ. Ἦταν σοβαρὴ καὶ σκοτεινή. Τὴ στιγμὴ ποὺ πετάχθηκε ἡ φλόγα ἀπὸ τὰ ξύλα, σπηρούνιασε τὸ ἄτι της. Αὐτὸ ἐχύθηκε ἀκράτητο στὴ φωτιά. Ἡ Μπρυνχίλντε τοῦ ἐβύθισε τὸ σπαθί της στὴν καρδιά. Μὲ τὸ ἴδιο σπαθὶ ἐτρύπησε καὶ τὴ δική της τὴν καρδιά. Οἱ φλόγες ἐπήδησαν ἕως τὰ οὐράνια. Σὲ λίγο, ὅταν ἔπεσαν καὶ ἀπόμεινε ἡ στάχτη, ὅλοι ἐκύτταζαν γύρω θλιμμένοι, μ' ἕνα μαῦρο προαίσθημα. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους τῶν Νιμπελοῦγκεν, τῶν κραταιῶν βασιληάδων.

Ὁ Γκοῦντερ καὶ ὁ Χάγκεν ἐκληρονόμησαν ὅλον τὸν θησαυρὸ τοῦ Σίγκφριντ, τὸν θησαυρὸ ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν Φάφνερ. Μαζὶ μὲ αὐτὸν ὅμως καὶ τὸ καταραμένο δαχτυλίδι.

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΛΕΖΕΡ

— Τὰ χάλασα μὲ τὸν ἀρραβων[illegible]κο μου. Μὲ παρέσυρε στὸ σπίτι του μὲ τὴν ὑπόσχεσι π[illegible] καθόταν φρόνιμα...

— Καὶ σοῦ φέρθηκε ἄσχημα;

— Ὄχι. Ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσί του!

Τὰ Καμώματα τῆς ΖΑΜΦΩΣ

ΤΟ ΧΑΒΛΟΥ

Ἡ Ζαμφὼ μὲ τὰ παιδιά της καὶ μιὰ γειτόνισσα ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ Φάληρο.

Ἡ κουνιάδα της ἡ Τερψιθέα τῆς εἶπε:

— Θάρχω κι' ἐγὼ ματζί σας.

— Κόπιασε. Ποιὸς σοὖπε νὰ μὴν ἔρχῃς. Ἔλα νὰ λουστῇς κομμάτι στὴ θάλασσα, νὰ ξεμουχλιάσῃς, Χριστιανή μου!

Κι' ὅταν ἐκείνη ἀνέβηκε ἐπάνω γιὰ νὰ ἑτοιμαστῇ, εἶπε σιγὰ στὴ γειτόνισσα:

— Νὰ δῇς, Σουλτάνα μου, ποὺ θὰ τήνε καρτεροῦμε ὧρες γιὰ νὰ κάνῃ τὴν τουαλέττα-τση. Σὰ θὰ κάτσῃ καρσὶ στον κατρέφτη νὰ σιαχτῇ, τρώει τὴ μέρα τση.

Ἀφοῦ ἑτοιμαστήκανε ὅλες, πῆραν τὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ κατεβοῦνε στὴν Ἀθήνα κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ τὸ Φάληρο.

— Ἀλάκαιρο ταξίδι, καλέ, γιὰ νὰ πάρῃς ἕνα μπάνιο! ἐφώναξε ἡ Ζαμφώ.

— Πιότερος εἶνε ὁ ταντανᾶς παρὰ τὸ καλό του, ἐπρόσθεσε ἡ Σουλτάνα.

Μέσα στὸ λεωφορεῖο, ἁρπαχτήκανε μὲ μιὰ παχειὰ ποὺ ἤθελε νὰ σηκώσῃ τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ καθήσῃ.

Ἡ Ζαμφὼ τῆς εἶπε:

— Κερά μου. ὅπως ἠπλέρωσες ἐσὺ τὸ μπιλιέτο σου, τὸ πλερώσαμε κι' ἐμεῖς. Χάρισμα δὲ μᾶς πᾶνε!

Ἕνας γέρος παρενέβη:

— Παιδιὰ εἶνε, ἂς σταθοῦνε λιγάκι, ἐνῷ ἡ κυρία εἶνε παχειὰ καὶ κουράζεται.

— Ἂν ἠκουραζόντανε μὲ τὸ σπιτικό, καὶ τὴν πάστρα τση, δὲ θἄτανε παχειά! ἐφώναξε ἡ Ζαμφώ.

Τὸ πρᾶγμα διευθετήθηκε μὲ τὴν Τερψιθέα ποὺ σηκώθηκε νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι της γιὰ ν' ἀποφευχθῇ ἕνας καυγᾶς δημοσίᾳ.

Ἡ Ζαμφὼ ὅμως ἄναψε.

— Δὲν ἤτανε καθόλου ἀνάγκη νὰ σηκωθῇς ἐσὺ γρηὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ κάτσῃ τουλόου τση! ἐφώναξε. ἐνῷ ἡ Τερψιθέα ἔγινε πράσινη ἀπὸ τὸ κακό της.

— Ἠσηκώθηκα γιὰ νὰ μὴν κάνῃς πάλις ρεστίτσια μέσα στὸ αὐτοκίνητο!

Ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια, τράβηξαν πρὸς τὸ Ὀφθαλμιατρεῖο γιὰ νὰ πάρουν ἄλλη συγκοινωνία.

Σὰν εἴδανε τὴν οὐρὰ ποὺ περίμενε, οἱ γυναῖκες ξεφωνίσανε:

— Καλὲ τ' εἶνε;

— Περιμένουν σειρὰ γιὰ νὰ μποῦν στὸ λεωφορεῖο.

— Ἄχου! Θὰ βραδυαστοῦμε, Σουλτάνα μου, καλὲ τί χάλια εἶν' αὐτά; Ἤθαι ἂν τὤξερα, δὲ θἄρχόμουνε! Ἀχ! Ποῦσαι καϋμένε Καρσιακᾶ μὲ τὰ μπάνια σου, ποὺ ἠπήγαινα ὁλομόναχη κι' ἠγύριζα μὲ τσοὶ παντοῦφλες πρὶ χαράξῃ ὁ ἥλιος!

Μόλις μετὰ μία ὥρα μπήκανε καὶ ξεκίνησαν, γιὰ τὸ Φάληρο.

Σὰν ἔφθασαν στὰ μπάνια, στάθηκαν γιὰ νὰ κατατοπισθοῦν:

— Κύτταξε γδύμνια καὶ ρεζιλίκια! εἶπε ἡ Ζαμφώ. Ἐγὼ ἤφερα ἕνα πουκάμισο μακρὺ ὡς τσ' ἀστραγάλοι μὲ μανίκια. Δὲ θὰ δείξω τὰ κάλλη μου.

Ἡ Τερψιθέα ἐφόρεσε ἕνα κουστοῦμι ἀπὸ κλάρα μὲ φλαμπαλάδες, ποὺ σὰν τὴν εἴδανε τὰ παιδιὰ ξεφωνίσανε:

— Κύτταξε ρὲ τὶ Μαντὰμ Σουσοῦ!

— Πὼ - πώ, μόδες τοῦ 21!

Ἡ Ζαμφὼ ἀγριοκύτταξε τοὺς ἀλάνηδες.

— Μωρέ, μούμολα, ἃ θέτε νὰ μασκαρεύετε, νὰ μασκαράψετε τὰ μοῦτρα σας. Ἐκείνη εἶνε μάνα σας, γαϊδούρια!

Ἡ Τερψιθέα μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὴ Σουλτάνα τράβηξαν πιὸ βαθειά, ἐνῷ ἡ Ζαμφὼ φύλαγε τὰ ροῦχα.

Σὲ λίγο, ἡ Σουλτάνα βγῆκε πρώτη.

— Εἶνε πρῶτο μπάνιο, εἶπε καὶ κρυώνω.

— Ἐκείνη ἡ κουνιάδα μου, ψόφο δὲν ἔχει. Δέ τηνε! Τί ἤφερε ἄραες νὰ σφουγγιστῇ;

Καὶ ἄνοιξε τὸ δέμα τῆς Τερψιθέας.

— Ἄχου! Τὸ χαβλοῦ τσῆ συχωρεμένης τσῆ πεθερᾶς μου, εἶπε δείχνοντας ἕνα ὡραῖο κίτρινο λουτροπουκάμισο χνουδάτο. Καλὲ ἡ ἀθεόφοβη καὶ μοὔλεγε πάντα πὼς τὤχασε. Τσῆ τὸ γύρεψα γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γι' αὐτὸ τὤκρυβε ἡ ἀκριβοτζάτζαρα!

— Εἶδες, καλέ!

— Θὰ τσῆ τὸ πάρω καὶ θὰ πῶ πὼς τὸ κλέψανε' Νὰ τὸ κρύψωμε μέσα στὸ καλαθάκι σου, Σουλτάνα μου. Δὲν κλέβω ξένο πρᾶμα. Εἶνε τσῆ πεθερᾶς μου καὶ μοῦ μερετάρει.

Τὸ πῆρε τὤκανε πακέτο καὶ τὸ ἔχωσε μέσα στὸ καλάθι τῆς γειτόνισσας κάτω ἀπὸ τὰ δικά της ροῦχα.

Σὲ λίγο, ἡ Τερψιθέα, τρέμοντας, βγῆκε σὰν ἀναδυομένη ἀσχημία.

— Ἀχ! τὸ χαβλοῦ μου! Ποὖναι, καλέ, τὸ χαβλοῦ μου!

Ἡ Ζαμφὼ ἔκανε τὴν ἀνίδεη.

— Δὲν εἶδα χαβλοῦ. Τὤχες ματζί σου;

— Μέσα στὸ πακέτο μου. Ἀχ! Κι' ἤτανε τὸ καλὸ τὸ κίτρινο τσῆ μάνας μου.

Ἄρχισε τόσες φωνές, ποὺ μαζώχτηκε κόσμος.

— Ἀνάθεμά τηνε, ἔλεγε μέσα της ἡ Ζαμφώ, ρεζίλι θὰ μᾶς κάνῃ.

Ἡ Σουλτάνα, γιὰ νὰ μὴν μπλέξῃ, τράβηξε κατὰ τὴν ἀκρογιαλιά.

— Γιὰ νὰ δοῦμε, καλέ, μπᾶς καὶ τὸ τύλιξε ἡ Σουλτάνα κατὰ λάθος μέσα στὰ ροῦχα τση;

Κι' ἄνοιξε κι' ἔβγαλε τὸ λουτροπουκάμισο.

— Νάτο, ποὺ χάλασες τὸν κόσμο. Λάθος ἤκανε ἡ νοικοκυρά.

— Καὶ τ' ἤτανε καρφίτσα;

— Ἔ! Νὰ σοῦ πῶ, δὲν τὴν παίρνω κι' ἀπάνω μου, μπορεῖ καὶ νὰ τσῆ σφάνταξε, εἶπε ἡ Ζαμφώ! Ἡ Σουλτάνα θαρρῶ πὼς ἀγγίζει τὸ χέρι τση!

Τὸ λακριντὶ τοῦ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΤΟ ΛΑΔΙ

Τὸ λάδι ρὲ μαγκῖτες μου
σπανίζει ἐν Ἑλλάδι
κι' ἂν πᾶς στὴ μαύρη ἀγορὰ
σοῦ βγάζουνε τό... λ ά δ ι.

Σπανίζει μέσ' στὴν ἀγορὰ
τὸ λάδι τὸ ρημάδι
καὶ κάνει κρᾶ τὸ μάτι σου
γιὰ νἄβρῃς λίγο λάδι.

Βαφτίσια εἴχανε προχτὲς
στοῦ Μένιου τοῦ μαγκίτη
κι' ἀπὸ τὸ πρωῒ μαζεύτη-
(καν
τονες στὸ σπίτι,

Γιὰ νὰ βαφτίσουν τὸ παιδὶ
καθόνταν ὡς τὸ βράδυ
καὶ τ' ἄφησαν ἀβάφτιστο
γιατὶ δὲν βρῆκαν λάδι!

Τὰ πάντα τὰ ξεπέρασε
τὸ λάδι στὴν τιμὴ
κι' οἱ πλύστρες καὶ τὰ
(τσόκαρα
τῆς γειτονιᾶς γραμμή,
κυρίες γίναν τῆς τιμῆς
κι' αὐτὲς ὁμαδικὰ
καὶ ψήλωσαν τὴ μύτη τους
καθότι... λαδικά!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τὰ Βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Η ΙΔΕΑ

— Ντροπή σου, παληάνθρωπε!

Μιὰ ἔνοικος τῆς πολυκατοικίας ἐφώναξε στὸν Καραμπὲτ καὶ ξεσήκωσε τὸν κόσμο.

— Τί ἤκανα ἐσένα, τζάννεμ;

— Νὰ μὲ βλέπῃς ἀπὸ τὴν ταράτσα τὴν ὥρα ποὺ ἄλλαζα! Αὐτὸ πιὰ δὲν ξανακούστηκε. Τί ἀναιδής!

— Ἀγαιντὴς μαναιντὴς ντὲν ἤξέρω. Ἐγκὼ στὸ ταράτσα κοιμήτηκα γιατὶ μέσα ζέστη πολλὴ κάνει, Σουρπουΐτσα στενόχωρος ἔνεται. Ἅμα πρωῒ ξύπνησα, πεζοῦλα ἀνεβασμένος ἔγηκα, τάλασσα νὰ ντῶ, ντροσιὰ νὰ πάρω. Ποῦ ἤξέρω ἐγὼ ροῦχα σοῦ νυχτικὰ ἀλλαγμένος ἔνεσαι, τζάννεμ;

Ἡ κυρία ὅμως ἦταν ἀνένδοτη.

— Μὲ εἶδες γυμνή! Παραφύλαξες κι' ἀνέβηκες ἐπίτηδες στὸ πεζοῦλι. Θὰ σὲ πάω στὸ πταῖσμα γιὰ νὰ μάθῃς νὰ φέρνεσαι!

Ὁ καϋμένος ὁ Καραμπὲτ ἀνίδεος γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ τοῦ ἀπέδιδε ἡ γειτόνισσα, εἶπε:

— Φταίσμα, χτέσμα ντὲν ἤξέρω. Ὅ,τι θέλεις κάνε, ἐγὼ ντὲν εἶντα τίποτις.

Ἡ Σουρπουΐτσα, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι, τὸν πῆρε μέσα καὶ τὸν ἐρώτησε μὲ κάποια ἀμφιβολία;

— Καραμπέτ, γιατὶ γιαβροῦμ μπεζοῦλα ἀνεβασμένος ἤκανες; Αὐτὸ τὸ μπελᾶ τάχωμε τώρα; Αὐτὴ πολιτσμάνος τὰ φωνάξῃ, φασαρία τὰ ἔνεται.

— Μπὲ κουζοῦμ, Σουρπουΐτσα, μαξοὺς ντὲν ἤκανα! Μὰ καὶ ἀνεβασμένος ἀπάνω τίποτα ντὲν εἶντα.

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ κυρία τοῦ ἕκτου πατώματος λόγῳ τῆς φασαρίας ποὺ δημιουργήθηκε μέσα στὴν πολυκατοικία, ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴ μομφὴ πὼς ἀνέχεται τέτοιες πράξεις ἐναντίον τῆς ἠθικῆς.

Γι' αὐτὸ τοῦ ὑπέβαλε μήνυσιν καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ δικαστῇ ἐπὶ προσβολῇ δημοσίων ἠθῶν.

Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης ὁ πρόεδρος τοῦ εἶπε:

— Καραμπὲτ Μπεσκετουριάν;

— Ἐγκὼ εἶμαι.

— Κατηγορεῖσαι ἐπὶ προσβολῇ τῶν δημοσίων ἠθῶν.

— Κατηορίες ντὲν εἶπα ἐγκώ. Ντημόσιο ντὲν ἤξέρω.

— Ἐκοιμήθηκες στὴν ταράτσα σου τὴν περασμένη Παρασκευή;

— Ἔ, κακὸ ἤκανα; Ζέστη πολλὴ ἤκανε, κουνοῦπια - σουνοῦπια εἶκε, ταράτσα ντικό μου, Σουρπουΐτσα νὰ μὴ ζεστατῇ, ταράτσα ἠστρώσαμε.

— Ναί, μὰ ἀνέβηκες στὸ πεζοῦλι.

— Ἔ! πεζοῦλι ντικό μου ντὲν εἶνε. Ἀνεβασμένος ἤκανα. ντροσιὰ νὰ φυσήξῃ ἐμένα.

— Καὶ παραφύλαξες τὴν κυρία τὴν ὥρα ποὺ ἄλλαζε ἀσπρόρρουχα.

— Ἄλλαζε, μάλαζε ντὲν ἤξέρω τίποτα. Ἐγκὼ ντὲν φύλαξα. Τυχερὸς ἤτανε.

— Ναί, μὰ τὴν εἶδες γυμνὴ λέει.

— Ντὲν εἶντα τίποτις.

— Μὲ εἶδε, κύριε πρόεδρε, μὲ εἶδε καὶ μοῦ χαμογελοῦσε.

— Ἂν τὸ ἔκανες ἀπὸ σκοποῦ, θὰ πληρώσῃς πρόστιμο.

Ὁ Καραμπὲτ ἐσκέφθηκε λίγη ὥρα. Κι' ὕστερα εἶπε:

— Μουσιοῦ Πάρεδρο. Αὐτὸ λέει γυμνὸς τὸ εἶντα, τζεζᾶ τὰ πλερώσω. Ἐγκὼ ἕνα πρᾶμα τὰ πῶ ὅλα νὰ σιάξουνε. Αὔριο πρωῒ τὸ ἴντιο ὥρα στὸ ταράτσα γδυμνὸς νὰ ἔνωμαι νὰ ντῇ κι' ἐκείνη ἐμένα, ἔτσι πάτσι τὰ ἔνεται! Ἰστὲ μποῦ!

ΣΥΑΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ΟΡΚΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ὁρκωμοσία στὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ποικίλλει ἀναλόγως τῶν ἐθίμων ἑκάστου λαοῦ. Στὴν Κίνα π.χ., ὅταν ὁ μάρτυς ὁρκίζεται στὸ δικαστήριο, ὁ δικαστὴς τοῦ ὑπενθυμίζει τὴν ποινὴ που θὰ τοῦ ἐπιβληθῇ ἂν ψευδομαρτυρήσῃ, ἀποκεφαλίζοντας μιὰ κότα, κόβοντας σὲ δυὸ ἕνα ἀναμμένο κερί, σπάζοντας ἕνα γυάλινο βάζο.

Οἱ Μωαμεθανοί, ὅταν ὁρκίζονται στὸ Κοράνιο, γέρνουν τὸ σῶμα τους πάνω του μέχρις ὅτου ἀγγίξουν μὲ τὸ κεφάλι τους τὸ ἱερὸ βιβλίο.

Οἱ Ἑβραῖοι, ὅταν ὁρκίζωνται καθὼς καὶ ὅταν παρευρίσκωνται στὴ λειτουργία τῆς συναγωγῆς των, ἐξακολουθοῦν νὰ φοροῦν τὰ καπέλα τους.

Στὴν Περσία, οἱ μάρτυρες συνηθίζουν νὰ ὁρκίζωνται ἐπάνω σ' ἕνα... γιαταγάνι. Ὅταν μάλιστα θέλῃ ὁ δικαστής, μπορεῖ νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν μάρτυρα ν' ἀνοίξῃ στὸ χέρι του μιὰ μικρὴ πληγὴ καὶ νὰ ὁρκισθῇ στὸ ἴδιο του τὸ αἷμα.

Οἱ Ἰνδοὶ κεντοῦνε, ὅταν ὁρκίζωνται, μ' ἕνα ἀγκάθι στὸ ἀριστερό τους χέρι, ἀνακατώνουν ἔπειτα τὸ αἷμα ποὺ θὰ τρέξῃ μὲ στάχτη καὶ ὁρκίζονται ἐπάνω στὸ μῖγμα αὐτό, ποὺ συμβολίζει τὴν τύχη τῶν ψευδομαρτύρων, δηλαδὴ τῶν διὰ τῆς πυρᾶς θάνατό τους.

Στὴν Αὐστραλία καὶ στὴν Παπουασία συνηθίζουν νὰ ὁρκίζωνται μὲ κλεισμένα μάτια. Κατὰ τὴ διάρκεια δὲ τῆς καταθέσεώς του, ὁ μάρτυς ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὸ ἕνα του χέρι ἁπλωμένο στὴ γῆ καὶ νὰ παραμένῃ γονατιστός.

Ὁ περιεργότερος ὅμως ἀσφαλῶς τρόπος ὁρκωμοσίας ὑπάρχει στὴν Κορέα, ὅπου ὁ μάρτυς ὑποχρεοῦται πρὸ τῆς καταθέσεως, νὰ κάμῃ ἑκατὸ μετάνοιες μπροστὰ στὸν δικαστή, καθὼς καὶ μερικά... τσαλιμάκια!

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Στὴν Κίνα ὑπάρχουν δύο εἰδῶν διαζύγια, τὰ προερχόμενα ἀπὸ λόγους ἀσυμφωνίας χαρακτήρων καὶ τὰ λεγόμενα «νόμιμα».

Τὰ τελευταῖα δίνονται ἀπὸ τὸ νόμο ὅταν συντρέχῃ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες περιπτώσεις ἐκ μέρους τῆς γυναικός:

1. Στείρωσις.
2. Περιφρόνησις πρὸς τὰ πεθερικά.
3. Τάσις πρὸς κακολογίαν.
4. Ἄσεμνη διαγωγή.
5. Κλίσις πρὸς κλεψιά.
6. Ζηλοτυπία χαρακτῆρος.
7. Χρονία ἀσθένεια.

Ὅταν λοιπὸν ἕνας σύζυγος θέλῃ νὰ χωρίσῃ ἀπ' τὴ γυναῖκα του καὶ ἐπικαλεσθῇ μιὰν ἀπὸ τὶς παραπάνω αἰτίες, παίρνει εὐκολώτατα τὸ διαζύγιο. Χαρακτηριστικὸ σχετικῶς εἶνε, ὅτι οἱ κινέζικοι νόμοι στὸ κεφάλαιο τοῦ διαζυγίου δὲν κάνουν λόγο παρὰ μόνο γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνδρός. Ἐπομένως ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ δικαστήριο διαζύγιο.

Πορτραῖτα ΑΣΤΕΡΩΝ

ΧΕΝΡΥ ΦΟΝΤΑ

Ὁ Χενρυ Φόντα γεννήθηκε στὴν Γκρὰντ Ἄϊλαντ τῆς Νεμπράσκα καὶ εἶχε στὰ πρῶτα του χρόνια τὴν φιλοδοξία νὰ γίνῃ δημοσιογράφος, ἀλλὰ τὸ μικρὸ θεατράκι τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μινεσσότα τὸν ἀνάγκασε νὰ μεταβάλῃ σκέψεις καὶ ἐμφανιζόταν ἀργότερα στὸ θέατρο Γκὶλντ, ἐσημείωσε δὲ τόσο μεγάλην ἐπιτυχία, ὥστε τὸ Χόλλυγουντ δὲν ἄργησε νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτὸν καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὶς πόρτες του.

Ὁ Φόντα ἐδέχθηκε λίαν δελεαστικὸ συμβόλαιο τῆς Φὸξ καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ἐγύρισε τὸ πρωτότυπο φίλμ «Ὁ χωρικὸς παντρεύεται» μὲ συμπρωταγωνίστρια τὴν περίφημη τότε Ζαννὲτ Γκαίηνορ.

Ὁ Φόντα εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παράξενους ἀνθρώπους ποὺ μποροῦν νὰ ὑπάρξουν. Ἀφοῦ ἔμεινε ἐργένης ἐπὶ μερικὰ χρόνια, ἀποφάσισε ἐντὸς δύο ὡρῶν νὰ παντρευθῇ τὴν Μάργκαρετ Σούλλοβαν (πρωταγωνίστριαν τοῦ φίλμ «Τρεῖς σύντροφοι»), ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως ἐχώρισε ἔπειτα ἀπὸ δύο ἐτῶν θυελλώδη συζυγικὴ ζωή.

Μετὰ τὸ διαζύγιο γιὰ νὰ ξεχάσῃ, ἐγκατεστάθη σ' ἕνα παλαιὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὸν ἀχώριστο φίλο του Τζαίημς Στιούαρτ, περικυκλωμένος ἀπὸ ἕναν ἀληθινὸ ζωολογικὸ κῆπο, ἀπὸ σκύλους, γάτες, πουλιά, χελῶνες καὶ ἄλλα ζῶα.

Ἕνα συμβόλαιο ποὺ ὑπέγραψε τότε τὸν ἔφερε στὴν Ἀγγλία, ὅπου θὰ ἐγύριζε μὲ τὴν Ἀνναμπέλλα τὸ φίλμ «Πριγκήπισσα Τσιγγάνα». Μόλις ἐγνώρισε τὴν Γαλλίδα αὐτὴν βεντέτα, ὁ Χενρυ τὴν ἐρωτεύθηκε παράφορα. Ἐκείνη ὅμως ἔμεινε ἀπρόσιτη καὶ πιστὴ στὸν τότε σύζυγό της Ζὰν Μυρά.

Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ ὁ Φόντα ἀγόρασε μιὰ βενζινάκατο καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ μὲ αὐτὴν μακρυνοὺς περιπάτους στὸν Τάμεσι. Μιὰ μέρα ὅμως τὸ ἐλαφρὸ σκάφος του συνεκρούσθη μὲ ἕνα ἄλλο. Στὸ δεύτερο αὐτὸ βρισκόταν μιὰ χαριτωμένη νέα, ἡ Φράνσις Σέϋμουρ Μπρόκαου, διακεκριμένη Ἀμερικανὶς ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, μαζὶ μὲ μερικοὺς νεαρούς, τὸν ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων ἐγνώριζε ὁ Χένρυ.

Ὁ Φόντα ἐγνώρισε λοιπὸν τὴν νέα, ἐξαλίσθηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ τὴν ξαναδῇ. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἀπήντησε ὅτι θὰ ἔφευγε τὴν ἑπομένην γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Βερολίνου.

Μόλις ὁ Φόντα ἐτελείωσε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ ἐπῆρε τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Βερολῖνο. Ἐκεῖ κατώρθωσε νὰ συναντήσῃ καὶ πάλι τὴν ὡραία Φράνσις. Οἱ δυὸ νέοι ἀνεκάλυψαν τότε ὅτι εἶχαν ἕνα κοινὸν πάθος: τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὰ ζῶα. Κατέβηκαν λοιπὸν μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἕως τὸ Μόναχο καὶ ἐπῆραν ἕνα ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Βουδαπέστη, ὅπου ὑπάρχει ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ζωολογικοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἐπέστρεψαν στὸ Παρίσι, ἀποφάσισαν νὰ πανδρευθοῦν. Τὸ ἀνήγγειλαν πράγματι στοὺς δημοσιογράφους καὶ σ' ὅλον τὸν κόσμο τόσο θορυβωδῶς, ὥστε κανεὶς δὲν τοὺς ἐπίστεψε.

Σήμερα ἔχουν ἕνα πενταετὲς κοριτσάκι, τὴν Τζέϋν, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Φόντα λέει ὅτι εἶνε τὸ περισσότερο φωτογραφημένο παιδὶ τοῦ κόσμου. Ὁ Φόντα πράγματι εἶνε ἐρασιτέχνης φωτογράφος.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἑπταετοῦς διαμονῆς του στὸ Χόλλυγουντ, ὁ Φόντα ἀνῆλθε σταθερῶς στὴν ἐκτίμησι τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν παραγωγῶν τοῦ κινηματογράφου. Οἱ δὲ μεγαλύτερες ἕως σήμερα ἐπιτυχίες του εἶνε: «Ἀλεξάντερ Γκράχαμ Μπέλλ, ὁ ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου» καὶ «Ἡ νεότης τοῦ Λίνκολν».

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΣΟΥΛΛΑΒΑΝ

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ συναντήθηκαν στὸ Φάλμουθ τῆς Μασσαχουσέτης, ὁ Χένρυ, ὁ ὁποῖος ἦταν φοβερὰ ἀπησχολημένος μὲ τὸ φίλμ, τὸ ὁποῖον ἐγύριζε τότε καὶ μὲ τὸ θέατρο στὸ ὁποῖον ἔπαιζε τὸ βράδυ οὔτε κἂν παρατήρησε τὴν Μάργκαρετ Σούλλαβαν.

Ἡ Μάργκαρετ ἔπαιζε ἕναν ἀσήμαντο ρόλο νοσοκόμου στὴν δευτέρα πράξι τοῦ θεατρικοῦ ἔργου. Ἐπρόκειτο νὰ περιποιηθῇ τὸν Χένρυ, ποὺ ἔπαιζε τὸν ρόλο ἑνὸς πληγωμένου ἀεροπόρου καὶ νὰ τοῦ πῇ αὐτὲς τὶς λέξεις:

— Τώρα, ἀγαπητέ μου, θὰ σᾶς σκεπάσω μὲ μιὰ κουβέρτα καὶ θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ κοιμηθῆτε.

Πράγματι, ἡ Μάργκαρετ εἶπε τὶς λέξεις αὐτὲς ὅταν ὅμως ἐγύρισε νὰ πάρῃ τὴν κουβέρτα δὲν τὴν βρῆκε, γιατὶ ἁπλούστατα εἶχαν ἀμελήσει νὰ τὴν βάλουν δίπλα της. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν παράστασι, ὁ Χένρυ καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ κατατρόμαξαν μόλις ἀντελήφθησαν τὸ λάθος αὐτό, ἡ ἐξυπνάδα ὅμως τῆς Μάργκαρετ ἔσωσε τὴν κατάστασι. Ἐκύτταξε τὸν πληγωμένο ἀεροπόρο καὶ ἐπρόσθεσε ἥσυχα - ἥσυχα:

— Ἢ μᾶλλον θὰ σᾶς ἀφήσω ξεσκέπαστο γιατὶ κάνει πολλὴ ζέστη.

Τὸ πλῆθος δὲν κατάλαβε τίποτε. Ὁ Φόντα ὅμως στὸν ὁποῖον ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ἐξυπνάδα καὶ τὸ ταλέντο τῆς Μάργκαρετ, τὴν ἐρωτεύθηκε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ.

Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα ἐγύριζαν μαζὶ τὸ φίλμ «Κοκέττα», στὸ ὁποῖο ἔπαιζαν τὸν ρόλο δυὸ μελαγχολικῶν ἐρωτευμένων. Ἔπαιξαν καὶ οἱ δυὸ τόσο ζωντανὰ τὸν ρόλο τους, ὥστε δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ἀμφιβάλλουν γιὰ τὰ αἰσθήματά τους.

Ὁ Χένρυ ἐζήτησε τότε ἀπὸ τὴν Μάργκαρετ νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ἐκείνη ἀρνήθηκε καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅτι τὰ χρήματα ποὺ ἐκέρδιζαν δὲν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήσουν. Ὁ Φόντα ἐγέλασε καὶ τῆς εἶπε:

— Τί σημασία ἔχουν τὰ χρήματα καὶ ἡ ἐξασφάλισις τοῦ μέλλοντος μπροστὰ στὸν ἔρωτά μας;

Καὶ παντρεύθηκαν. Ἡ Μάργκαρετ ὅμως ἔμαθε πολὺ γρήγορα πόσο σημαντικὸ ρόλο παίζει τὸ χρῆμα στὴν ἐξασφάλισι τῆς εὐτυχίας. Ὁ Χένρυ δὲν ἐξέφραζε κανένα παράπονο γιὰ τὴν φτωχικὴ ζωὴ ποὺ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ περνοῦν καὶ ἦταν πάντοτε εὔθυμος καὶ αἰσιόδοξος. Ἡ Μάργκαρετ ὅμως ὑπέφερε σιωπηλά.

Τέλος μιὰ μέρα μιὰ κινηματογραφικὴ ἑταιρία τοῦ Σικάγου ἐπρότεινε ἕνα καλὸ συμβόλαιο στὴν Μάργκαρετ. Κατενθουσιασμένη ἐκείνη ἀνεκοίνωσε τὴν εὐχάριστη εἴδησι στὸν Χένρυ, ὁ ὁποῖος τῆς ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἐσκόπευε καθόλου νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Σικάγο, τώρα ποὺ ἄρχιζε νὰ ἔχῃ πιθανότητες ἐπιτυχίας στὴν Νέα Ὑόρκη.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἦταν τὸ τέλος τοῦ γάμου των. Ἡ Μάργκαρετ ἐσκέφθηκε ὅτι ἐφόσον ὁ Χένρυ δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν πραγματικότητα τότε, δὲν θὰ τὸ κατώρθωνε ποτέ. Ἐκεῖνος μποροῦσε νὰ ζῇ στὰ σύννεφα καὶ στὸ φεγγάρι σὰν ὀνειροπαρμένος, ἐκείνη ὅμως ὄχι.

Νὰ γιατὶ τὸ ρομάντσο τους τελείωσε τόσο γρήγορα. Ὄχι γιατὶ δὲν ἀγαποῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀλλὰ γιατὶ οἱ χαρακτῆρες τους ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικοί. Ἡ Μάργκαρετ ἦταν μιὰ γυναῖκα πρακτικὴ ποὺ ἀντιμετώπιζε τὰ γεγονότα ὅπως εἶνε στὴν πραγματικότητα. Ὁ Χένου ὅμως ἦταν ἕνας ἀθεράπευτος ὀνειροπόλος. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἡ Μάργκαρετ ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε τὸ διαζύγιον.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Σὰν ἀγαπιοῦνται

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΤΣΑΚΙ

Ἔξη μῆνες ἀγαπιῶνταν, μὲ μιὰν ἀγάπη μεγάλη, τρελλή. Ἐπὶ ἔξη μῆνες δὲν εἶχαν ἀποχωρισθῆ διόλου ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ τώρα ὁ Λορέντσιο θὰ ἔμενε μόνος. Ἡ Μπιάνκα, ἡ ἀγαπημένη του, θὰ πήγαινε νὰ μείνῃ τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες στὴν ἐξοχὴ κοντὰ σὲ μιὰ φίλη της.

— Μὴν στενοχωριέσαι, γλυκέ μου. Θὰ σοῦ γράφω τακτικά. Οἱ τρεῖς αὐτὲς ἑβδομάδες θὰ περάσουν πολὺ γρήγορα, τοῦ ἔλεγε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

Ὁ Λορέντσο προσπαθοῦσε νὰ συνηθίσῃ στὴν ἰδέα αὐτὴ τοῦ χωρισμοῦ. Ἄχ, αὐτὴ ἡ φτώχεια! Ἂν δὲν ἦταν φτωχός, δὲν θὰ τὴν ἄφηνε νὰ φύγῃ. Μὰ ἦταν τόσο φτωχός, ποὺ πολλὲς φορὲς εἶχαν πλαγιάσει νηστικοί. Πῶς λοιπὸν νὰ τῆς στερήσῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι;

Ἡ Μπιάνκα ἔφυγε. «Θὰ σοῦ γράφω τακτικά», τοῦ εἶχε πῆ.

Καὶ νὰ ποὺ ἐπέρασαν ὀχτὼ μέρες καὶ ὅμως δὲν εἶχε λάβει οὔτε ἕνα γράμμα της! Τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία ὁ Λορέντσο ἔσπευσε νὰ τῆς γράψῃ.

«Γλυκειά μου, γιατὶ μὲ ξέχασες; Πάω νὰ τρελλαθῶ; Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πόσο κακὸ μοῦ κάνεις; Γράψε μου, ἀγαπημένη, ἔστω καὶ δυὸ λόγια. Περιμένω κτλ.»

Τῆς ἔγραψε τέσσερις ὁλόκληρες σελίδες καὶ ἐταχυδρόμησε ἀμέσως τὸ γράμμα. Μὰ δὲν πῆρε ἀπάντησί της, οὔτε τὴν ἑπομένη, οὔτε τὴ μεθεπομένη. Δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ σκεφθῇ. Ἔχασε τὴν ὄρεξί του, ἔχασε τὸν ὕπνο του, ἔχασε τὴν ψυχική του γαλήνη. Καὶ νά, ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ μέρες, ἔλαβε γράμμα της. Ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ σπάσῃ. Ἄνοιξε σὰν τρελλὸς τὸ γράμμα καὶ ἐδιάβασε:

«Ἀγαπητὲ Λορέντσο. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ γυρίσω στὸ Μιλάνο. Ἐδῶ βρῆκα κάποιον ποὺ μὲ ἀγάπησε καὶ μοῦ προσφέρει μιὰν ἥσυχη καὶ ἄνετη ζωή. Λησμόνησέ με καὶ κάμε ὅ,τι ἔκαμα κι' ἐγώ. Δυστυχῶς δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. Σοῦ εὔχομαι κάθε εὐτυχία. Μπιάνκα.»

»Υ. Γ. Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς ἂν μοῦ στείλῃς τὰ πράγματά μου καὶ πρὸ παντὸς τὸν ἀρραβῶνα μου, ποὺ τὸ ξέχασα σὰν ἔφευγα ἐπάνω στὴν τουαλέττα.»

⁂

Ὁ Λορέντσο ἔκλαψε πικρά. Ὥστε ἡ Μπιάνκα ἡ ἀγαπημένη του Μπιάνκα τὸν πρόδωσε! Ἔπειτα ἀπὸ τόσες ὑποσχέσεις καὶ ὅρκους! Ἐσκέφθηκε νὰ τῆς γράψῃ. Μὰ ὄχι, δὲν ἄξιζε πιὰ τὸν κόπο...

Ἡ ἀπελπισία του ἔφθασε ὡστόσο μέχρι τρελλῆς παραφορᾶς. Πολλὲς φορὲς ἐσκέφθηκε τὴν αὐτοκτονία. Δὲν εἶχε πιὰ φίλους. Ἀπέφευγε ὅλους. Ἐζοῦσε μηχανικά. Εἶχε πουλήσει σχεδὸν ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὲν τοῦ ἔμεναν παρὰ τὰ μικροπράγματα ποὺ τοῦ εἶχε ζητήσει νὰ τῆς στείλῃ ἡ Μπιάνκα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βρισκόταν καὶ τὸ δαχτυλίδι της. Μιὰ μέρα, τὸ πούλησε καὶ αὐτὸ γιὰ λίγες λιρέττες. Πεινοῦσε τρομερά!

Τρεῖς μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Μπιάνκας. Σ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς μῆνες ὁ Λορέντσο ἔγινε ἕνα σωστὸ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἕνα βράδυ, ὁ Λορέντσο ἐγύριζε συντετριμμένος, νηστικός, ἄρρωστος στὸ σπίτι του. Ἀναστέναξε καὶ καταριόταν τὴ Μπιάνκα.

Σὰν ἔφτασε στὴν πόρτα, ὁ θυρωρὸς ἔτρεξε μόλις τὸν εἶδε κοντά του καὶ τοῦ ἐφώναξε:

— Κύριε Λορέντσο, ἀνέβα γρήγορα στὸ δωμάτιό σου! Κάποιος σὲ περιμένει.

Ὁ Λορέντσο ἀνέβηκε ἀδιάφορα καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

— Λορέντσο! Ἀγαπημένε μου! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ γεμάτη συγκίνησι.

Ἦταν ἡ Μπιάνκα.

Ὁ Λορέντσο ἐνόμιζε ὅτι ἔβλεπε ὄνειρο.

— Ἐσεῖς ἐδῶ! τῆς εἶπε ἀπότομα. Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

Ἡ Μπιάνκα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας.

— Συγχώρησέ με, ἀγαπημένε μου. Δὲν φανταζόμουν πῶς θὰ πονοῦσες τόσο. Δὲν ἔνοιωσες λοιπὸν γιατὶ ἔφυγα, γιατὶ σοῦ ἔγραψα αὐτὰ τὰ ψέματα; Ἔφυγα γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ σοῦ γίνωμαι βάρος. Ἤθελα νὰ ἐργασθῶ, νὰ μαζέψω χρήματα καὶ νὰ γυρίσω κοντά σου, νὰ σ' ἀνακουφίσω. Γι' αὐτὸ δὲν σοῦγραψα. Ἂν τὸ ἤξερες, θὰ ἔτρεχες, ἤμουν βέβαιη καὶ τὸ σχέδιό μου θὰ ναυαγοῦσε.

Ὁ Λορέντσο τὴν κυττοῦσε σὰν ἀποβλακωμένος.

— Κι' ὁ ἄλλος; τὴν ἐρώτησε.

— Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἄλλος, κουτέ. Πάντα σ' ἀγαποῦσα. Ἐκέρδισα ἀρκετὰ χρήματα καὶ τώρα ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Ὁ Λορέντσο ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἐγέμιζε φιλιά.

— Μὲ συγχωρεῖς; τὸν ἐρώτησε ἡ Μπιάνκα.

— Δὲν θὰ χωρίσωμε ποτὲ πιά!

— Ποτέ! Ποτέ!

Τὸ βλέμμα τῆς Μπιάνκας ἔπεσε στὴν τουαλέττα.

— Καὶ τὸ δαχτυλίδι μου, ποῦ εἶνε τὸ δαχτυλίδι μου;

— Αὔριο τῆς ἀπήντησε, θὰ τὸ ἔχῃς διπλό. Αὔριο θὰ γίνῃς γυναῖκα μου!...

ΤΟΜΑΖΕΟ ΑΛΜΠΟ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Οἱ βοῦρτσες τῶν ρούχων λερώνουν πολὺ γρήγορα. Πρέπει λοιπὸν νὰ καθαρίζωνται συχνά, διότι διαφορετικὰ λεκιάζουν τ' ἀνοιχτόχρωμα ὑφάσματα.

Μέσα σ' ἕνα πλατὺ δοχεῖο ρίχνετε νερὸ ζεστό, στὸ ὁποῖο προσθέτετε ἀμμωνία (1 μέρος ἀμμωνίας σὲ 10 μέρη νεροῦ). Βουτᾶτε μέσα τὶς βοῦρτσες καὶ τὶς ἀφήνετε ἐπὶ πολλὲς ὧρες. Ἔπειτα τὶς ξεπλένετε μὲ καθαρὸ νερό, τὶς τινάζετε καὶ τὶς σκουπίζετε μὲ μιὰ πετσέτα.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καθαρίζουν καὶ οἱ βοῦρ τῶν μαλλιῶν.

Ὅταν θέλετε νὰ καθαρίσετε μιὰ ἐλαστικὴ ζώνη, τὴν βουτᾶτε μέσα σὲ πυκνὴ σαπουνάδα, τόσο ζεστὴ ὥστε νὰ ἀνέχεται τὸ χέρι σας τὴν θερμοκρασία, τὴν ἀφήνετε ἐκεῖ ἐπὶ 24 ὧρες, ἔπειτα τὴν τρίβετε ἐλαφρὰ καὶ τὴν ξεπλένετε μὲ καθαρὸ νερό. Τὴν σκουπίζετε μ' ἕνα ἄσπρο πανί, ποὺ ἀπορροφᾶ τὸ πολὺ νερό, καὶ κατόπιν χωρὶς νὰ τὴν στίψετε, τὴν κρεμᾶτε στὴ σκιὰ γιὰ νὰ κρυώσῃ.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

- Κάθε ἀποτυχημένος φαρμακοποιὸς γίνεται γιατρός.
- Ὁ γιατρὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ σᾶς σκοτώνει σήμερα, γιὰ νὰ σᾶς προφυλάξῃ νὰ μὴν πεθάνετε αὔριο.
- Ὁ γιατρὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἰσάγει φάρμακα, τὰ ὁποῖα γνωρίζει πολὺ λίγο, μέσα σ' ἕνα σῶμα, ποὺ τὸ γνωρίζει ἀκόμα λιγώτερο.
- Τὸ παιδὶ τοῦ γιατροῦ δὲν πεθαίνει ποτὲ ἀπὸ ἀρρώστεια, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ φάρμακα.
- Καινούργιος γιατρός, καινούργιος νεκροθάφτης.
- Ὁ τυχερὸς γιατρὸς εἶνε καλύτερος ἀπὸ τὸν μορφωμένο συνάδελφό του.
- Ἕνας γιατρὸς ἀτζαμῆς δὲν εἶνε καλύτερος ἀπὸ ἕνα φονηᾶ.
- Ἕνας σοφὸς γιατρὸς ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο στράτευμα γιὰ τὴν κοινὴ ἀσφάλεια.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΣΕ ΜΙΑΝ ΑΣΧΗΜΗ

Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες ἀσήμαντες. — Ἡ ἀξία τοῦ χαμόγελου. — Δύναμις καὶ ἐμπιστοσύνη. — Ἡ σπουδαιότης τῆς ἐνδυμασίας. — Ἡ ψυχικὴ ὀντότης διορθώνει τὴν φυσική. — Τί θέλει ὁ ἄνδρας.

— Ἂν ἤμουν κάπως λιγώτερο ἄσχημη, θὰ συναντοῦσα ἴσως κι' ἐγὼ τὸν ἔρωτα, ὅπως οἱ ἄλλες..., μοῦ εἶπε μιὰ νέα μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπὸ πικρία καὶ ἀπογοήτευσι.

— Κι' ἂν ἤσαστε ὡραία, ἡ κατάστασις δὲν θὰ ἄλλαζε, τῆς ἀπήντησα. Ξέρω κορίτσια ὡραιότατα, ποὺ δὲν ἔχουν ἀγαπηθῆ. Τὸ σφάλμα εἶνε δικό τους... Χάνουν ἐπὶ τέλους τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὀμορφιά τους χωρὶς νὰ γνωρίσουν τὸν ἔρωτα.

— Μὰ τοὐλάχιστον τὰ κυττάζει κάποιος, τὰ θαυμάζει, τὰ ἐπιθυμεῖ ἴσως γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐνῷ μ' ἐμένα δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο. Γιατὶ εἶμαι, ὄχι μόνον ἄσχημη, ἀλλὰ ἀσήμαντη.

— Δὲν ἔχετε δίκηο. Μποροῦν νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες ὄχι ὡραῖες...

»Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ ὑπάρχουν ἀσήμαντες, σήμερα ποὺ ἡ γυναικεία προσωπικότης ἔχει τὴν θέσι της στὸν κόσμο... Δὲν φίσταται — ἤ, ἐὰν ὑφίσταται, εἶνε σπανιωτάτη, μιὰ γυναῖκα χωρὶς κάποιο στοιχεῖο ὀμορφιᾶς, σωματικῆς, πνευματικῆς ἢ ψυχικῆς.

ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΤΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

»Μιὰ γυναῖκα ἄσχημη ἔχει, ἐπὶ παραδείγματι, σχεδὸν πάντοτε μάτια ὡραῖα ἢ γλυκά. Τὸ στόμα της εἶνε πολλὲς φορὲς ὄμορφο, ἂν δὲ τὸ ἀσχημίζουν τὰ δόντια, ἕνας ἱκανὸς ὀδοντογιατρὸς μπορεῖ νὰ διορθώσῃ τὴν κατάστασι. Τέλος, ἡ ὀμορφιά της εἶνε δυνατὸν νὰ βρίσκεται στὰ μαλλιά της, τὸ σῶμα της ἢ τὴ στάσι της.

»Ἀλλά, κι' ἂν ἀκόμη τῆς λείπῃ κάθε φυσικὸ χάρισμα, θὰ ἔχῃ ἀσφαλῶς τὴν καλλονὴ τῆς ψυχῆς, γιατὶ μιὰ γυναῖκα ὄχι ὡραία, πρέπει νὰ κάμῃ τέλειο μὲ κάθε τρόπο τὸ πνεῦμα της, τὸν χαρακτῆρα της, τὴν ψυχική της προσωπικότητα. Ἡ συμπάθεια τῶν ἄλλων ἐξασφαλίζεται πάντοτε μ' ἕνα μέσον ἁπλούστατο, μὲ τὸ χαμόγελο. Μιὰ γυναῖκα ἄσχημη, μὰ χαμογελαστή, εἶνε σχεδὸν ὡραία.

»Θὰ δῆτε συχνὰ ἕναν ὡραῖο ἄνδρα παντρεμένο μὲ μιὰ γυναῖκα ὄχι ὡραία. Ἔ, λοιπόν, ἐννέα φορὲς στὶς δέκα, τὰ δυὸ αὐτὰ ὄντα, ποὺ φαίνονται ἀταίριαστα, ἀγαπιῶνται πολὺ περισσότερο ἀπὸ δυὸ ἄλλα, ποὺ νομίζει κανεὶς πλασμένα ἐπίτηδες γιὰ νὰ ἑνωθοῦν.

»Πρέπει, ἀγαπητή μου φίλη, νὰ ξέρετε νὰ ὑποβοηθῆτε τὴν φύσι ποὺ σᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ τὴν καλυτερεύσετε ὅσο τὸ δυνατόν. Πρέπει νὰ κάμετε νὰ ἀναδεικνύεται ἡ ὡρισμένη ὀμορφιὰ τὴν ὁποίαν ἔχετε, καὶ νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὶς ἀτέλειές σας.

»Ὁ ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ξεχάσῃ. Ὑπάρχει, γιὰ κάθε πλᾶσμα, ἀπὸ τὸ πιὸ ἀνώτερο ὡς τὸ πιὸ κατώτερο. Πρέπει μόνο νὰ ξέρετε νὰ τὸν ἀναγνωρίζετε, ὅταν περνᾷ δίπλα σας, καὶ νὰ προετοιμάζεσθε γιὰ νὰ τὸν δεχθῆτε. Πρέπει νὰ τὸν περιμένετε μὲ τὴν ἀγκαλιὰ ἀνοιχτή, ἕτοιμη νὰ τὸν σφίξετε στὸ στῆθος σας, ἐπάνω στὴν καρδιά σας, ἢ ἕτοιμη νὰ τὸν κρατήσετε σὲ κάποια ἀπόστασι, τόση ὥστε νὰ μάθετε νὰ τὸν ἐκτιμᾶτε προτοῦ τὸν ἀποκρούσετε.

— Ὤ, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀποκρούσω.

— Ἂν κάθε πλᾶσμα ποὺ ἔφθασε σὲ κάποιαν ἡλικία χωρὶς ν' ἀγαπηθῇ ποτέ, κάμῃ ἕναν αὐστηρὸ ἀπολογισμὸ τῆς ζωῆς του, τῶν πιθανοτήτων ποὺ τοῦ προσεφέρθησαν δίχως νὰ τὶς δεχθῇ, τῶν φόβων καὶ τῶν δισταγμῶν ποὺ ὕψωναν ἀνυπερβλήτους φραγμούς, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος, ἂν ἐρωτήσῃ τὴν καρδιά του, θὰ πεισθῇ ἴσως ὅτι περισσότερες ἀπὸ μιὰ φορές, εἶπε ὄχι στὸν ἔρωτα.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό! Ἂν ξέρατε πόσο ἐπερίμενα, πόσο ἀνεζήτησα, πόσο ἤλπισα... καὶ πόσο θάρρος ἔχασα σιγὰ σιγὰ μαζὶ μὲ τὴν πρώτη μου νεότητα, στὸ δρόμο τῆς ζωῆς...

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΗ ΖΩΗ

— Ἀπεναντίας, ἔπρεπε ν' ἀποκτᾶτε περισσότερο θάρρος σὲ κάθε ἀποτυχία, σὲ κάθε κούρασι, σὲ κάθε ἀπογοήτευσι. Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα φρούριο εὐάλωτο. Πέφτει, ὅταν ἀκριβῶς ἀμύνεται περισσότερο καὶ πέφτει γιὰ ἕνα τίποτε, τὸ ὁποῖο δὲν ὀνομάζεται ὀμορφιά, ἀλλὰ συμπάθεια, γλυκύτης, τρυφερότης...

»Μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶνε ὡραία, μόλις καταλάβῃ ὅτι δὲν ἔχει τὸ πολύτιμο χάρισμα τῆς φυσικῆς ἐμφανίσεως, πρέπει νὰ μάθῃ νὰ κατακτᾷ ὅλες τὶς ἄλλες ὀμορφιὲς τῆς ζωῆς. Χρειάζεται ν' ἀποκτήσῃ χαρακτῆρα γλυκύτατο, εὐγένεια στὴν ψυχὴ καὶ στὶς κινήσεις, χάρι στὶς χειρονομίες καὶ στὸ χαμόγελο, αἰσιοδοξία στὶς σκέψεις, στὰ λόγια, στὴ διάθεσι, στὰ βλέμματα, στὶς ἐλπίδες.

»Ἡ γυναῖκα ποὺ πιστεύει στὴ ζωὴ κατορθώνει νὰ πείσῃ καὶ τοὺς ἄλλους ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία ἀκόμη καὶ μὲ τὸν πόνο. Καθὼς δὲ ὁ βίος ἀποτελεῖ σκληρὴ δοκιμασία γιὰ τὴν ἀνδρικὴ ἰδίως ἀντοχή, ἀρκεῖ νὰ δείξῃ μιὰ γυναῖκα ἔστω ὄχι ὡραία, ὅτι ξέρει ν' ἀντιμετωπίζῃ ἤρεμα καὶ γλυκὰ κάθε ἀναποδιὰ τῆς τύχης, γιὰ νὰ ἀνθίσῃ δίπλα της ὁ ἔρως, ὅπως τὰ ἀγριολούλουδα τῆς ἀνοίξεως.

— Μὰ θὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ φανῶ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ μιὰν ὡραία γυναῖκα;

— Κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ εἶνε δυνατώτερη ἀπὸ τὸ κάθε τι, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴ ζωή... Ἀρχίσετε πρῶτα ν' ἀναζητῆτε τὴν ὀμορφιά σας, νὰ στηρίζεσθε στὶς ἐλλείψεις σας γιὰ νὰ τονίζετε περισσότερο τὰ χαρίσματά σας. Διαλέξετε ἕνα χτένισμα, ποὺ νὰ δίνῃ ἕναν χαρακτῆρα στὴ φυσιογνωμία σας, τὴν ὁποίαν ὀνομάζετε ἀσήμαντη.

»Εἶνε λεία τὰ μαλλιά σας; Χτενίσετέ τα ἔτσι, ὥστε νὰ φαίνεται καλύτερα τὸ ὡραῖο μέτωπό σας. Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας εἶνε σκοτεινόχρωμο, γυαλιστερό, ἀνώμαλο; Μὴ χρησιμοποιῆτε οὔτε κρέμες, οὔτε ποῦδρες, ἀφήνετέ το ἔτσι, κάπως ἄγριο, τονίζετε μὲ τὸ κατάλληλο κρεγιὸν τὸ χρῶμα τῶν χειλιῶν σας. Ἂν τὰ χείλη σας δὲν εἶνε ὡραῖα, διορθώσετε τὸ σχῆμα τους μὲ τὸ ἴδιο κρεγιόν.

»Μὴ ντύνεσθε ἔτσι, ὥστε νὰ τραβᾶτε τὰ βλέμματα. Μὴν ἐγκαταλείπετε τὸν τύπο τῆς ἐνδυμασίας ποὺ σᾶς πηγαίνει καλύτερα καὶ ἀδιαφορῆστε γιὰ τὴ μόδα.

»Ὅταν σᾶς κυττάζῃ ἕνας ἄνδρας, μὴν τρέπεσθε εἰς φυγήν. Δὲν σᾶς κυττάζει γιατὶ εἶσθε ἄσχημη, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς. Μὴ νομίζετε διαρκῶς ὅτι ὅλοι γελοῦν μὲ τὴν ἀσχημιά σας, ἢ ὅτι τὰ εὐγενικά των λόγια κρύβουν κάποια εἰρωνεία. Ἔχετε τὴν ἀξίωσι, ὅπως μιὰ γυναῖκα ὡραία, νὰ σᾶς θαυμάζουν καὶ νὰ σᾶς ἀγαποῦν ἀκόμη γιὰ τὶς φυσικές σας ἐλλείψεις, τὶς ὁποῖες ὀμορφαίνει τὸ καλὸ χαμόγελό σας, ἡ πιστή σας καρδιά, ἡ ἐμπιστοσύνη σας στὸ μέλλον, ἡ ἀντοχή σας στὴν ἀτυχία...

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΟΠΛΟ

— Μὰ δὲν ἔχω κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ προσόντα! Δὲν εἶμαι ὡραία, οὔτε δυνατή, ἀπελπίζομαι γιὰ τὸ μέλλον, ἀποθαρρύνομαι στὸ πρῶτο ἐμπόδιο...

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ὡς τώρα σᾶς ἔλειπε ἴσως τὸ θάρρος νὰ ζήσετε καὶ νὰ ἀγωνισθῆτε. Ἐσκεφθήκατε τόσες φορὲς ὅτι δὲν ὑπάρχει χαρὰ γιὰ σᾶς, ὥστε νὰ καταλήξατε νὰ τὸ πιστέψετε. Ἀπ' ἐδῶ, ὅμως, καὶ στὸ ἑξῆς ξέρετε ὅτι δὲν εἶσθε ἄσχημη. Ξέρετε ὅτι μπορεῖτε νὰ γίνετε μιὰ γυναικούλα ἑλκυστική, ἀρκεῖ νὰ περιποιηθῆτε τὴν φυσικὴ καὶ ψυχική σας ὀντότητα. Ξέρετε ὅτι τὸ καλύτερο ὅπλο γιὰ νὰ κατακτήσετε τὴν ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα εἶνε τὸ σπαθὶ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς συμπαθείας.

— Μπορῶ λοιπὸν νὰ ἐλπίζω;

— Μπορεῖτε νὰ εἶσθε βεβαία. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε ἕνα ἄλλο ὅπλο ἀσφαλές, γιὰ τὴν κατάκτησι κάθε χαρᾶς τῆς ζωῆς.

— Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ ὅπλο;

— Ἡ ἐπιμονή. Ἡ ὑπομονητικὴ ἐπιμονή...

ΜΟΥΡΑ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ τῶν ἐπιγείων ἀστέρων

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΙΑΣ

Κάποιος Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ἐπεσκέφθη τελευταίως τοὺς γνωστότερους ἀστέρες καὶ τοὺς ρώτησε ποιὰ ἀντίδοτα ἔχουν ἀνακαλύψει κατὰ τῆς ἀνίας. Ἰδοὺ τώρα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης του:

Γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρό του, ὁ Τὸμ Μίξ, ὁ περιφημότερος καουμπόϋ τοῦ κινηματογράφου, τρέχει μὲ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων τὴν ὥρα στοὺς πιὸ ἀνώμαλους δρόμους τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Λιοῦ Ἄϋρες παίζει μπάλλα πίγκ - πόγκ ἢ μελαγχολικὴ μουσικὴ σὲ «ὄργανο».

Ὁ Βίκτωρ Μὰκ Λάγκλεν καὶ ὁ Τζῶρτζ Μπάνκροφτ κάνουν μερικοὺς γύρους πυγμαχίας.

Ὁ σκηνοθέτης Κὶγκ Βιντὸρ διαβάζει τὰ μυθιστορήματα τῶν νεαρῶν Γάλλων συγγραφέων.

Ἡ Σύλβια Σίδνεϋ ἐπιζητεῖ τὴν μοναξιά.

Ἡ Ντόροθυ Μακαίηλ καὶ ἡ Τζίντζερ Ρότζερς χορεύουν.

Ὁ Ρόμπερτ Γιοῦγκ τρέχει στὸ στούντιο νὰ.. ἐργασθῇ.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Πάουελ πηγαίνει νὰ ἀγοράσῃ δῶρα γιὰ τὴν νεαρὰ σύζυγό του.

Ὁ σκηνοθέτης Ἔρνεστ Λιοῦμπιτς καὶ ὁ Κλὰρκ Γκέϊμπλ κάνουν φάρσες στοὺς συναδέλφους των.

Ἡ Σόνια Χένυ, ὅπως ἦταν φυσικό, ἐπιδίδεται στὸ πατινάζ.

Καὶ τέλος ἡ Γκρέτα Γκαρμπο κάνει μοναχικοὺς περιπάτους.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ

Μία ἀμερικανικὴ ἐφημερὶς ὑπέβαλε στοὺς ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ τὸ ἀκόλουθο ἐρώτημα:

«Ποιὸ εἶνε τὸ σπίτι τῶν ὀνείρων σας;»

Ἰδοὺ τί ἀπήντησαν διάφορες διάσημες βεντέττες:

Ἡ Γκλόρια Σβάνσον: «Ἕνα ἀραβικὸ παλάτι, ὅπως τῶν παραμυθιῶν τῆς Χαλιμᾶς».

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ: «Ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ μεταφερθῇ στὰ ὡραιότερα μέρη τοῦ κόσμου στὴν κορυφὴ τῶν βράχων ἢ στὴν καρδιὰ τῶν μεγάλων δασῶν.»

Ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ: «Ἕνα μικρὸ λευκὸ σπιτάκι μὲ πράσινα παραθυρόφυλλα καὶ μὲ ἕναν λαχανόκηπο γύρω του.»

Ἡ Μύριαμ Χόπκινς: «Τὸ ἀνάκτορον τῶν Βερσαλλιῶν».

Ἡ Λορέττα Γιούγκ: «Δὲν ὑπάρχει ἰδεῶδες σπίτι. Γιὰ νὰ εἶνε τέτοιο θὰ ἔπρεπε νὰ μπορούσαμε νὰ τὸ μεταφέρωμε στὴν πλάτη μας ὅπως τὸ σαλιγκάρι ἢ ἡ χελῶνα».

Ἡ Κάθριν Χέπμπουρν: «Θέλω μιὰ καρδιὰ καὶ μιὰ καλύβη. Ἡ καλύβη μπορεῖ νὰ βρεθῇ, ἡ καρδιὰ ὅμως δὲν βρίσκεται.»

Καὶ τέλος ἡ πρακτικὴ Ζαννὲτ Γκαίηνορ: «Ἕνα ὡραῖο στερεὸ σπίτι, μὲ ἄφθονο τρεχούμενο νερὸ σὲ ὅλα τὰ δωμάτια, κεντρικὴν θέρμανσιν, ἠλεκτρισμὸν καὶ τέσσερα λουτρά.»

Η ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ ΔΙΝΕΙ ΠΕΝΤΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἰδοὺ τώρα καὶ πέντε πολύτιμες συμβουλὲς τῆς Νόρμα Σῆρερ, τῆς βασιλίσσης αὐτῆς τῆς καλλονῆς.

— Τὸ πρωΐ, ὅταν σηκώνεστε, νὰ μεταχειρίζεσθε γιὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου σας κρύο καὶ καθαρὰ νερό.

— Νὰ ἀποφεύγετε ἀκόμη νὰ τρῶτε ὑπερβολικά, γιατὶ ἡ πολυφαγία προκαλεῖ τὴν πολυσαρκία καὶ πολλὲς ἀσθένειες.

— Νὰ προσπαθῆτε νὰ εἶσθε εὐδιάθετες καὶ εὔθυμες, γιατὶ μονάχα ἔτσι τὸ πρόσωπό σας θὰ ἔχῃ ὡραῖο χρῶμα.

— Νὰ φροντίζετε νὰ σηκώνεστε ἀπὸ τὸ κρεββάτι σας πολὺ πρωΐ, πρὶν ἀκόμη βγῇ ὁ ἥλιος, ἂν θέλετε τὰ χείλη σας νὰ διατηρήσουν τὸ ὡραῖο κόκκινο χρῶμα τους.

— Νὰ ἀποφεύγετε τέλος τὴν ἀργίαν, ἡ ὁποία κάνει τὸ σῶμα νωθρό, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο φιλάσθενο καὶ ἰδιότροπο καὶ μαραίνει ὅλην τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Ὁ Σκελετὸς ΜΕΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ

31ον

— Ἔχω μαζί μου ὅ,τι χρειάζεται γιὰ ν' ἀνοίξω κάθε κλειστὴ πόρτα ποὺ θὰ συναντήσω ἐμπρός μου.

— Ἀλλά, κ. Φούλτων, ἂν σᾶς ἀντιληφθῆ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπῆτε στὸ κελλί της, δὲν θὰ φωνάξη;

— Θὰ φωνάξη ναί, δὲν θὰ μὲ καταλάβη ὅμως. Θὰ ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ χωρὶς νὰ κάνω θόρυβο. Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος.

— Καὶ τὸ παράθυρο;

— Ὤ, αὐτὸ θὰ τὸ χρησιμοποιήσω γιὰ τὴν ἔξοδο. Ὥστε ἡ σκάλα χρειάζεται πάντοτε.

— Καλά, θὰ τὴν ἑτοιμάσω ἐγκαίρως.

— Τώρα, Τόμ, μοῦ μένει νὰ μάθω τὶς ἐσωτερικὲς διαιρέσεις τοῦ μοναστηριοῦ. Πρέπει νὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ κυκλοφορῶ ἐλεύθερα μέσα σ' αὐτό. Μὲ κατάλαβες;

— Μάλιστα. Τότε ὅμως καλὰ θὰ κάμετε νὰ δῆτε καὶ μόνος σας. Ἔχει πολλοὺς διαδρόμους τὸ πρῶτο πάτωμα καὶ μπορεῖ νὰ χαθῆτε.

— Αὐτὸ θὰ τὸ κάμω ἀμέσως, γέρο Τόμ. Κι' ἔχω βρῆ τὸ μέσο νὰ παρουσιασθῶ στὴν ἡγουμένη ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ ἐπισκόπου. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μὲ ἀνακαλύψουν πρὸ τῆς αὔριον, διότι αὔριο τὸ πρωῒ μόνο θὰ ἔλθη ὁ ἐπίσκοπος ἐδῶ.

— Τὸ ξέρετε;

—Ναί. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος. Ξέρεις ὅτι ὁ Ἰούλιος Φούλτων ἀπολαύει τῆς ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως τοῦ ἐπισκόπου.

— Ἀπεσταλμένος τοῦ ἐπισκόπου λοιπόν;

— Καταλαβαίνεις λοιπόν, Τόμ, ὅτι σ' ἕνα ἀπεσταλμένο τοῦ ἐπισκόπου ἡ ἡγουμένη δὲν θὰ ἀρνηθῆ νὰ δείξη τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ μοναστηριοῦ.

Ὁ Τὸμ ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς καὶ μετὰ εἶπε:

— Κύριε Φούλτων, σεῖς εἶσθε πολὺ τολμηρὸς ἄνθρωπος. Νὰ ζητήσετε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἡγουμένη νὰ σᾶς παραχωρήση τὸν ξενῶνα γιὰ νὰ διανυκτερεύσετε.

— Μὰ ἡ διαμονὴ ἑνὸς ἀνδρὸς μέσα σὲ γυναικεῖο μοναστῆρι. .

— Ἡ ἡγουμένη θὰ κάμη γιὰ σᾶς ἐξαίρεσι. Ἄλλως τε δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ κάμη τὴν ἐξαίρεσι αὐτή. Ἐδῶ στὸ μοναστῆρι — καὶ εἶνε ἕνας μῆνας μόλις — ἐφιλοξενήθη γιὰ μιὰ νύχτα ἕνας ἀββᾶς. Πραγματικὸς ὅμως ἀββᾶς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ἀββᾶς αὐτὸς ἦταν πολὺ γέρος.

— Δὲν σημαίνει τίποτε αὐτό, Τόμ. Ἡ ἡγουμένη πρέπει νὰ κάμη καὶ γιὰ μένα τὴν ἐξαίρεσι αὐτή.

— Ἂν ἐπιμένετε, κύριε Φούλτων, θὰ τὴν κάμη. Εἶμαι βεβαιότατος.

— Ἔστω. Ἂς ὑποθέσωμε, Τόμ, ὅτι ἡ ἡγουμένη γιὰ νὰ περιποιηθῆ ἕναν ἀββᾶ τῆς ἁγιωσύνης μου, μοῦ προσφέρει γιὰ τὴν νύχτα αὐτὴ φιλοξενία στὸ μοναστῆρι. Λέγε μου τώρα, ποῦ εἶνε ὁ ξενών;

— Εἶνε ἕνα χωριστὸ οἴκημα, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ μοναστηριοῦ.

— Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ μὲ τὸ μοναστῆρι συγκοινωνεῖ;

— Ὄχι.

— Διάβολε! Αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστο.

— Τὸ καταλαβαίνω καὶ ἐγώ. Ξέρω ὅμως ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ ἐκάματε τὴν ἐρώτησι αὐτή. Θέλατε νὰ συγκοινωνῆ μὲ τὸ μοναστῆρι ὁ ξενὼν γιὰ νὰ μπορέσετε εὐκολώτερα νὰ φθάσετε στὸ κελλὶ τῆς λεγάμενης.

— Ναί.

— Λοιπόν, κ. Φούλτων, ἐγὼ ἔχω κάμει μιὰ πολὺ σπουδαία παρατήρησι. Ὁ ξενὼν ἀπέχει ἀπὸ τὸ μοναστῆρι μόλις ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μέτρα. Στὸ μεταξὺ τοῦ ξενῶνος καὶ τοῦ μοναστηριοῦ μέρος τοῦ περιβολιοῦ ὑπάρχει ἕνα δένδρο, μὰ πολὺ μεγάλο δένδρο. Ἄκουσα νὰ λένε ὅτι εἶνε ἡλικίας ἄνω τῶν ἑκατὸ πενήντα χρόνων.

— Λοιπόν;

— Αὐτὸ τὸ δένδρο δὲν εἶνε πολὺ ψηλό. Εἶνε ὅμως πλατύ. Μοιάζει δηλαδὴ σὰν κοντόχονδρος ἄνθρωπος καὶ ἔχει ἁπλωμένα τὰ κλαδιά του δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Γέρο κακοῦργε! Ἀρχίζω νὰ μαντεύω ποῦ θὰ καταλήξης.

— Ἕνα κλαδὶ τοῦ δένδρου φθάνει ὡς τὸ παράθυρο τοῦ ξενῶνος. Γερὸ καὶ χονδρὸ κλαδί, ποὺ μπορεῖ νὰ βαστάξη ἐπάνω του ὄχι ἕνα, ἀλλὰ πολλοὺς ἀνθρώπους. Ἄλλο πάλι κλαδὶ ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος, φθάνει. . .

— Ὡς τὸ παράθυρο κανενὸς κελλιοῦ τοῦ μοναστηριοῦ;

— Μάλιστα, κ. Φούλτων. Καὶ τὸ κλαδὶ αὐτὸ εἶνε χονδρὸ καὶ στερεὸ σὰν τὸ ἄλλο.

— Πολὺ ὡραῖα. Τὸ παράθυρο ὅμως τοῦ κελλιοῦ;

— Τὶς προάλλες σ' αὐτὸ τὸ κελλὶ ἔβαλαν τὶς προμήθειες τῶν χειμερινῶν εἰδῶν τοῦ ἱματισμοῦ. Εἶνε λοιπὸν ἀκατοίκητο. Τὸ κλειστὸ παράθυρο ἀνοίγει εὔκολα ἂν σύρετε τὰ φύλλα του πρὸς τὰ ἔξω καὶ τ' ἀνασηκώνετε λίγο. Μπαίνετε μέσα στὸ κελλί. Προχωρεῖτε. Ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο εἶνε ἡ πόρτα ποὺ δὲν θὰ εἶνε κλειδωμένη, γιὰ σᾶς τοὐλάχιστον. Ἔχω ἀντικλείδι. . .

— Διάβολε.

— Θὰ σᾶς τὸ δώσω λοιπὸν καὶ ἔτσι θὰ ἀνοίξετε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Ἅμα ἀνοίξετε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ ἐκείνου, εἶσθε πιὰ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ μοναστηριοῦ. Θὰ προχωρήσετε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ θὰ βρῆτε μπρός σας τὰ κελλιὰ τῶν καλογραιῶν. Τὰ λοιπὰ ἀφοροῦν σᾶς, κ. Φούλτων.

— Τόμ, εἶσαι τρομερὸς κατεργάρης καὶ μεγάλος ἀλιτήριος! Ἂς σταματήσωμε ὡς ἐδῶ τὴν συζήτησί μας. Τώρα πηγαίνω νὰ συναντήσω τὴν ἡγουμένη. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν πείσω ὅτι πρέπει νὰ μὲ φιλοξενήση ἀπόψε στὸ μοναστῆρι. Ἂν δὲν τὰ καταφέρω, τότε κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ φύγω γιὰ νὰ ἐπιστρέψω πάλι τὴ νύχτα. Ἄν, λοιπόν, συμβῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, τότε εἶνε ἀνάγκη νὰ συναντηθοῦμε καὶ πάλι ὡς τὸ βράδυ γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε. Ποῦ πρέπει νὰ περιμένω;

— Ὅταν περάσετε τὴ γέφυρα γιὰ νἄλθετε ἐδῶ, προσέξατε μιὰ μεγάλη μαρμάρινη βρύσι; ρώτησε ὁ Τὸμ μετὰ λιγόστιγμη σιωπή.

— Ναί.

— Ἐκεῖ πηγαίνω κάθε βράδυ στὶς ἓξ καὶ προμηθεύομαι δροσερὸ νερὸ γιὰ τὶς καλόγριες. Ἐκεῖ θάρθω νὰ σᾶς βρῶ.

— Καλά, γέρο Τόμ, πηγαίνω. Ἂν ἡ ἡγουμένη τελείωσε τὶς ψαλμωδίες της, ἔχει καλῶς. Ἄλλως θὰ κάμω τὶς κατοπτεύσεις μόνος μου, γέρο κολασμένε.

Καὶ ὁ Φούλτων σηκώθηκε, ἀπετίναξε ἀπὸ τὸ ράσο του τὴν σκόνη καὶ μερικὰ ἀγκάθια ποὺ εἶχαν προσκολληθῆ ἐπάνω σ' αὐτὸ καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος, ψιθυρίζοντας:

— Ἀπόψε πρέπει νὰ τελειώση ἡ δουλειά. Ἡ πριγκήπισσα Ἔλγα πρέπει νὰ ἐπιστρέψη καὶ πάλι στὴ φυλακή της καί, μὰ τὸν Σατανᾶ, θὰ ἐπιστρέψη.

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Τὴν ὥρα ἐκείνη ὅλες οἱ μοναχὲς ἦσαν συγκεντρωμένες στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου τοῦ μοναστηριοῦ καὶ κατεγίνοντο στὴν ἐκμάθησι ἑνὸς θρησκευτικοῦ ὕμνου.

Ἡ εἴσοδος λοιπὸν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μοναστηριοῦ ἦταν ἐντελῶς ἐλεύθερα. Μιὰ γρηὰ μοναχή, ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη ἐσωτερικῆς θυρωροῦ, ὄχι μόνο δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι στὸν Φούλτωνα, ἀλλὰ μόλις τὸν εἶδε νὰ ἐμφανίζεται στὸ ἐπάνω σκαλοπάτι, ἔσπευσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴν θέσι της, ψιθυρίζοντας:

— Τὴν εὐλογία σου, αἰδεσιμώτατε!

Ὁ ψευτο ἀββᾶς ηὐλόγησε κατ' ἐπανάληψιν τὴν γρηὰ ἐκείνη μοναχὴ καὶ ἐπροχώρησε. Τὸ μοναστῆρι ἦταν τελείως ἔρημο.

— Θαυμάσια! διελογίσθη ὁ Φούλτων. Ἂς κάμω λοιπὸν μὲ ἡσυχία τὶς κατοπτεύσεις μου.

Καὶ πράγματι. Ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας κατεγινόταν στὸ νὰ ἐξετάζη τὶς κατευθύνσεις τῶν διαδρόμων καὶ στὸ νὰ καταστρώνη μέσα στὸ μυαλό του λεπτομερέστερα τὸ σχέδιο τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ μοναστηριοῦ.

Ὅταν ἀπετελείωσε τὴ δουλειά του αὐτή, εἶπε χαμογελῶντας:

— Καὶ τώρα ἂς κάμωμε καὶ κάτι ἄλλο. Ἂς προσπαθήσωμε νὰ δοῦμε καὶ τὴν πριγκήπισσα.

Καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ ἡ πριγκήπισσα θὰ ἔψαλλε μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες καὶ συνεπῶς θὰ βρισκόταν στὴ μεγάλη αἴθουσα, κατηυθύνθη πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἁρμονία τῶν φωνῶν, ποὺ ἔφθαναν καθαρὰ στ' αὐτιά του, ὁ Φούλτων ἔφθασε σ' ἕνα μακρόστενο θάλαμο, ποὺ βρισκόταν δίπλα στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ψαλμωδιῶν, στὴν ὁποία ἔμπαινε κανεὶς ἀπὸ μιὰ πόρτα, κλειστὴ τὴν ὥρα ἐκείνη.

Μόλις ὅμως ἔφθασε στὸν θάλαμο ἐκεῖνο, ὁ Φούλτων διέκρινε κοντὰ στὸ παράθυρο μιὰ νέα ποὺ καταγινόταν στὸ ράψιμο ἑνὸς ράσου.

— Διάβολε! νὰ ἕνας σκληρὸς μάρτυς. Ποιὰ τάχα νὰ εἶνε αὐτή, ἀφοῦ δὲν εἶνε καλόγρια;

Γιατί, πραγματικά, ἡ νέα δὲν ἦταν καλόγρια. Φοροῦσε μάλιστα φτωχικὰ μέν, ἀλλὰ κομψὰ φορέματα, ποὺ μαρτυροῦσαν τὴν παρισινή τους προέλευσι.

Ὁ Ἰούλιος Φούλτων, μὲ ὅλη τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν σοβαρότητα ἑνὸς ἀββᾶ, ἐπλησίασε τὴν νέα, τὴν ἐκύτταξε μὲ προσοχή, τῆς ἀπέτεινε διάφορες ἐρωτήσεις, τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβη ὅτι εἶχε ἔλθει ἐκεῖ γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἐτηροῦντο οἱ κανονισμοὶ καὶ ἔπειτα ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλειστὴ πόρτα, ἀπ' ὅπου ἔμπαιναν στὴν μεγάλη αἴθουσα, ὅπου βρίσκονταν οἱ ψάλλουσες μοναχές.

Ἐξήτασε καλὰ τὴν πόρτα καὶ μετὰ ἔσκυψε ἐνῶ ἡ νέα ποὺ ἔρραβε μὲ κατάπληξί της εἶδε νὰ κυττάζη ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

— Αἰδεσιμώτατε! ἐψιθύρισε.

Ὁ Φούλτων τῆς ἔκαμε μιὰ ἐπιτακτικὴ χειρονομία νὰ σωπάση, καὶ ἐξακολούθησε γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν κατόπτευσι.

Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ πλησιάζοντας τὴν ράφτρα:

—Πολλὰ τὰ παράδοξα συμβαίνουν ἐδῶ μέσα, εἶπε. Μὲ κατάπληξί μου, μέσα στὸ πλῆθος τῶν μοναχῶν εἶδα καὶ μιὰ χωρὶς ράσο.

— Εἶνε ἡ νεοφερμένη, αἰδεσιμώτατε. Χθὲς τὸ πρωῒ τὴν ἔφεραν ἐδῶ μαζὶ μὲ μιὰ ἄλλη. Ἡ ἄλλη ἐφόρεσε κάποιο ράσο. Μὰ ἡ καλὴ ποὺ μοιάζει σὰν πριγκήπισσα, φαίνεται ὅτι δὲν καταδέχεται νὰ φορέση μεταχειρισμένα ράσα. Καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ ράσο εἶνε γι' αὐτήν.

— Ἄ, τώρα ἐξηγοῦνται τὰ πράγματα...

— Ὥστε, τί τὸ παράξενο;

— Μὰ τώρα δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ παράξενο. Ἀφοῦ θὰ φορέση καὶ αὐτὴ ράσο. . .

Ἡ ράφτρα ἐχαμογέλασε.

— Γιατί γελᾶς; ρώτησε ὁ ἀββᾶς.

— Γιατὶ τὸ ράσο θὰ τὸ φορέση προσωρινά. Ἐδῶ ποὺ ἔσκυβα καὶ ἔρραβα τ' αὐτί μου πῆρε μερικὰ λόγια τῆς ἡγουμένης.

— Καὶ κατάλαβες;

— Ὅτι ἡ πριγκήπισσα, ὅπως τὴν φωνάζουν, σὲ λίγες μέρες θὰ φύγη ἀπὸ τὸ μοναστῆρι. Περιμένει κάποιον ποὺ θὰ τὴν πάρη ἀπ' ἐδῶ. Ἕνα συγγενῆ της ἀπὸ τὴ Ρωσσία.

— Διάβολε! φώναξε ὁ Φούλτων.

— Αἰδεσιμώτατε! παρετήρησε δειλὰ ἡ ράφτρα. Ἐπεκαλέσθητε τὸν Σατανᾶ. .

— Ἔκαμα λάθος, τέκνον μου. Ἡ εἴδησις ὅμως αὐτὴ μὲ ἀνεστάτωσε. Μιὰ νέα, ποὺ προορίζεται νὰ γίνη νύμφη τοῦ Θεοῦ, δὲν πρέπει νὰ φύγη ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς μακαριότητος. . . Στὴν Ρωσσία, λοιπόν. Καὶ πῶς τὸ ξέρεις;

— Μά, αἰδεσιμώτατε. . . Μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς πῶ πράγματα πολὺ μυστικά.

— Γιὰ μένα, τέκνον μου, δὲν ὑπάρχουν μυστικά. Ἐγὼ ἔχω πρόχειρο τὸ ἀντικλείδι ποὺ ξεκλειδώνει ὅλα τὰ μυστικὰ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ θὰ σὲ κάμω ἀμέσως νὰ τὸ πιστεύσης αὐτό. . .

Καὶ ὁ Φούλτων ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ράσο του ἕνα ἀρκετὰ ὀγκῶδες πορτοφόλι, ἐτράβηξε μέσα ἀπ' αὐτὸ ἕνα χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράγκων καὶ τὸ ἔδειξε στὴ νεαρὴ ράφτρα λέγοντας:

— Θὰ γίνη δικό σου ἂν μοῦ πῆς τί ξέρεις γιὰ τὸν συγγενῆ ποὺ θἄρθη ἀπὸ τὴ Ρωσσία.

Χωρὶς δισταγμὸ ἡ νέα ἅπλωσε τὸ χέρι της, ἐπῆρε καὶ ἔκρυψε στὰ φορέματά της τὸ χαρτονόμισμα καὶ μετὰ εἶπε:

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀββᾶ μου; Δὲν μοῦ φαίνεσαι καθόλου ἀββᾶς! Ὤ, ξέρω ἐγὼ ἀπὸ πονηριές. Μὰ στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς δὲν μὲ νοιάζει ποιὸς εἶσαι. Κάνε ἐσὺ τὴ δουλειά σου, ὅπως ἔκανα κι' ἐγὼ τὴ δική μου. . .

— Λέγε μου γρήγορα, λοιπόν.

Ἡ ράφτρα, ἀφοῦ ἔμεινε σκεπτικὴ γιὰ λίγες στιγμές, ἄρχισε:

— Σήμερα τὸ πρωΐ, καθὼς ἔρραβα σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ θέσι, σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ μέρος, ἦλθε καὶ κάθησε ἡ ἡγουμένη μαζὶ μὲ τὴν πριγκήπισσα καὶ ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν χωρὶς νὰ προσέξουν καθόλου σὲ μένα.

— Καὶ τί ἔλεγαν;

— Ἡ πριγκήπισσα ἔλεγε στὴν ἡγουμένη ὅτι κατώρθωσε νὰ στείλη ἕνα γράμμα σὲ κάποιον ἐξάδελφό της στὴν Πετρούπολι.

— Τὸ ὄνομά του! Ἄκουσες τὸ ὄνομά του;

— Μάλιστα. Ὁ ἐξάδελφός της ὀνομάζεται Βόρις.

— Λαμπρά. Παρακάτω.

— Κατὰ τὸν λογαριασμὸ ποὺ ἔκαμε ἡ πριγκήπισσα, ὁ ἐξάδελφός της θὰ φθάση στὸ Παρίσι τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἐρχομένης ἑβδομάδος.

— Λοιπόν;

— Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θὰ ξέρη τὸ μέρος ποὺ θὰ βρίσκεται ἡ ἐξαδέλφη του γιὰ νἄρθη νὰ τὴν ζητήση, ἡ ἡγουμένη θὰ στείλη ἕναν ἄνθρωπο τοῦ μοναστηριοῦ.

— Ποιόν;

— Δὲν ξέρω ποιόν. Δὲν εἶπαν τ' ὄνομά του.

— Καλά. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

— Θὰ περιμένη τὸν ἐξάδελφό της στὸν σταθμὸ καί, μόλις φθάση θὰ τὸν πάρη καὶ θὰ τὸν φέρη ἐδῶ.

— Καλά, πῶς ὅμως ὁ ἄνθρωπος τοῦ μοναστηριοῦ θὰ ἀναγνωρίση τὸν ἐξάδελφο ἀπὸ τὴν Πετρούπολι; Τὸν γνωρίζει;

— Ὄχι. Θὰ τὸν ἀναγνωρίση ὅμως εὔκολα ἀπὸ μιὰ σπαθιὰ ποὺ ἔχει στὸ μέτωπο. Καθὼς ἔλεγε ἡ πριγκήπισσα θὰ τὸν ἀναγνωρίση ἀμέσως. Ἔπειτα ἔκαμε καὶ μιὰ πρόχειρη περιγραφὴ τοῦ ἐξαδέλφου της. Εἶπε στὴν ἡγουμένη ὅτι εἶνε ψηλός, λεπτοκαμωμένος, ἔχει γαλανὰ μάτια καὶ ξανθὸ μουστάκι.

— Κοπέλλα μου, εἶσαι ἕνας τρομερὸς διάβολος! Σὺ μπορεῖς νὰ μοῦ χρησιμεύσης σὲ πολλὲς δουλειές. Καὶ ἂν θέλης νὰ κερδίζης συχνὰ χιλιόφραγκα. . .

— Ἔ, τί πρέπει νὰ κάμω;

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ τηρήσης ἀπόλυτη ἐχεμύθεια γιὰ ὅσα ἄκουσες καὶ ὅσα θὰ ἀκούσης. Καὶ δεύτερο νὰ μοῦ δώσης τὴν διεύθυνσί σου.

— Παρίσι, ὁδὸς Ριβάλ, ἀριθμὸς 5. Κατοικῶ μόνη μου στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 14 δωμάτιο τοῦ τετάρτου πατώματος. Μὲ λένε Ματθίλδη Κρινουά. Τὸ δικό σας ὄνομα;

— Ἀββᾶς Ἀντουάν. . .

— Ὤ, ὄχι αὐτὸ τὸ ὄνομα. Αὐτὸ εἶνε ψεύτικο. Κάποιος ἄλλος σατανᾶς εἶσαι σύ. Πές μου, λοιπόν, τὸ ἀληθινό σου ὄνομα.

— Ματίλδη Κρινουά, εἶπε τότε μὲ σοβαρότητα ὁ Ἰούλιος Φούλτων. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ εἶσαι περίεργη σ' ὅ,τι μὲ ἀφορᾶ. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἐπιμένης σ' ἐρωτήσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν μὲ βλέπεις διατεθειμένο νὰ σ' ἀπαντήσω. Ἄλλως, Ματθίλδη, κάθε σχέσις μεταξύ μας διακόπτεται καὶ τὸ χιλιόφραγκο ποὺ πῆρες σήμερα θὰ εἶνε τὸ τελευταῖο.

— Δὲν ἐπιμένω, λοιπόν, ἀββᾶ μου, οὔτε θέλω νὰ μάθω.

— Καὶ εἶνε περιττό, ἄλλως τε, νὰ μάθης, Σατανᾶ! Ὅταν σὲ χρειασθῶ ἐγὼ θάρθω νὰ σὲ βρῶ.

— Πολὺ καλά.

— Καὶ τώρα, πάρε τὸ ράσο καὶ ἄρχισε νὰ ράβης. Σκύψε ἐπάνω καὶ προσποιήσου ὅτι δὲν ἔδωσες καμμιὰ προσοχὴ σὲ μένα. Ἡ ψαλμωδία ἐτελείωσε καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἡ ἡγουμένη θάρθη.

— Πολὺ καλά.

⁂

Κι' ἐνῶ ἡ Ματθίλδη ἄρχισε πάλι νὰ ἀσχολῆται μὲ τὸ ράψιμο τοῦ ράσου, ὁ Φούλτων ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ θαλάμου, ἐκάθησε σ' ἕνα κάθισμα ποὺ βρῆκε μπρός του καὶ μὲ ὑπομονὴ ἁγίου, ἄρχισε νὰ παίζη μὲ τὸ κομβολόγι του, περιμένοντας τὴν ἔξοδο τῆς ἡγουμένης ἀπὸ τὴν μεγάλη αἴθουσα.

Καὶ δὲν περίμενε ἐπὶ πολύ. Μετὰ λίγες μόλις στιγμὲς ἡ ἕως τότε κλειστὴ πόρτα ἄνοιξε καὶ οἱ μοναχὲς ἄρχισαν νὰ βγαίνουν ἀνὰ δύο.

Χωρὶς νὰ στρέψουν δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἐπροχώρησαν κατ' εὐθεῖαν καὶ ἐβγῆκαν ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα ἀπὸ ὅπου κατηυθύνθησαν στὸ μέρος τοῦ κήπου, ποὺ προωριζόταν γιὰ τὸν πρωϊνό τους περίπατο.

Μεταξὺ τῶν μοναχῶν ὅμως δὲν βρισκόταν ἡ πριγκήπισσα Ἔλγα. Καὶ στὴν ἀρχὴ μὲν ὁ Φούλτων ἐφαντάσθηκε ὅτι θὰ ἔβγαινε μαζὶ μὲ τὴν ἡγουμένη. Γελάστηκε ὅμως. Ἡ ἡγουμένη βγῆκε μόνη της.

— Διάβολε! σκέφθηκε ὁ Φούλτων. Αὐτὴ ἡ καλόγρια ἔχει πάρει βλέπω τὰ μέτρα της καὶ τὴν προσέχει ἀρκετὰ καλὰ τὴν φιλοξενουμένη της.

Στὸ μεταξύ, ἡ ἡγουμένη τοῦ μοναστηριοῦ, ποὺ μὲ ἔκπληξί της ἀντελήφθη τὴν παρουσία τοῦ ἀββᾶ, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήση τὶς μοναχὲς στὸν περίπατό τους, ὅπως συνήθιζε νὰ κάμη, κατηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

Ὅταν ὅμως ἔμαθε ὅτι ἦταν ἀπεσταλμένος τοῦ ἐπισκόπου, ποὺ τὴν ἑπομένη θὰ ἐπιθεωροῦσε τὸ μοναστῆρι καὶ τὸν ὁποῖον αὐτὸς θὰ ἐπερίμενε ἐκεῖ, κατελήφθη ἀπὸ τρόμο, πρᾶγμα ποὺ δὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τοῦ Φούλτων, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ τῆς ἐμπνεύση τὴν ἐμπιστοσύνη τόσο, ὥστε νὰ τὸν βεβαιώση ὅτι θεωροῦσε πιὰ τὸν ἑαυτό της κατεστραμμένο.

Καὶ ἡ ἡγουμένη, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγες στιγμὲς ἀποφάσισε νὰ ἐξομολογηθῆ τὶς ἀφορμὲς τῶν φόβων καὶ τῶν ἀνησυχιῶν της στὸν ἀββᾶ καὶ εἶπε:

— Ἡ αἰδεσιμότης σου θὰ γνωρίζη βέβαια πόσο αὐστηροὶ εἶνε οἱ κανονισμοὶ τῶν γυναικείων μοναστηριῶν. Συνεπῶς θὰ γνωρίζη ὅτι ἡ εἴσοδος καὶ διαμονὴ στὸ μοναστῆρι καὶ ἡ ἀνατροφὴ γυναικῶν ἢ κοριτσιῶν μὴ μοναχῶν μετὰ μοναχῶν, ποὺ ἀφιέρωσαν τὸν ἑαυτό τους στὸν Θεό, ἀπαγορεύεται.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἀπαγορεύεται μάλιστα αὐστηρότατα. Στὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ κανονισμὸς εἶνε σχεδὸν ἀνηλεὴς καὶ δὲν συγχωρεῖ ποτὲ μιὰ τέτοια παράβασι.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Φούλτων δὲν ἤξερε τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔλεγε ἡ ἡγουμένη. Ὡστόσο εἶπε καὶ πάλι:

— Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω, ἁγία ἡγουμένη.

Καὶ μετὰ λιγόστιγμη σιωπὴ ρώτησε:

— Τί σχέσι ὅμως, ἔχουν ὅλα αὐτά, ἁγία ἡγουμένη μὲ τὴν καταστροφὴ γιὰ τὴν ὁποία μὲ τόσο τρόμο μοῦ μίλησες πρὸ ὀλίγου;

— Ὤ, ἔχουν καὶ μεγάλη μάλιστα.

— Πῶς;

— Νὰ πῶς. . .

Ἀναστέναξε τώρα ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς της ἡ ἡγουμένη καὶ ἐξηκολούθησε.

— Ἐγώ, αἰδεσιμώτατε, ἐγὼ ἡ ἐντεταλμένη νὰ ἐπιβλέπω τὴν αὐστηροτάτη τήρησι τῶν κανονισμῶν, ἐγώ, ποὺ πρέπει νὰ παραδειγματίζω τὶς ἄλλες, παρέβην καὶ κατεπάτησα τὸν ἱερὸ κανονισμὸ τοῦ μοναστηριοῦ μας.

— Ἀδύνατον, ἁγία ἡγουμένη, φώναξε ὁ Φούλτων. Ἀδύνατον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχεις παρεξηγήσει μόνη σου κάποια πρᾶξι σου.

— Ὄχι, αἰδεσιμώτατε. Παρέβην τὸν κανονισμό. Τὴν αὐστηροτέρα τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ τὴν κατεπάτησα ἐγώ.

— Θεέ μου, Θεέ μου! Πῶς ὅμως;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Πῶς, ποῦ καὶ πότε πρωτοεμφανίσθηκαν

Μὲ ἕνα σκίτσο καὶ δυὸ λόγια

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Μ' ὅλο ποὺ ὁ κινηματογράφος, ὡς μηχάνημα, ἀνήκει στὶς ἀπειροπληθεῖς ἐφευρέσεις τῶν δυὸ τελευταίων αἰώνων, τὴν σκέψι τῆς προβολῆς διαφόρων εἰκόνων ἐπάνω σὲ λεία καὶ ἐπίπεδη ἐπιφάνεια πρέπει νὰ τὴν ἀναζητήσωμε στὴν πιὸ ἀπομεμακρυσμένη ἐποχὴ τῆς ἀρχαιότητος. Ἐλλείψει μέσων τελείας ἀναπαραστάσεως, οἱ ἀρχαῖοι ἠρκοῦντο σὲ προβολὲς ἁπλῶν μόνον σκιῶν, τὶς ὁποῖες σήμερα καθένας μπορεῖ νὰ ἐπιτύχη μὲ κατάλληλο συνδυασμὸ τῶν δακτύλων τῶν χεριῶν. Θὰ ἦταν μάταιο λοιπὸν νὰ προσδιορισθῆ ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθηκε ἡ σκέψις πρὸς ἀναπαράστασιν κινουμένων εἰκόνων. Ἡ ἰδέα ὡστόσο τοῦ κινηματογράφου, ὅπως ἔχει ἐξελιχθῆ σήμερα, ἀνήκει στοὺς Γάλλους ἀδελφοὺς Λυμιέρ, καὶ εἰδικώτερα στὸν Λουΐ Λυμιέρ, ποὺ κατέληξε στὴν ἐφεύρεσί του συνδυάζοντας καὶ τελειοποιῶντας σχετικὲς προσπάθειες διαφόρων ἄλλων ἐφευρετῶν. Τὸ 1894, σὲ ἡλικία τότε 30 ἐτῶν, καθὼς ὁ Λουΐ Λυμιὲρ διέσχιζε τὰ βουλεβάρτα τοῦ Παρισιοῦ, σταμάτησε ἐμπρὸς σ' ἕνα «κινητοσκόπιο», ἕνα ἀσήμαντο ὄργανο, ἀνάλογο πρὸς τὰ παληὰ «πανοράματα», διὰ μέσου ἑνὸς φακοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ παρατηρητὴς ἔβλεπε διάφορες κινούμενες εἰκόνες. Τὸ μηχάνημα ἐκεῖνο τὸ εἶχε ἐφεύρει ὁ Θωμᾶς Ἔδισων. Ἡ τύχη, ποὺ τόσον ρόλο ἔπαιξε σὲ διάφορες ἐφευρέσεις, θέλησε νὰ σταματήση ὁ Λουΐ Λυμιὲρ ἐμπρὸς στὸ «κινητοσκόπιο». Τὸ τυχαῖο αὐτὸ γεγονὸς ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γεννηθῆ μέσα στὸ μυαλό του ἡ ἰδέα τοῦ κινηματογράφου. Ὁ Λουΐ Λυμιὲρ εἶχε πρῶτος τὴν ἔμπνευσι νὰ μεταβάλη τὶς εἰκόνες σὲ κινούμενες προβολὲς ἐπάνω σὲ μιὰν ὀθόνη τὴν ὁποία νὰ βλέπη πολυάριθμο κοινόν. Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ ἦλθε στὶς ἀρχὲς τοῦ 1894. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰδίου ἔτους εἶχε πραγματοποιηθῆ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ κινηματογράφου. Στὶς 22 Μαρτίου 1895 δινόταν ἡ κινηματογραφικὴ «πρεμιέρα» ἐμπρὸς σὲ μιὰ συγκέντρωσι ἐπιστημόνων καὶ πρακτικῶν μηχανικῶν. Τὸν ἴδιο χρόνο τὴν ἑπομένη τῶν Χριστουγέννων, στὸ ὑπόγειο ἑνὸς καφενείου στὸ μπουλβὰρ ντὲ Καπυσέν, στὸ Παρίσι, δινόταν ἡ πρώτη δημοσία κινηματογραφικὴ παράστασις. Αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ πρώτη ταπεινὴ ἀρχὴ τοῦ κινηματογράφου, στὸν ὁποῖον ἐπιφυλασσόταν ἀργότερα πρωτοφανὴς θρίαμ

Η ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ ἀρχὴ τῆς τυπογραφικῆς τέχνης κρύβεται στὰ βάθη τοῦ παρελθόντος. Οἱ προσπάθειες ποὺ κατεβλήθησαν γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς ἔμειναν ἀτελεσφόρητες καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πραγματικοῦ ἐφευρέτου τῆς τυπογραφίας ἀμφισβητεῖται. Δεκαπέντε περίπου πόλεις διεκδικοῦν τὴν τιμὴ ὅτι ὑπῆρξαν οἱ κοιτίδες τῆς νέας αὐτῆς τέχνης καὶ μεταξὺ ἐκείνων ποὺ διεκδικοῦν τὸν τίτλο τοῦ ἐφευρέτου συγκαταλέγονται ὁ Γκούτεμπεργκ, ὁ Κῶστερ, ὁ Κασταλντι καὶ ὁ Σεφφέρ. Μέχρι τινὸς ὑπῆρχαν πολλὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τοῦ Ὁλλανδοῦ Κῶστερ, ἕως ὅτου ὁ ὁμοεθνής του Βὰν Ντὲρ Λίντε ἀπέδειξε μὲ πειστικὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι ὁ Γκούτεμπεργκ καὶ ὄχι ὁ Κῶστερ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ κατεσκεύασε πρῶτος κινητὰ στοιχεῖα χάριν τῆς ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἀντὶ τῶν παλαιῶν, ποὺ ἦσαν ἐν χρήσει ἀπὸ πρίν. Ὁ Βὰν Ντὲρ Λίντε τονίζει ἰδίως ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ποιὸς ἐφεῦρε τὴν κατασκευὴ βιβλίων, διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἐκτυπώσεως, ἀντὶ τῆς γραφῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ ποιὸς πρῶτος κατεσκεύασε κινητὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, ὅμοια πρὸς τὰ ἐν χρήσει ὡς τώρα. Γράμματα, λέξεις καὶ φράσεις ἐτυπώνονταν ἐπάνω σὲ διάφορα ἀντικείμενα κατὰ πολλοὺς τρόπους πρὸ πολλῶν αἰώνων, ἡ πραγματικὴ τέχνη τῆς τυπογραφίας, ὅμως, ὅπως τὴν ἐννοοῦμε καὶ σήμερα ἀκόμη, κατὰ τὸν Βὰν Ντὲρ Λίντε καὶ πολλὲς ἄλλες αὐθεντίες ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, εἶνε ἐφεύρεσις τοῦ Γιόχαν Γκούτεμπεργκ, ἐφεύρεσις ποὺ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὴν ξυλογραφία. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν κατασκευὴ ξυλίνων στοιχείων, τὰ ὁποῖα προσήρμοζε καταλλήλως, ὁ Γκούντεμπεργκ μετὰ πολλὰς τροποποιήσεις καὶ ἐπινοήσεις, καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Σέφφερ, κατέληξε στὰ μολύβδινα, μετὰ μίγματος ἀντιμονίου, στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ ἐξετύπωσε τὸ 1450 τὴν περίφημη σήμερο Παλαιὰ Διαθήκη τοῦ Μαζαρίνου.

Τὰ πιὸ περίεργα ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Στὴ Βουδαπέστη ἱδρύθηκε τώρα τελευταῖα ἕνα μικρὸ μουσεῖο, στὶς προθῆκες τοῦ ὁποίου εἶνε ἐκτεθειμένα μόνο χαρτονομίσματα. Τὸ καθένα ὅμως ἀπ' αὐτὰ ἔχει μιὰν ἀρκετὰ περίεργη καὶ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία.

Ἐν πρώτοις εἶνε τὰ ἐρωτικὰ χαρτονομίσματα, ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν δυὸ ἐρασταί. Εἶνε τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα καὶ φυλάγονται σὲ ἰδιαίτερο διαμέρισμα. Μὲ τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ διάφορα ζευγάρια ἐρωτευμένων κατώρθωσαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴ φλογερή τους ἀγάπη, ὅπως ἄλλοι χρησιμοποιοῦν τοὺς φλοιοὺς τῶν δένδρων γιὰ νὰ χαράξουν ἀπάνω μιὰ καρδιὰ διαπερασμένη ἀπὸ ἕνα βέλος.

Βρέθηκαν πλούσιοι ἐρωτευμένοι ποὺ ἐχρησιμοποίησαν μεγάλα χαρτονομίσματα γιὰ τὰ περίεργα αὐτὰ ραβασάκια καὶ ἄλλοι φτωχότεροι ποὺ ἔγραψαν τὴν ἐκδήλωσι τῶν φλογερῶν τους αἰσθημάτων σὲ μικρότερης ἀξίας χαρτονομίσματα. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ τελευταῖα αὐτὰ εἶνε τὰ περισσότερα.

Ἕνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα λιρῶν ἔχει μιὰ πολὺ περίεργη ἱστορία. Ἕνας νέος ἀπὸ τὸ Μπίρμιχαμ ἔγραφε στὸ ἄσπρο περιθώριο τοῦ χαρτονομίσματος τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς του καὶ ὑπέγραψε μὲ ὁλόκληρο τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσί του.

Τὸ χαρτονόμισμα ἐκυκλοφόρησε στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ περιπετειώδη περιπλάνησι τεσσάρων χρόνων ξαναγύρισε στὴν Ἀγγλία καὶ ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς νέας καὶ ὄμορφης χήρας, ποὺ συγκινήθηκε ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ νέου καὶ τοὔγραψε. Ὁ νέος εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ γιατρευτῆ ἀπὸ τὴν πρώτη του ἀγάπη, ἀλλὰ ἦταν πάντα ἐλεύθερος καὶ ζητοῦσε σύντροφον. Ἔτσι τὸ χαρτονόμισμα στάθηκε ἡ αἰτία νὰ γίνη ἕνας εὐτυχισμένος γάμος καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, τὸ ἔστειλαν στὸ μουσεῖο τῆς Βουδαπέστης, μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς ἱστορίας τους. Ἔτσι, γιὰ μιὰ φορὰ τοὐλάχιστον, τὸ χρῆμα ἐδημιούργησε τὴν εὐτυχία.

Ἕνα ἄλλο χαρτονόμισμα τῶν πέντε φράγκων ἀφηγεῖται μιὰν ἄλλη περίεργη καὶ ἐνδιαφέρουσα περιπέτεια.

Στὰ 1586 τὸ χαρτονόμισμα αὐτὸ βρέθηκε στὰ χέρια ἑνὸς πλοιάρχου στὸ Καιηπτάουν. Ὁ πλοίαρχος εἶδε πυκνὸ γράψιμο στὸ περιθώριό του, τὸ διάβασε μὲ δυσκολία καὶ εἶδε πὼς ἦταν τὸ μήνυμα ἑνὸς ναύτη ποὺ ἦταν αἰχμάλωτος μιᾶς φυλῆς ἀγρίων, στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς καὶ παρακαλοῦσε νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ συγγενεῖς του.

Ὁ πλοίαρχος εἰδοποίησε ἀμέσως τοὺς συγγενεῖς τοῦ ναύτη καὶ ἡ Κυβέρνησις ἔστειλε ἕνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα στὴ χώρα ὅπου ἦταν αἰχμάλωτος καὶ τὸν ἐλευθέρωσε. Ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες ὁ ναύτης ἐγύρισε στὴν πατρίδα του καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ἔστειλε τὸ χαρτονόμισμα ποὺ τὸν ἔσωσε στὸ μουσεῖο.

Ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα ἐκθέματα, εἶνε τὸ μικρότερο καὶ τὸ μεγαλύτερο χαρτονόμισμα τοῦ κόσμου, δηλαδὴ τῆς μιᾶς πέννας καὶ τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν. Τὸ πρῶτο, ποὺ δὲν ἐκυκλοφόρησε ποτέ, κατασκευάσθηκε στὰ 1800, ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀντικατασταθοῦν ὅλα τὰ μεταλλικὰ νομίσματα μὲ χάρτινα. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ἔχει καὶ σήμερα πραγματικὴν ἀξία. Ἔχουν ἐκδοθῆ τέσσερα τέτοια χαρτονομίσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα βρίσκεται στὸ μουσεῖο καὶ τὰ ἄλλα στὴν κατοχὴ μεγάλων Τραπεζῶν ποὺ τὰ κρατοῦν καλὰ φυλαγμένα.

Στὸ περίεργο αὐτὸ μουσεῖο τῆς Βουδαπέστης φυλάγονται καὶ διάφορες παραποιήσεις χαρτονομισμάτων. Τὴν πιὸ παράξενη ἱστορία τὴν ἔχει ἕνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα δολλαρίων ποὺ τ' ἀνεκάλυψε ὁ ταμίας μιᾶς Τραπέζης τῆς Οὐασιγκτῶνος. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν εἶχε δουλειά, ὁ ταμίας αὐτὸς ἐπῆρε τὸ χαρτονόμισμα στὰ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ παρατηρῆ μᾶλλον ἀφηρημένος. Μὲ μιᾶς ὅμως ξαφνιάστηκε. Πρὸς τὸ κέντρο, μὲ πολὺ μικρά, ἀλλὰ εὐδιάκριτα γράμματα, ἦταν γραμμένη ἡ φράσις: «Τὸ χαρτονόμισμα αὐτὸ εἶνε πλαστόν. Ὅποιος τὸ δεχθῆ εἶνε γάϊδαρος».

Αὐτὴ ἦταν βέβαια ἡ περιεργότερη ὁμολογία πλαστότητος ποὺ ἔγινε ποτέ. Ἡ σχετικὴ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι τὸ πλαστὸ ἐκεῖνο χαρτονόμισμα τὸ εἶχε βάλει σὲ κυκλοφορία ἕνας ζωγράφος. Καὶ στὸ δικαστήριο ὑποστήριξε ὅτι τὸ ἔκανε μόνο γιὰ νὰ διασκεδάση, ἀφοῦ ἄλλως τε ἐδήλωσε καθαρὰ καὶ γραπτῶς πὼς ἦταν κάλπικο. Ἔτσι τὸ δικαστήριο τοῦ ἐπέβαλε μιὰ μικρὴ μόνον ποινή.

Τὸ περιεργότερο ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ χαρτονομίσματα τοῦ μουσείου εἶνε τὸ λεγόμενον χαρτονόμισμα - φάντασμα, ποὺ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ θεωρῆται πραγματικὸ μυστήριο στὴν ἱστορία τοῦ χρήματος.

Ὅταν ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, ἐξεδόθη μιὰ νέα σειρὰ ἀγγλικῶν χαρτονομισμάτων, μετὰ ἑπτὰ μῆνες ἀνεκαλύφθη ἕνα χαρτονόμισμα ποὺ, ἀντὶ νὰ ἔχη τὸν τίτλο «Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας» ἔγραφε ἐπάνω «Τράπεζα τῆς Ἰρλανδίας». Οἱ ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι τὸ χαρτονόμισμα εἶνε ἀπολύτως γνήσιο καὶ βγῆκε ἀπὸ τὰ τυπογραφεῖα τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ τῆς μὶς Μπέττυ

ΙΤΑΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀπὸ τὴν καταμέτρησι τῆς περιουσίας μου, τὴν ὁποίαν ἔκαμα κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου, ἐβγῆκε ὅτι εἶχα: Πέντε κοστούμια, ἀσπρόρρουχα γιὰ ἕνα χρόνο, τέσσερα ζευγάρια παπούτσια, ἕνα ρολόϊ ἐκλεκτῆς μάρκας, ἕναν χρυσὸ στυλογράφο, μιὰ σιγαροθήκη πλακὲ καὶ 25 λιρέττες στὴν τσέπη. Ὅσο γιὰ ἐλπίδες βελτιώσεως δὲν ὑπῆρχε καμμιά.

Θὰ ἔδινα 20 λιρέττες γιὰ μιὰν ἀγγελία στὸν «Ταχυδρόμο» καὶ 5 γιὰ ἰσάριθμα γάλατα μὲ καφὲ καὶ μὲ ψωμάκια — τὴν ἐλαχίστη τροφὴ ποὺ μοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ μείνω ζωντανός, περιμένοντας τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀγγελίας. Ἡ δημοσίευσις, ἀξιοπρεπεστάτη, ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Νέος ζητεῖ θέσιν γραμματέως ξένου κυρίου ἢ δεσποινίδος, περαστικῶν ἀπὸ τὴν Ἰταλία, μὲ σκοπὸν νὰ τελειοποιηθῇ στὰ ἀγγλικά.»

Ἡ ὑπερηφάνειά μου δὲν μ' ἄφηνε νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐζητοῦσα τὴ θέσι γιὰ νὰ ζήσω. Ἂν τὸ ἐνεχυροδανειστήριο μοῦ προσέφερε 50 λεπτὰ γιὰ τὰ ροῦχα μου καὶ 1000 λιρέττες γιὰ τὴν ὑπερηφάνειά μου, θὰ ἐγύριζα ἀσφαλῶς στὸ σπίτι μου γυμνὸς καὶ μὲ τὴν ὑπερηφάνεια ἀκεραία...

Ἐπὶ δυὸ ἡμέρες δὲν ἐπῆρα καμμιὰν ἀπάντησι. Τὴν τρίτη, μοῦ ἦλθαν δυὸ γράμματα. Τὸ πρῶτο προερχόταν ἀπὸ ἕναν Ἄγγλο λόρδο. Τὸ ἄλλο ἀπὸ μιὰν ἀμερικανίδα μίς. Ἐπροτίμησα τὴ δεύτερη προσφορά, γιατὶ μοῦ φάνηκε πιὸ εὐγενικὰ διατυπωμένη.

Στὴ 1 τὸ μεσημέρι, ἐμπῆκα στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο «Σὰν Μπερνάντο» καὶ ἐζήτησα τὴν μὶς Μπέττυ Χοῦδσον. Ἐπερίμενα ὅτι θὰ ἔβλεπα μιὰ γεροντοκόρη, λιπόσαρκη καὶ καμπούρα. Ἀλλὰ ἡ νέα ποὺ παρουσιάσθηκε ἐμπρός μου, ἦταν ἕνα πραγματικὸ λουλοῦδι.

Μοῦ ἐξήγησε ὅτι μὲ προσελάμβανε ὡς γραμματέα καὶ ὡς συνοδό, γιατὶ βρισκόταν μόνη στὴν πόλι μας καὶ ἤξερε πολὺ λίγα ἰταλικά. Ἡ ὑπηρεσία μου θὰ ἦταν νὰ τὴν συνοδεύω ὅταν ἔβγαινε καὶ νὰ μένω στὴ διάθεσί της ἕξη ὧρες τὴν ἡμέρα.

Ἐπροσπάθησα ματαίως νὰ φέρω τὴ συζήτησι στὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς. Ἡ μὶς Μπέττυ ὅμως ἄλλαζε πάντοτε θέμα. Ἡ ὑπερηφάνειά μου δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπιμείνω περισσότερο.

⁂

Ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζωγραφίσω τὸν ἐπίγειο Παράδεισο, θὰ τὸν παρίστανα σὲ μιὰ τραπεζαρία ξενοδοχείου, μὲ τὴν μὶς Μπέττυ καθισμένη μαζί μου σ' ἕνα τραπέζι μὲ δυὸ σερβίτσια... Ἐπέρασα μιὰ ἑβδομάδα εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ νέα μου θέσι.

Μιὰ μέρα, μετὰ τὸ φαγητό, ἡ μὶς Μπέττυ μοῦ εἶπε:

— Θὰ ἤθελα ἀπόψε νὰ πάω στὸ θέατρο.

— Πηγαίνω νὰ πάρω τὰ εἰσιτήρια, ἀπήντησα ἀμέσως μὲ προθυμία.

Ἐπερίμενα ὅτι θὰ μοῦ ἔδινε τὰ χρήματα καὶ ὅτι μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ ἐμιλούσαμε γιὰ τὴν ἀμοιβή μου. Ἐκείνη, ὅμως, μοῦ εἶπε ἁπλῶς:

— Πηγαίνετε... Θὰ σᾶς περιμένω ἀπόψε τὸ βράδυ στὶς 8.

Ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο θυμωμένος μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα τῆς Μπέττυ ποὺ δὲν σκεφτόταν πόσο στοιχίζουν δυὸ θέσεις στὴν Ὄπερα. Ὡστόσο τῆς ἤμουν συγχρόνως εὐγνώμων γιατὶ ἀπέφυγε νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ χρήματα— σημεῖον ὅτι μὲ ἐκτιμοῦσε καὶ μ' ἐθεωροῦσε ἴσο της...

— Ἀργήσατε, μοῦ εἶπε τὸ βράδυ ἡ Μπέττυ, ὅταν παρουσιάσθηκα μὲ τὸ σμόκιν μου καὶ μὲ τὰ εἰσιτήρια στὴν τσέπη μου.

— Φταίει τὸ ρολόϊ μου, ἀπήντησα

Καὶ ἤμουν εἰλικρινής. Εἶχα ἀργοπορήσει περιμένοντας τὴ σειρά μου γιὰ νὰ βάλω τὸ ρολόϊ μου ἐνέχυρο στὸ Ἐνεχυροδανειστήριο!

⁂

Κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλίου, ἔκαμα νέα καταμέτρησι τῆς περιουσίας μου. Τὸ ρολόϊ, ἡ σιγαροθήκη καὶ ὁ στυλογράφος δὲν ὑπῆρχαν.

Ὡστόσο, δὲν μὲ ἐστενοχωροῦσαν ὅλα αὐτά, εἶχα βεβαιωθῆ ὅτι ἡ Μπέττυ μὲ ἀγαποῦσε. Μοῦ τὸ εἶχαν πῆ τὰ μάτια της, ἡ φωνή της. Καὶ μὲ ἔπεισε ἀκόμη περισσότερο τὸ ὅτι, στὸ τέλος τοῦ μηνός, ὄχι μόνο δὲν μοῦ ἔδωσε καθόλου μισθό, ἀλλὰ καὶ δὲν μοῦ ἐπρότεινε κἂν νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ ἔξοδα ποὺ εἶχα κάμει γι' αὐτήν.

Ὅπως δὲν ἤξερα τίποτα ἀκόμα ἀπὸ τὴ ζωή της, ἀγνοοῦσε καὶ ἐκείνη τὸ κάθε τί ἀπὸ τὴ δική μου. Ὁ καθένας μας ἀπέφευγε πάντοτε αὐτὸ τὸ θέμα. Ἂν ὅμως ἡ σιωπὴ τῆς Μπέττυ ὀφειλόταν σὲ μιὰ φιλαρέσκεια ὡραίας καὶ πλουσίας γυναίκας, ἡ δική μου προερχόταν ἀπὸ τὸν φόβο μήπως ἀποκαλυφθῇ ἡ πραγματικὴ οἰκονομική μου κατάστασις.

Ἐκαταλάβαινα πολὺ καλὰ τὴν λεπτότητα τῆς Μπέττυ: Δὲν μὲ ρωτοῦσε τίποτε, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐξευτελίσῃ τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖο εἶχε διαλέξει ἴσως γιὰ σύζυγό της.

⁂

Μιὰ μέρα, φθάνοντας στὸ ξενοδοχεῖο, βρῆκα τὴ νέα κατάχλωμη, μὲ τὰ μάτια κοκκινισμένα ἀπὸ τὴν ἀϋπνία.

— Ὑποφέρετε, ἀγαπημένη μου; ἐφώναξα μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ συγκρατήσω τὰ αἰσθήματά μου. Τί ἔχετε;

Ἡ Μπέττυ μοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι, ξεσπάζοντας σὲ κλάματα.

— Βοηθῆστε με... ἐτραύλισε. Καὶ συγχωρῆστε με.

— Νὰ σᾶς συγχωρήσω; Μὰ γιατί;

— Συγχωρῆστε με ποὺ εἶμαι Ἀμερικανίς, χωρὶς νὰ ἔχω καὶ ἑκατομμύρια. Μ' ἐνομίζατε πλουσία. Μὴν τὸ ἀρνεῖσθε. Ἂν σᾶς ἐζήτησα ὡς γραμματέα μου, ἦταν γιατὶ προσεφέρεσθε νὰ μάθετε ἀγγλικά. Ἤθελα ἐξ ἄλλου ἕναν φίλο, ἕνα σύντροφο...

—Αὐτὸ εἶνε ὅλο; ἐρώτησα σχεδὸν εὐχαριστημένος.

— Σᾶς ἱκετεύω ἀκόμη καὶ νὰ μὲ βοηθήσετε. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ξενοδοχείου μοῦ ἔστειλε τὸν λογαριασμὸ γιὰ τὸ δωμάτιο καὶ τὸ φαγητό. Τὸν πρῶτο μῆνα, ἐπλήρωσα. Τώρα ὅμως δὲν ἔχω χρήματα.

Ἀπὸ τὴν ψυχή μου ἐπερνοῦσαν ταχύτατα τὰ πιὸ διαφορετικὰ συναισθήματα Οἶκτος, ἀγανάκτησις, ἔρως, χαρά, διότι ἡ Μπέττυ δὲν ἦταν πλουσία, ἀμφιβολία μήπως μοῦ ἔπαιζε κωμωδία...

— Μὰ τί ἤρθατε λοιπὸν νὰ κάμετε στὴν Ἰταλία; ἐρώτησα.

— Εἶχα ἔρθει γιὰ νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο. Δὲν τὸ κατώρθωσα ὅμως, διότι δὲν ξέρω ἀρκετὰ ἰταλικά. Τώρα δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ ξαναγίνω μιὰ ἀσήμαντη θεατρινούλα, ὅπως πρίν!

Ἔμεινα ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα σκεπτικός.

— Ἀκοῦστε, μικρή μου, εἶπα ἐπὶ τέλους. Ἂν ἔχετε θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, ἐλπίζω νὰ τὰ καταφέρω νὰ σᾶς σώσω.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆτε. Σῶστε με!... ἀπήντησε ἡ νέα.

Ἐπῆγα ἀμέσως καὶ βρῆκα τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἀκοῦστε, κύριε, τοῦ εἶπα χωρὶς προλόγους. Φιλοξενεῖτε στὸ ξενοδοχεῖο σας τὴν μεγάλη ἠθοποιὸ Μπέττυ Χοῦδσον.

— Εἶνε ἠθοποιός; ἀπήντησε ἐκεῖνος. Τώρα ποὺ τὸ μαθαίνω, μεγαλώνει ὁ θαυμασμός μου γι' αὐτήν.

— Εἶνε μιὰ περίφημη Ἀμερικανὶς ἠθοποιός, ποὺ θὰ παίξῃ ἐδῶ στὸν κινηματογράφο. Ὅπως ξέρετε, εἶμαι γραμματεύς της. Ἀνέλαβα λοιπὸν νὰ διοργανώσω τὴ μεγάλη ρεκλάμα ποὺ τῆς χρειάζεται ἀπαραιτήτως. Γι' αὐτὸ ἀπευθύνθηκα σὲ σᾶς.

— Μὰ δὲν βλέπω πῶς... ἄρχισε ὁ διευθυντὴς συγκινημένος καὶ κολακευμένος.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ καταγγείλετε τὴν μὶς Μπέττυ ὅτι δὲν σᾶς ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμό.

— Τί; Τί εἴπατε;... ἐτραύλισε ὁ καλὸς ἄνθρωπος, πέφτοντας ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του.

— Καταλαβαίνω καὶ δικαιολογῶ τὴν ἔκπληξί σας. Στὴν Εὐρώπη εἶνε ἄγνωστα τὰ μεγάλα διαφημιστικὰ «τρύκ»... Ἀκοῦστε λοιπόν: Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καταγγελίας σας, ἡ μὶς Χοῦδσον θὰ συλληφθῇ. Τὸ πρᾶγμα θὰ κάμῃ θόρυβο στὶς ἐφημερίδες καὶ θὰ κινήσῃ τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον. Δυὸ ὀνόματα θὰ κυκλοφοροῦν παντοῦ μαζί: μὶς Χοῦδσον, ξενοδοχεῖο «Σὰν Μπερνάντο». Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ νὰ εἶνε ἀληθινὴ ἡ καταγγελία καὶ γιὰ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ σᾶς κατηγορήσῃ ἐπὶ συκοφαντίᾳ καὶ ἐξαπατήσει τῶν ἀρχῶν, πρέπει νὰ μὴν πάρετε πραγματικῶς τὶς 2500 λιρέττες ποὺ σᾶς ὀφείλει ἡ μὶς Χοῦδσον. Θεωρῆστε τες χαμένες.

»Ὅταν κατόπιν θ' ἀποσύρετε τὴ μήνυσί σας καὶ θὰ ἀπολαύσετε τὰ ἀποτελέσματα τῆς διπλῆς ρεκλάμας, θὰ διαθέσετε ἕνα ποσὸν ἀπὸ τὰ κολοσσιαῖα κέρδη σας γιὰ νὰ προσφέρετε ἕνα δῶρο ἀξίας στὴν μὶς Μπέττυ. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὴν πείσω νὰ τὸ δεχθῇ.

— Ἐκατάλαβα! ἐφώναξε ὁ διευθυντὴς ἐνθουσιασμένος. Τί ὑπέροχη ἔμπνευσις!

⁂

Ὅλα ἐπῆγαν ὅπως ἤλπιζα ὅταν κατέστρωνα τὸ θρασύτατο σχέδιό μου. Ἐνῷ ὁ διευθυντής, ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ αὔξησι τῆς πελατείας του, ἀπέσυρε τὴν καταγγελία του, ἡ μὶς Μπέττυ ὑπέγραψε ἕνα συμβόλαιο μὲ κάποιαν κινηματογραφικὴ ἑταιρία, ποὺ ἔσπευδε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἡ ὑπόθεσις γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης μου.

— Εἶσθε ἕνας ἀνεκτίμητος γραμματεύς! μοῦ εἶπε τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Μπέττυ. Τί ἀμοιβὴ ζητᾶτε γιὰ τὶς ὑπηρεσίες σας;

— Ὤ, λίγη ἀπὸ τὴν καρδιά σας μόνο! ἐφώναξα πιάνοντάς της τὸ χέρι.

— Μὰ αὐτὴν τὴν ἔχετε ὁλόκληρη δική σας! μοῦ ἀπήντησε πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά μου.

А. ΜΙΝΙΕΚΟ

ΑΛΛΟ-ΑΛΛΟ εἶν' ἐκεῖ

★ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ: — Στὴν κωμόπολι Γκυσούλα, δυὸ φίλοι παρακολουθοῦντες ἕνα ποδοσφαιρικὸ «μάτς» συνῆψαν ἕνα ἀσύνηθες στοίχημα μεταξύ τους, σχετικῶς μὲ τὴν ἔκβασι τοῦ ἀγῶνος. Ἐὰν ἔχανε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό, θὰ ἐπλήρωνε στὸν ἄλλον δέκα «πέγκος», ἐνῷ ὁ ἄλλος θὰ ἔπρεπε νὰ δεχθῇ νὰ στάξουν ἐπάνω... στὸ κεφάλι του 10.000 σταγόνες κρύου νεροῦ. Συνέβη νὰ κερδίσῃ τὸ στοίχημα ὁ πρῶτος καὶ τότε ἔβαλε, πράγματι, τὸν φίλο του νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ καρέκλα κάτω ἀπὸ μιὰ βρύση. Δεδομένου δέ, ὅτι κάθε δυὸ δευτερόλεπτα ἔσταζε ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἀπολέσαντος τὸ στοίχημα μιὰ σταγόνα, ὁ δυστυχὴς ἔπρεπε νὰ δέχεται τὴν σταγονοψυχρολουσία αὐτὴ ἐπὶ 5 ½ ὧρες. Μετὰ τρεῖς ὅμως ὧρες, ὁ δυστυχὴς ἄρχισε νὰ ἀφήνῃ ἄγριες κραυγὲς καὶ ἔπεσε λιπόθυμος. Στὸ νοσοκομεῖο ὅπου μετεφέρθη, διεπιστώθη ὅτι εἶχε τρελλαθῆ, κατόπιν δὲ τούτου ὑπεβλήθη μήνυσις κατὰ τοῦ νικητοῦ τοῦ στοιχήματος.

★ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ: — Ἡ πρωταθλήτρια τῆς παγοδρομίας καὶ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Σόνια Χέυι, ἔγινε μητέρα. Ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνις ἔφερε πράγματι πρὸ μηνός, στὸν κόσμο, ἕνα ὑγιέστατο ἀγοράκι.

★ ΒΕΡΟΛΙΝΟ: — Στὴν ἐπαρχία Χάρτς καὶ συγκεκριμένως, στὴν λουτρόπολι Γκούντ, ἔγινε κατ' αὐτὰς ὁ καθιερωμένος ἐτήσιος θερινὸς χιονοπόλεμος. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτόν, μεγάλες ποσότητες χιονιοῦ συσσωρεύονται κοντὰ στὴ λουτρόπολι ἀπὸ τὸν χειμῶνα καὶ διατηροῦνται κατάλληλα ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ Ἰουνίου γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὸν ἀσυνήθη θερινὸ χιονοπόλεμο μεταξὺ τῶν ἐκεῖ λουομένων.

★ ΜΠΡΝΟ: — Στὴν κωμόπολι Κόσωβ, μιὰ ὁμὰς ἀπὸ 15 μαθήτριες εἶχε μεταβῆ πρὸ ἡμερῶν στὸν ποταμὸ γιὰ νὰ λουσθῇ. Ἐνῷ τὰ κορίτσια ἔπαιζαν μέσα στὸ νερὸ μὲ μιὰν «ὑδατόσφαιρα», παρεσύρθησαν μακρυὰ ἀπὸ τὴν ὄχθη, σὲ σημεῖον ποὺ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ γινόταν πολὺ ἰσχυρό. Ἕξη ἀπὸ τὰ κορίτσια κατώρθωσαν, μὲ μεγάλο κόπο, νὰ ἐπανέλθουν στὴν ὄχθη, ἐνῷ τὰ ἄλλα ἐκραύγαζαν ἀπεγνωσμένως ζητῶντας βοήθεια. Στὶς φωνές τους προσέτρεξε ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου καὶ δυὸ μεγαλύτεροι μαθηταὶ ποὺ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, κατώρθωσαν νὰ διασώσουν ὅλες τὶς μαθήτριες, ἐκτὸς ἀπὸ μιάν, ποὺ ἐπνίγηκε.

★ ΜΠΡΑΤΙΣΛΑΒΑ: — Παρὰ τὴν κωμόπολι Μπένους, ὁ ἀμαξᾶς Μάκιν Ντιβάκ, ἐνῷ ὡδηγοῦσε τὴν ἅμαξά του, ὑπέστη ἀγρία ἐπίθεσι ἀπὸ ἕνα σμῆνος μελισσῶν. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ δυὸ ἄλογα ἦσαν νεκρά, ἐνῷ ὁ ἀμαξᾶς ποὺ ἐδέχθηκε καὶ αὐτὸς ἀναρίθμητα κεντήματα ἀπὸ τοὺς φτερωτοὺς ἐχθρούς, μετεφέρθη στὸ νοσοκομεῖο μισοπεθαμένος.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ γεννήθηκαν γιὰ τὸν ἔρωτα, αἰσθάνονται καὶ μαντεύουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μέσα σὲ ὁλόκληρο πλῆθος.

Ὁ ἔρως τοῦ ἀνδρὸς ἀποβλέπει στὸ νὰ γίνῃ γίνῃ κυρίαρχος τῆς γυναίκας.

★ Ἡ φιλαρέσκεια εἶνε παγίδα, τὴν ὁποίαν ἡ γυναῖκα στήνει στὸν ἄνδρα καὶ στὴν ὁποίαν πέφτει αὐτὴ πρώτη.

★ Οἱ πρῶτες μέρες ἑνὸς ἐρωτικοῦ δεσμοῦ ἔχουν ἕνα θέλγητρο μοναδικὸ καὶ ἀσύγκριτο ποὺ δὲν τὸ ξαναβρίσκει ἔπειτα κανείς.

★ Ἕνας σύζυγος ποὺ ἀπατᾶται, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τιμωρήσῃ ὁ ἴδιος τὴ γυναῖκα του. Ἡ τιμωρία θὰ τῆς ἔλθῃ ἀπὸ τὸν φίλο της.

★ Πολλὲς γυναῖκες συγχύζουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα. Μερικὲς προσφέρουν στοὺς φίλους των μιὰ ἀγάπη ἐντελῶς μητρική. Ἄλλες ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους μὲ μιὰ στοργὴ σχεδὸν ἐρωτική.

★ Ἡ καλλονὴ μιᾶς τίμιας γυναίκας φαίνεται σὰν νἄχῃ πάντα κάποιαν ἀτέλεια

●

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

⁂ Ἡ λογικὴ ὑποφέρει τὰ πλήγματα τῆς τύχης, τὸ θάρρος τὰ κατανικᾷ, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ πίστις τὰ ὑπερπηδοῦν.

⁂ Ἡ πέννα καὶ ἡ γλῶσσα περπατοῦν ὅπου τὶς ὁδηγοῦμε ἐμεῖς

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μου μοῦ ἐξομολογεῖται μὲ πολλὴ εἰλικρίνεια τὴν μεταμέλειά της γιὰ τὶς στερήσεις ποὺ ἐπέβαλε στὸν ἑαυτό της χάριν τῆς... μόδας καὶ ἐπειδὴ βρίσκω τὸ γραμματάκι της χαριτωμένο τὸ ἀναδημοσιεύω:

«Ἀκούω, μοῦ γράφει, νὰ παραπονιοῦνται πολλοί, ὅτι εἶνε δυσεύρετα καὶ σπάνια κάποια εἴδη διατροφῆς, ὅτι τὸ τραπέζι τους ἔγινε ἀναγκαστικὰ λιτὸ καὶ σκέπτομαι: Τί νὰ ποῦμε τότε ἐμεῖς ποὺ χρόνια ὁλόκληρα ἐζήσαμε μὲ στερήσεις;

»Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ἱκανοποιοῦσε τὴν ὄρεξί του καὶ ἔτρωγε ὅ,τι τοῦ ἄρεσε ἐμεῖς ἐπιβάλαμε στὸν ἑαυτό μας νὰ στερηθῇ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀπολαύσεως ποὺ προσφέρει ἕνα ὡραῖο φαγητό, ἕνα γευστικὸ γλύκισμα. Τὴν δίαιτα ποὺ σᾶς ὑπαγορεύουν τώρα οἱ δυσκολίες τῆς στιγμῆς, σ' ἐμᾶς τὴν εἶχε ἐπιβάλει ἀπὸ καιρὸ ἕνας ἄλλος Κέρβερος: ἡ Μόδα. Θύματα τῆς καλλονῆς, σκλάβες τῆς σιλουέττας καὶ τῆς κομψῆς γραμμῆς, ἐγὼ καὶ οἱ ὅμοιές μου ἐτρεφόμεθα ὄχι μὲ «ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον», ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιὰ ἑνὸς μαρουλιοῦ, μὲ τὸν πάτο μιᾶς ἀγγινάρας καὶ μὲ ψωμὶ πολὺ λιγώτερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει τώρα ἡ περίστασις. Ὁ καφές μου ἦταν πικρός, δηλητήριο, τὸ τσάϊ μου τὸ ἴδιο, γλυκὸ ποτέ μου δὲν δοκίμαζα καὶ τὸ κρασὶ τὸ ἀπέφευγα σάν... τὶς ἁμαρτίες μου. Στοὺς δρόμους ποὺ ἐκυκλοφοροῦσαν οἱ... χορτασμένοι ἄνθρωποι, ἐγὼ περιέφερα τὸν κομψότατο, ἀλλὰ καὶ λιμασμένο ἑαυτό μου καὶ ἡ ἡρωϊκή μου πεῖνα ἤξερε ν' ἀντέχῃ σ' ὅλους τοὺς πειρασμούς.

»Τώρα μοῦ ἔμεινε κέρδος ἡ σιλουέττα μου, μὰ τί τὸ ὄφελος; Ὅλος ὁ κόσμος πιὰ ἀπέκτησε σιλουέττα. Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ἐκεῖνοι οἱ πειρασμοί; Μὲ πόση εὐχαρίστησι θὰ ἐνέδιδα!

»Ἀλλά... πολὺ ἀργά!»

Δὲν εἶνε ἀργά, καλή μου φίλη, οἱ δύσκολες στιγμὲς θὰ περάσουν, ὅλα περνοῦν καὶ τὸ πάθημα θὰ σᾶς ἔχῃ γίνει μάθημα, ἐλπίζω.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Μιὰ ἄλλη ἀναγνώστριά μου παραπονεῖται ὅτι κοκκινίζει πολὺ εὔκολα ἀπὸ ντροπὴ καὶ καθὼς ἡ ἡλικία της δὲν εἶνε τέτοια ποὺ νὰ τὸ δικαιολογῇ, νομίζει ὅτι ὅλοι θὰ τὴν κοροϊδεύουν καὶ μοῦ ζητεῖ τὴν συμβουλή μου.

Φυσικῷ τῷ λόγῳ εἶνε δυσάρεστο αὐτὸ ποὺ τῆς συμβαίνει καὶ μπορεῖ νὰ τὸ θεραπεύσῃ, ἀλλὰ ἡ θεραπεία εἶνε κάπως δύσκολη, διότι δὲν ἐπιτυγχάνεται μόνο μὲ φάρμακα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν θέλησι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ παίζει μεγάλο ρόλο.

Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη δὲν ἀποδίδει τὸ κοκκίνισμα αὐτὸ σὲ ἁπλᾶ «νεῦρα», ἀλλὰ πρὸ πάντων σὲ κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, σὲ ἀκατάστατη λειτουργία τοῦ στομάχου, σὲ μικροανωμαλίες τῶν ἐντέρων.

Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν διορθώνονται μὲ κατάλληλες δίαιτες, μὲ ὡρισμένους κανόνας ὑγιεινῆς καὶ μὲ μερικὰ φάρμακα. Ἀφοῦ δὲ γίνουν ὅλα αὐτά, θὰ τονώσωμε καὶ τὸ νευρικό μας σύστημα, διότι ὅλα τὰ ἄλλα δὲν θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα ἂν δὲν προσέξωμε καὶ αὐτό.

Ἂν ὅμως τὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου ἔρχεται ἰδίως μετὰ τὸ φαγητό, ὅπως γράφει ἡ ἀναγνώστριά μου, τότε θὰ πῆ ὅτι ἡ χώνευσις δὲν γίνεται καλὰ καὶ πρέπει νὰ τὴν ὑποβοηθῇ μὲ λίγη σόδα ἡ βρεφίνη.

Κάτι ἐπίσης ποὺ συντελεῖ στὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου εἶνε ὁ σφικτὸς κορσὲς ἢ τὰ στενὰ ὑποδήματα. Ἂς ἀποφεύγωμε λοιπὸν καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο καὶ προτοῦ ἀρχίσωμε κρέμες καὶ μακιγιαρίσματα, ἂς συμβουλευόμεθα τὸν ἰατρό μας καὶ ἂς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι ἡ ὑγιεινὴ εἶνε πάντοτε κάτι ποὺ συμβαδίζει μὲ τὴν ὡραιότητα.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΕΥΤΥΧΕΙΣ

Οἱ ὀφθαλμίατροι συμβουλεύουν νὰ σταματοῦμε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ διάβασμά μας ἢ τὴν δουλειά μας καὶ νὰ κυττάζωμε μακρυά, ὅσο πιὸ μακρυὰ μποροῦμε, διότι αὐτὸ ξεκουράζει τὸ ὀπτικὸν νεῦρον. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν κανόνα πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθοῦμε καὶ σὲ ἄλλα πράγματα τῆς ζωῆς, δηλαδὴ νὰ μὴν περιοριζώμαστε στὰ γεγονότα ποὺ μᾶς περιβάλλουν, ἀλλὰ νὰ κυττάζωμε μακρυὰ καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε ὅτι πολλὲς μικροστενοχώριες, μικροδυσαρέσκειες φαίνονται τιποτένιες. Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ ποὺ ἀφορᾷ τὰ μάτια εἶνε ὅλο τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας μας. Νὰ μὴν ἐπηρεαζώμεθα ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ βλέπομε τριγύρω μας, ἀλλὰ νὰ ἔχωμε διορατικότητα.

Ἀκοῦστε τώρα καὶ μερικὲς συμβουλὲς γενικωτέρας φύσεως:

Ἂν αἰσθάνεσθε πλῆξι ἢ μελαγχολία χωρὶς λόγον, τακτοποιήσατε ὅλα τὰ πράγματα τριγύρω σας καὶ ἂν δὲν σᾶς περάσῃ, κάμετε ἕνα ζεστὸ λουτρό.

Διότι καὶ ἡ μελαγχολία καὶ ἡ πλῆξις ἔρχονται ἢ ἀπὸ κούρασι ἢ ἀπὸ ἀκαταστασία.

— Μὴν ξεχνᾶτε πῶς γιὰ νὰ γίνετε εὐτυχής, πρέπει προηγουμένως ν' ἀγαπήσετε τὴν εὐτυχία καὶ γιὰ ν' ἀγαπήσετε τὴν εὐτυχία, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶσθε ἀπαισιόδοξος. Ὁ ἀπαισιόδοξος κατορθώνει πάντα νὰ διώχνῃ μακρυά του τὴν εὐτυχία, ἐνῷ ὁ αἰσιόδοξος τὴν ἑλκύει, γι' αὐτὸ θὰ ἰδῆτε ὅτι ὅλοι οἱ ἀπαισιόδοξοι εἶνε ἄνθρωποι δυστυχισμένοι καὶ ἀντὶ νὰ προσέξουν νὰ διορθώσουν τὸ ἐλάττωμά τους αἰτιῶνται τὴν τύχη τους ποὺ εἶνε τελείως ἀνεύθυνη γι' αὐτὰ ποὺ τοὺς συμβαίνουν. Ἔπειτα ἂν σκεφθοῦμε λιγάκι, θὰ ἰδοῦμε ὅτι δὲν κερδίζουμε τίποτε μὲ τὸ νὰ προλέγωμε διαρκῶς δυστυχίας ἢ δυσάρεστα, διότι ἂν ἔλθουν, θὰ ἔλθουν καὶ τότε ἔχομε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ στενοχωρηθοῦμε, ἂν ὅμως δὲν ἔλθουν, γιατὶ νὰ ἔχωμε δηλητηριάσει τὰ καλύτερά μας χρόνια μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ ἔλθουν; Ἂς εἴμαστε λοιπὸν πάντοτε αἰσιόδοξοι καὶ θὰ βγοῦμε κερδισμένοι. Ποτὲ ζημιωμένοι.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΜΑΣ

Ἡ σημερινὴ ἔλλειψις μερικῶν εἰδῶν μᾶς ἔκαμε νὰ καταλάβωμε πόσο οἰκονομικὰ μποροῦμε νὰ περάσωμε ὅταν θέλωμε. Θὰ παρατηρήσατε βέβαια ὅλες ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ μαγειρεύσωμε πολὺ νόστιμα φαγητὰ βάζοντας τὸ μισὸ βούτυρο ἢ λάδι ἀπὸ ὅ,τι ἐβάζαμε ἄλλοτε, τὴ μισὴ ντομάτα, λιγώτερα αὐγά, γάλα κλπ. κλπ. Πίνομε τὸ τσάϊ μας χωρὶς ζάχαρι, ἐνῷ ἄλλοτε δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ διανοηθοῦμε ὅτι θὰ τὸ ἐπίναμε χωρὶς 3 ἢ 4 κουταλιές.

Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς χρησιμεύσουν γιὰ μάθημα καὶ νὰ προσπαθήσωμε ὅταν θὰ ἔχωμε πάλι ὅλα τὰ εἴδη στὴ διάθεσί μας νὰ κάνωμε χρῆσιν αὐτῶν καὶ ὄχι κατάχρησι; Αὐτὸ δὲ ποὺ λέμε γιὰ τὰ φαγητὰ προσαρμόζεται καὶ σὲ ὅλα τὰ πράγματα: Εἴδη ρουχισμοῦ, ἔξοδα κινήσεως, ἔξοδα ἀναψυχῆς κλπ. Ἡ οἰκονομία εἶνε κάτι τὸ ἀπαραίτητο γιὰ κάθε σπίτι, ἐνῷ ἡ σπατάλη εἶνε καταστροφή.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Ἄννα Δ. Ἐνταῦθα. — Πολὺ σωστὰ ὅσα λέτε. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι στὸ μέλλον θὰ δείξετε λίγο περισσότερη ἐξυπνάδα.

Μ. Ν. Α. — Τὸ ἄνθος θειαφιοῦ θὰ μετριάσῃ κάπως τὸ κακό, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ θεραπεύσῃ. Ἡ θεραπεία θὰ ἔλθῃ μὲ... τὴν ἡλικία.

Γ. Μελετ. Σύρου. — Συμβουλεύσατε τὴν μνηστή σας νὰ παίρνῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν 1 — 2 χαπάκια κινίνης κατὰ προτίμησιν τὰ βράδυα προτοῦ κοιμηθῇ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Καλλιτεχνικὰ

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ ΤΟΥ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ»

Στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐδόθησαν τὴν Πέμπτην 17 Ἰουλίου αἱ ἐτήσιοι ἐξετάσεις, διπλωματικαὶ καὶ δεξιοτεχνίας τραγουδιοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν.

Ὡραία ἐμφάνισις καὶ φωνὴ ποὺ ὑπόσχεται πολλὰ γιὰ τὸ μέλλον, ἡ δνὶς Ντέπη Κοντούζογλου, τῆς τάξεως τῆς κ. Καλφοπούλου. Τὸ κοινὸν τὴν κατεχειροκρότησε μὲ τὴν ὡραίαν ἀπόδοσι τοῦ «Τουραντὸτ» τοῦ Πουτσίνι, τοῦ «Πρωτομάστορα» τοῦ Καλομοίρη καὶ σὲ ἄλλα δύσκολα κλασσικὰ τραγούδια.

Ἐξαιρετικὴ ἐπίσης ἡ δνὶς Ντίνα Ὀρφανοῦ, τῆς τάξεως τῆς κ. Οἰκονομίδου. Σὲ ὅλα τὰ τραγούδια τῆς ἔδειξε ταλέντο καὶ φωνητικὴ δεξιοτεχνία. Εἶνε μιὰ πολὺ καλὴ σοπράνο ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἐξελιχθῇ ἀλματωδῶς.

Τὸ κοινὸν ὅμως ποὺ κατέκλυσε τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς καλλιτεχνικὰς προόδους τοῦ τόπου μας καὶ τί τέλος πάντων κυοφορεῖται στὰ διάφορα Ὠδεῖα μας ὕστερα ἀπὸ πολυχρόνιες, κουραστικὲς καὶ ἐπίπονες σπουδές, ἔμεινε κατάπληκτο ὅταν στὴν κομψὴ σκηνούλα τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐνεφανίσθη ἡ δνὶς Σισίκα Δημητριάδου, τῆς τάξεως τῆς κ. Καλφοπούλου. Ἐμφάνισις τόσον συμπαθὴς καὶ φωνὴ μελωδική, ποὺ βγαίνει ἀβίαστη καὶ γλυκειὰ καὶ στὶς ψηλὲς καὶ στὶς χαμηλὲς νότες, συνεκίνησε πραγματικὰ τὸ ἀκροατήριο μὲ τὴν ἄφθαστη ἀπόδοσι τῆς «Τραβιάτας», τῆς «Ἀνυπομονησίας» τοῦ Σοῦμπερτ, τοῦ «Ριγκολέτο», τῆς «Κατάρας» τοῦ Καλομοίρη καὶ στ' ἄλλα τραγούδια της. Τέτοια δεξιοτεχνία στὰ βοκαλὶζ σπανίως ἀκοῦμε καὶ ἀπὸ πεπειραμένες καλλιτέχνιδες ποὺ χρόνια καταπιάνονται μὲ τὸ Μελόδραμα. Ἡ κ. Καλφοπούλου πρέπει νὰ ἐπαίρεται γιὰ τὴν μαθήτριά της ποὺ εἶνε ὡρισμένως ἀπὸ τώρα ἐπιβεβλημένη καλλιτέχνις.

Αἱ δίδες Νιόβη Σκελλαρίου, Χριστίνα Ζάκοβα καὶ οἱ κ.κ. Νῖκος Ἀλιπράντης καὶ Κώστας Καρποδίνης πολὺ καλοὶ καὶ μποροῦν νὰ γίνουν καλύτεροι ἀκόμα μὲ λίγη προσπάθεια.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Δ. Σ.

Νομίζεις, ἀγαπητέ μου, ὅτι δὲν αἰσθάνεσαι κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν συμβαίνει αὐτό. Γιατὶ ἂν δὲν ἐνδιαφερόσουν πραγματικά, δὲν θὰ κατέφευγες σὲ μένα καὶ δὲν θὰ μοῦ ἔγραφες ὅλες αὐτὲς τὶς σελίδες. Μὲ ἔκανες νὰ θυμηθῶ κάποιους στίχους τοῦ Χάϊνε, ὅπου κάποιος λέει στὴν ἀγαπημένη του:

«Σελίδες ὅλες δώδεκα
καὶ κάτι γράμματα ψιλὰ
Γιὰ μόνον «ξεφορτώσου με»
γράφει κανεὶς τόσα πολλά;...»

Ἐσὺ βέβαια δὲν τὰ ἔγραψες σ' ἐκείνην — ἂν καὶ δὲν ξέρω ἂν τὸ ἔκανες ἐν τῷ μεταξὺ — ἀλλὰ τὸ ἔγραφες σὲ μένα. Ἀπὸ τὸ προσεκτικὸ λοιπὸν διάβασμα τοῦ γράμματός σου συνεπέρανα ὅτι μπορεῖ ὁ ἔρωτας νὰ ἔχῃ ἀποκοιμηθῆ μέσα σου γιὰ τὴν πρώτη, δὲν ἔχει ὅμως πεθάνει.

Ὁ καινούργιος ἔρωτας εἶνε τὸ «καινούργιο κόσκινο», μὰ δὲν ἔχει ξερριζώσει τὸν παληό. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ φοβόσουν τὸν ἑαυτό σου. Ἡ συνείδησις περὶ τῆς ὁποίας μιλεῖς εἶνε κάτι σχετικὸ στὴ ζωή.

Λοιπόν, μὲ λίγα λόγια, προσπάθησε νὰ ἀναλύσῃς καλύτερα τὴν σημερινὴ ψυχική σου κατάστασι, ἔσω καὶ πειραματιζόμενος καὶ ἂν θέλῃς τὰ ξαναλέμε.

ΞΑΝΘΟΝ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΝ
Α. Κ. 123 — 321

Ἂν ἤσουν μεγαλύτερος καὶ σὲ θέσι νὰ φερθῇς ὅπως ἐπιβάλλεται, θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ ἐξωτερικεύσῃς τὰ αἰσθήματά σου στὴ νέα αὐτή. Μὰ ἐπειδὴ δὲν συμβαίνει αὐτό, τὸ σωστὸ εἶνε νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ ἐπιστηθίου φίλου σου.

ΤΟΤΑΝ

Δὲν βρίσκω νὰ νοιώθῃς κανένα σοβαρὸ αἴσθημα γι' αὐτὸν τὸν νέο, ὥστε ν' ἀποφασίσῃς νὰ κάμῃς κάτι γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ μετανοιώσῃς κατόπιν. Εἶνε ὅλα πολὺ μπερδεμένα στὸ μυαλό σου, ἀγαπητή μου. Κάθε κορίτσι ἔχει στιγμὲς ποὺ δυσαρεστεῖται μὲ τοὺς δικούς του. Μὲ αὐτὸ δὲν ἕπεται ὅτι πρέπει νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ μὲ τὸν πρῶτον ποὺ ἔτυχε νὰ τῆς ἐκφράσῃ αἰσθήματα, πολὺ περισσότερο μάλιστα ὅταν δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Κάθησε λοιπὸν φρόνιμη καὶ ἔχεις ὅλη τὴ ζωὴ μπροστά σου γιὰ νὰ σκεφθῇς σοβαρώτερα, μὰ καὶ νὰ ἀγαπήσῃς

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΕΞΟΝΤΩΣΙΣ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Σήμερον ποὖναι ἁλμυραὶ τὰ μάλα αἱ τιμαὶ
ἡ Ἀγορὰ ἡ μέλαινα ἐκαύσατο κι' ἐμέ.
Θὰ εἴπω λεπτομερῶς τί πέπονθα ὁ τάλας
χάριν γυνὸς εὐτραφειδοῦς κι' ὀλίγον τι βουβάλας.
Τὴν εἶδον ταύτην τὴν γυνήν, ποὺ λέγετε, κι' ἐν τάχει,
σφοδρῶς τὴν ἐπεθύμησον γιὰ τὰ πολλά της πάχη.
Ὤ, ἦτον ὥσπερ ἀγελὰς τοῦ Φαραὼ παχεῖα!
Τουτέστιν μὲ ἀνέμενεν ἐρωτο - εὐωχία.
Μ' ὕφος ρωμαντικοπρεπὲς θυμίζον τὸν Μιμῖκον,
τῆς εἶπον νὰ συμφάγωμεν εἰς τὸν τερπνόν μου οἶκον.
Εἶχον ψωνεύσει κατ' αὐτὰς πατάτας ἀμυλώδεις
περίπου πέντε ὀκάδας
καὶ ντοματέας ἀρκετὰς τὰ μάλα ζουμερώδεις
ὡς καὶ λαμπρὰς ἀχλάδας·
Ὡσαύτως εἶχον οἴκαδε κι' ἐλαίας Καλαμῶν
τυρὸν συσκευασμένον
καὶ ἀεροσαλάμια, οὐ μὴν καὶ Σολωμὸν
κονσερβοποιημένον.
Καὶ τέλος εἶχον — ὦ Θεοί! — προμηθευθῆ καὶ κρέας
ἐκ τῆς — μὴ μὲ κακίσητε! — μελαίνης ἀγορέας·
Αὐτὰ οὖν τὰ ἐδέσματα, δηλῶ εἰλικρινῶς
κι' ἐν πάσῃ πεποιθήσει
μοῦ εἶχον, φεῦ! στοιχίσει
ὁλόκληρόν μοι τὸν μισθὸν τοῦ τρέχοντος
(μηνός,
πλὴν ὅμως ὑπελόγιζον νὰ τὴν διέλθω
(φίνα
μὲ τ' ἀνωτέρω τρόφιμα περίπου ἕναν
(μῆνα·
Ἀλλ' οἴμοι! Φεῦ! ὡς καὶ οὐαί! Εἶχον τὴν
(τόσην τρέλλαν
νὰ προσκαλέσω εἰς φαγητὸν ἐκείνην τὴν
(χοντρέλλαν,
ἥτις τὰ... πάντα μοὔφαγεν ἐν μιᾷ καὶ
(μόνῃ ὥρᾳ!
Κι' ἐγὼ τί οὖν γενήσομαι ἀγαπητοί μου,
(τώρα;

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

σοβαρώτερα.

Ν. Ν. ΠΑΓΚΡΑΤΙ

Ἕνα κορίτσι δεκάξη χρόνων εἶνε πολὺ νέο ἀκόμη γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ αἰσθάνεται τόση ἀπογοήτευσι. Τὸ ἐλάττωμά σου δὲν εἶνε κάτι ποὺ νὰ μὴν διορθώνεται. Ὅσο γιὰ τὴ σκέψι ποὺ σὲ ἀνησυχεῖ, νὰ μὴν θεωρῆσαι ὀπισθοδρομική, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ πῶ ὅτι, ἔχεις πολλὰ χρόνια μπροστά σου γιὰ νὰ δείξῃς τὸν συγχρονισμό σου.

ΝΤΑΝΙΕΛΛΑ

Δὲν εἶνε σωστό, ἀγαπητή μου, νὰ κρίνῃς ἔτσι τὰ πράγματα. Εἶσαι πολὺ πολὺ νέα καὶ ἂν δὲν σοῦ δόθηκε ἀκόμη ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃς μιὰν ἀληθινὴ εὐτυχία, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι θὰ περάσῃ ἔτσι ἡ ζωή σου. Δὲν βρέθηκε ἀκόμη ὁ τύπος σου καὶ αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται νὰ συμβῇ καὶ αὔριο. Μὴν ἀποδίδῃς λοιπὸν στὸ πρᾶγμα μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἔχει. Ἡ ἀπογοήτευσις ποὺ ἐδοκίμασες ἀπ' αὐτὸν τὸν νέο ἀσφαλῶς δὲν ὀφείλεται στοὺς λόγους ποὺ νομίζεις. Θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδῃς τὸ φταίξιμο στὸν ἑαυτό σου.

Ἔχε λοιπὸν ὑπομονή. Μὴν εἶσαι τόσο βιαστική.

ΤΡΕΛΛΟ ΝΑΥΤΑΚΙ
(Πύργου — Ἠλείας)

Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς, μικρούλα μου, εἶνε νὰ παύσῃς νὰ κουράζῃς τὸ μυαλουδάκι σου μὲ αὐτὴ τὴν ἱστορία. Εἶσαι πολὺ μικρὴ ἀκόμη γιὰ νὰ δημιουργῇς τέτοιου εἴδους σχέσεις. Αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει καὶ τὸ σημερινὸ θαλάσσωμα στὸ ὁποῖον βρίσκεσαι.

Ἄκουσέ με καὶ προσπάθησε ν' ἀπασχολήσῃς τὴ σκέψι σου σὲ ἄλλα πράγματα πιὸ ὠφέλιμα.

Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ βασανίζῃς τόσο τὴ σκέψι σου γιὰ ὅσα συνέβησαν. Ξέχασέ τα καὶ κόψε κάθε ἐπαφὴ μὲ τὰ πρόσωπα ποὺ συνετέλεσαν στὴ δημιουργία αὐτῆς τῆς καταστάσεως.

ΛΕΥΚΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἀνήκει σὲ μιὰν ἄλλη καὶ τὰ πράγματα εἶνε ἔτσι ποὺ νὰ μὴν σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σκεφθῆτε σὲ μιὰ μελλοντικὴ ἕνωσι, δὲν καταλαβαίνω γιὰ ποιὸν λόγο νὰ θυσιάζεσαι. Βέβαια θὰ μοῦ πῇς ὅτι ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς κάνει θυσίες. Ναί, μὰ οἱ θυσίες γίνονται καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Ὅταν ὁ ἕνας δίνῃ μόνον, χωρὶς νὰ παίρνῃ, μοιραίως θὰ κουρασθῇ μιὰ μέρα. Εἶνε λοιπὸν καλύτερο τὸ τέρμα ποὺ θὰ δοθῇ ἀναποφεύκτως μιὰ μέρα, νὰ δοθῇ ἀπὸ σήμερα. Ἄλλως τε, καὶ ἐσὺ τὸ βλέπεις αὐτό.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Θεωρῶ ὑποχρέωσί μου, ἀγαπητή μου, νὰ σοῦ συστήσω νὰ ἐπιβληθῇς στὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ παραιτηθῇς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ποὺ πᾶς νὰ δημιουργήσῃς. Ἐφόσον μοῦ ζητεῖς τὴ συμβουλή μου, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σοῦ τὴν πῶ εἰλικρινά, ἀδιαφορῶντας ἐὰν δὲν θὰ σοῦ εἶνε ἀρεστή. Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ; Ὅτι θὰ κάνῃς καλὰ νὰ μπλέξῃς σὲ μιὰ ἱστορία ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ποὺ θὰ βγῇ ζημιωμένος θὰ εἶσαι ἐσύ; Τί θέλεις ἐσύ, ἕνα κοριτσάκι ἀκόμη, μὲ ἕναν ἄνδρα παντρεμένον καὶ μὲ δυὸ παιδιά. Μὰ τὸν ἀγαπᾷς λές. Ὡραῖα. Ὡστόσο, ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἂν καθήσῃς καὶ σκεφθῇς τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, θὰ κατορθώσῃς νὰ δαμάσῃς τὸ πάθος ποὺ σὲ ἐκυρίευσε. Λίγη θέλησις εἶνε ἀρκετή. Ἔχεις τὴ ζωὴ μπροστά σου καὶ θὰ βρεθοῦν πολλοὶ ἀκόμη σὰν καὶ αὐτὸν ποὺ θὰ σοῦ ξυπνήσουν αὐτὰ τὰ συναισθήματα. Ἄκουσέ με λοιπὸν καὶ δὲν θὰ μετανοιώσῃς.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΝΕΑΝ

Μὲ τὰ κλάματα καὶ τὶς ἀπελπισίες, δὲν ἔχεις νὰ κερδίσῃς τίποτε. Θὰ βλάψῃς μόνον τὴν ὑγεία σου, θὰ χαλαρώσῃς τὸ νευρικό σου σύστημα καὶ θὰ μαράνῃς τὴν ὀμορφιά σου. Ἡ πίστις καὶ ἡ πεποίθησις ποὺ ἔχεις στὸ νέον αὐτόν, πρέπει ἀντίθετα νὰ σὲ κάνουν δυνατὴ καὶ ὑπομονετική. Νὰ τὸν περιμένῃς ἤρεμη, χωρὶς ὑστερισμοὺς καὶ κλάματα. Αὐτὰ ἔχω νὰ σοῦ πῶ, ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι νοιώθω καὶ ἐγὼ τὴν κατάστασί σου, ἀλλὰ κάπως διαφορετικά.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΣΤΑΦΥΛΟΚΟΚΚΙΑΣΙΣ
Γ'

Στὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα μιλήσαμε γιὰ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ σταφυλοκόκκου καὶ τῶν δερματικῶν παθήσεων ποὺ προκαλοῦνται ἐκ τοῦ μικροβίου αὐτοῦ. Ὡσαύτως καὶ περὶ τῶν διαφόρων μορφῶν ὑφ' ἃς παρουσιάζεται ἡ συχνοτάτη δερματικὴ πάθησις, ἡ ἀκμή, τῆς ὁποίας κυριώτερες συντελεστὴς εἶνε ὁ σταφυλόκοκκος. Σήμερα θὰ μιλήσωμε γιὰ τὴν θεραπεία τῆς σταφυλοκοκκιάσεως καὶ τῶν ἀκμῶν. Ἡ θεραπεία των ἐπιτυγχάνεται διὰ τοπικῆς ἀντισηψίας, διὰ καταλλήλου διαίτης, δι' ἐσωτερικῆς φαρμακοθεραπείας, ὡς καὶ δι' ἐνέσεων. Καὶ ὅταν μὲν πρόκειται περὶ ἁπλῆς ἀκμῆς, ἥτις παρουσιάζεται καθὼς εἴπαμε στὰ προηγούμενα, τὶς περισσότερες φορὲς κατὰ τὴν νεανικὴ ἡλικία μεταξὺ τοῦ 15ου — 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας, γιὰ τὰ σπυριὰ δηλαδὴ τῆς νεότητος, αὐτὰ ὑποχωροῦν μὲ ἀντισηπτικὴ μόνον θεραπεία διὰ καθαροῦ οἰνοπνεύματος, δι' ἀτμολούτρων μὲ βόρακα, διὰ στυπτικῶν τῆς λιπαρότητος τοῦ δέρματος λοσιὸν καὶ διὰ τῆς καταλλήλου τροφικῆς διαίτης. Οἱ πάσχοντες δηλαδὴ πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὰ ἁλμυρά, παστά, τὰ ἀλλαντικά, τὶς κονσέρβες, τὰ πολλὰ ἀμυλώδη καὶ γλυκίσματα, τὸ ξεῖδι καὶ ἰδίως τὰ οἰνοπνευματοῦχα ποτά.

Δυστυχῶς ὅμως, καθὼς συμβαίνει τὶς περισσότερες φορές, τὰ σπυριὰ αὐτὰ λόγῳ τῆς μὴ καταλλήλου ὑγιεινῆς περιποιήσεως των καὶ μὲ τοὺς διαφόρους χειρισμοὺς δηλαδὴ μὲ τὸ ξύσιμο, τὸ σπάσιμο ἢ τὸ ζούλισμα, μολύνονται καὶ ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀρχίζει ἡ καθαρὰ σταφυλοκοκκίασις. Ἀρχίζει πλέον ἡ διαπύησις των καὶ ὁ πολλαπλασιασμός των. Εἰς τὸ πύον των εὑρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ ὁ σταφυλόκοκκος καὶ πολλὲς φορὲς καὶ ἕνα ἄλλο ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνο μικρόβιο: ὁ στρεπτόκοκκος. Τὰ ἴδια συμβαίνουν καὶ μὲ τὰ ἄλλα εἴδη τῶν ἀκμῶν, δηλαδὴ μὲ τὴν φλεγμονώδη ἀκμή, μὲ τὴν ῥοδόχροα ἀκμὴν κτ.λ. ἅτινα παραμελούμενα εἰς θεραπείαν ἐκτὸς τῆς σοβαρότητός των καὶ τῆς ἀντιαισθητικῆς εἰκόνος ποὺ δίνουν στὸ πρόσωπο, ἐγκαταλείπουν τὶς περισσότερες φορὲς οὐλὲς καὶ στίγματα ἀνεξίτηλα εὐλογιοειδοῦς μορφῆς. Γιὰ ὅλους λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς λόγους ποὺ ὅσον μποροῦσα, λεπτομερέστερα σᾶς ἐξέθεσα στὰ δύο προηγούμενα μαθήματα, οἱ ἀκμές, τὰ ἐξανθήματα, τὰ κριθαράκια τῶν ματιῶν, τὰ μπιμπίκια καὶ οἱ δοθιῆνες (καλόγηροι) δὲν εἶνε ἀπὸ τὶς ἁπλὲς δερματικὲς παθήσεις, ποὺ ὑποχωροῦν τόσο εὔκολα μὲ ἐμπειρικὰ καὶ μὲ πρόχειρα φάρμακα. Ἐπίσης θὰ κατανοήσατε τί κινδύνους μολύνσεων διατρέχετε νὰ πάθετε μὲ τὸ ξύσιμο, ζούλισμα ἢ τρυπῶντας τὸ κάθε σπυράκι ἢ μπιμπίκι τοῦ προσώπου σας. Ὅταν πλέον ἐκδηλωθῇ ἡ σταφυλοκοκκίασις ἕνα μόνον ῥιζικὸν μέτρον ὑπάρχει θεραπείας: Ἡ ἐνεσοθεραπεία. Ἀποτελεσματικὰ εἶνε τὰ αὐτεμβόλια, τὰ ὁποῖα παρασκευάζονται διὰ καταλλήλου καλλιεργείας ἐκ τοῦ πύου τῶν πασχόντων. Ἀλλὰ ὡσαύτως ἀποτελεσματικὰ εἶνε καὶ τὰ ἐν τῷ ἐμπορίῳ πωλούμενα διάφορα ἀντισταφυλοκκοκκικὰ πολυδύναμα ἐμβόλια. Μὲ ἐλάχιστες τέτοιες τελείως ἀκίνδυνες καὶ ἀνώδυνες ἐνέσεις ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τὰ ὀχληρὰ καὶ ἀντιαισθητικὰ σπυριά, κριθαράκια, καλογήρους κτλ. Αἱ χημειοθεραπευτικαὶ ὅμως ἔρευναι ἐπροίκισαν τελευταίως τὴν θεραπευτικήν, ἐκτὸς τῶν ἐμβολίων καὶ μὲ τὰς σουλφαμίδας, αἵτινες προικισμέναι δι' ἀμέσου θεραπευτικῆς ἐνεργείας ἐπὶ μολύνσεων ὀφειλομένων εἰς σταφυλοκόκκους καὶ στρεπτοκόκκους προλαμβάνουν τὰ σοβαρὰ ἀποτελέσματά των καὶ τὰς σηψαιμικὰς ἐκ τούτων προκαλουμένας καταστάσεις, ὡς ἐπὶ π.χ. ἐπὶ ἐρυσιπέλατος, ἀποστημάτων, ἐπιλοχίων μολύνσεων, φλεγμονῶν, πυώδους ἀμυγδαλίτιδος, ὠτίτιδος πυώδους κτλ. Τὰ φάρμακα αὐτὰ ῥυθμίζει ὁ ἰατρὸς διὰ κάθε περίπτωσιν ὅσον ἀφορᾷ τὰς χορηγητέας δόσεις. Μὴ παρασύρεσθε λοιπὸν ἀπὸ ἀνεύθυνες καὶ ἀντιεπιστημονικὲς συμβουλὲς τοῦ πρώτου τυχόντος, διότι καθὼς καλῶς θὰ ἐννοήσετε τὰ σπυριά, τὰ ἐξανθήματα, τὰ μπιμπίκια κτλ. δὲν γίνονται καλὰ μὲ καλλυντικὲς κρέμες, μὲ κρύα καὶ ζεστὰ νερά, μὲ ἠλεκτρισμούς, μὲ μασσάζ, μέσα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν διάφοροι ἐμπειρικοί, ἀλλὰ μὲ τὴν κατάλληλη τοπικὴ καὶ ἀντισηπτικὴ θεραπεία, μὲ τὴν δίαιτα καὶ μὲ τὴν ἐνεσοθεραπεία εἰς τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς καθοδηγήσῃ ὁ δερματολόγος γιατρός σας ἀναλόγως τῆς παρουσιαζομένης ἑκάστοτε μορφῆς των καὶ τῆς ἑκάστης περιπτώσεως. Μόνον διὰ τῆς καταλλήλου ἐπιστημονικῆς θεραπείας, θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ ὀχληρὰ καὶ ἀντιαισθητικὰ σπυριὰ καὶ θὰ προλάβετε τὴν ἐπιδείνωσίν των, τὴν ἐπέκτασίν των καὶ τὰ ἀντιαισθητικὰ καὶ ἀνεξίτηλα στίγματά των.

Στὸ ἑπόμενον: Οἱ Ρυτίδες καὶ ἡ θεραπεία των.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς · Δερματολόγος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Μαύρη Ζωὴ 2Β. — Ἀφοῦ πρόκειται περὶ τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ γεγονότος, ὀφείλετε καὶ ἀπὸ ἀνθρωπιστικῆς ἀπόψεως, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς ἀτομικῆς σας πλευρᾶς, νὰ ὑποβληθῆτε εἰς ἐξέτασιν. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ σᾶς δεχθῶ στὸ ἰατρεῖον μου ἀνεξόδως διὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτήν, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν μου τὴν δυσχερῆ σας θέσιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ προσώπου σας ἐπιτρίβετε καθημερινῶς ἐλαφρὰ μὲ ἐλαχίστην ἀπὸ τὴν κάτωθι πομάδα: Ὀξὺντ ντὲ ζὲνκ 20 γραμ. ΡεΡζορσὶν, 10 γραμ. Βαζελίνη 60 γραμ. Ἂν μοῦ εἴχατε γράψει καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας, δηλαδὴ ἂν εἶνε λιπαρὰ ἢ ξηρά, θὰ σᾶς συνεβούλευα καὶ γιὰ τὴν ἐν γένει ὑγιεινὴ καὶ αἰσθητικὴ περιποίησί της.

Ἐλλιέττα Σ. Τ. Κ. Π. — Τὸ μὲν βράδυ καὶ ἀφοῦ πλυθῆτε μὲ νερό, περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας ἐλαφρὰ μὲ ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Βορακικὴ σόδα 10 γραμ. Ὠ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρὰνζ 100 γραμ., Ὠ ντιστιλὲ 100 γραμ., Στύψις 1 γραμ. Βενζόη 20 γραμ.,

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν: 100 γραμ. Γλυκερίνη, Βόραξ 5 γραμ.

Νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε σαποῦνι, ἀλλὰ δὶς τῆς ἑβδομάδος αὐγό. Τὴν μὲν μιὰ φορὰ τὸ ἀσπράδι, τὴν δ' ἄλλην τὸν κρόκο. Μετὰ 10 λεπτὰ νὰ τὰ ξεκαθαρίζετε μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Τὰ μαλλιά σας νὰ τὰ ῥαντίζετε κάθε βράδυ κάνοντας κατόπιν μιὰ ἐλαφρὰ φριξιὸν μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν:

Ὕδωρ κολωνίας 100 γραμ., Γλυκερίνη 10 γραμ., Βάμμα Γιαπορὰντι 50 γραμ., Βάμμα Παναμᾶ 20 γραμ., Βάμμα Κίνας 10 γραμ., Βάμμα Κανθαρίδος 0,50 ἑκ. Τῆς λοσιὸν αὐτῆς νὰ κάνετε χρῆσιν ἐπὶ μακρόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀτροφία τοῦ στήθους θὰ κατατοπισθῆτε λεπτομερῶς ἀπὸ τὰ εἰδικὰ μαθήματα ποὺ θὰ γράψω κατ' αὐτάς. Τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εἶνε ὅσον ἁπλοῦν νομίζετε, ἀλλὰ ἀρκετὰ πολύπλοκο καὶ ἡ θεραπεία συντονίζεται ἀναλόγως τῶν αἰτίων εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται αὐτή.

Μιράντα, Ἐνταῦθα. — Ἡ δερματικὴ πάθησις τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχετε, εἶνε λίγο ἐπίμονος. Πρέπει νὰ ἐξαλειφθοῦν τελείως αἱ πιτυρώδεις κηλῖδες, ἄλλως ἡ ὑποτροπὴ εἶνε βεβαία. Ὡσαύτως ν' ἀπολυμάνετε καλὰ τὶς φανέλλες σας καὶ ὅ,τι μάλλινο φοροῦσατε τὸν χειμῶνα διὰ βρασμοῦ πρὸς καταστροφὴν τοῦ παρασίτου. Λοιπὸν ἐπὶ 5 συνεχεῖς ἡμέρες, κάθε πρωῒ νὰ ἀλείφετε τὰ μέρη τῶν ἐκδηλώσεων ἐλαφρὰ καὶ ἄνευ τριβῆς μὲ τὸ ἀκόλουθον λάδι:

Ἐσσὰνς ντὲ μιρμπὰν 20 γραμ., Ἀραχιδέλαιον 30 γραμ., Κάθε δὲ βράδυ ν' ἀλείφετε μὲ ἐλαχίστην ἀπὸ τὴν ἑξῆς πομάδα: Ἀσὶντ σαλισυλὶκ 1 γραμ, Ρεζορσὶν 1 γρ. Σοὺφρ πρεσιπιτὲ 3 γραμ., Λανολίνη 20 γραμ., Βαζελίνη 30 γραμ.

Τὴν 6ην ἡμέραν νὰ κάνετε ἕνα καλὸ σαπούνισμα τοῦ σώματος καὶ μετὰ πουδράρισμα μὲ τάλκ. Τὸ πουδράρισμα μὲ τλκ θὰ τὸ κάνετε ἐπὶ 2 ἡμέρας. Καὶ κατόπιν πάλιν 5 ἡμέρας τὸ λάδι τὸ πρωῒ καὶ τὴν ἀλοιφὴ τὸ βράδυ. Μετὰ πάλι σαπούνισμα καὶ τὰλκ καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τελείας ἐξαφανίσεως.

Δ. Α. Β. Πατήσια. — Τὰ ἐξανθήματα καὶ οἱ κοκκινίλες ποὺ παρουσιάζονται στὸ πρόσωπόν σας ὀφείλονται στὴν στομαχικὴ πάθησί σας. Ἰδιαιτέρως στραφῆτε στὴν θεραπεία τῆς παθήσεώς σας ταύτης ἀκολουθῶντας λεπτομερῶς τὰ φάρμακα καὶ τὴν δίαιτα. Γιὰ τὸ πρόσωπό σας ἀκολουθήσατε τὴν ἑξῆς τακτική: Μὴ σπάτε τὰ σπυριά, ἀλλὰ ν' ἀτὰ καυτηριάζετε μὲ ἄφθονο ἄσπρο οἰνόπνευμα. Τὸ βράδυ νὰ ξεκαθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ βαμβάκι καὶ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Μπιμπορὰτ ντὲ σοὺντ 2,50 γρ., Γλυκερίνη 20 γραμ., Ὑντρολὰτ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρὰνζ 310 γαμ., Τὴν δὲ ἡμέραν πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Ροδόνερο ἁγνὸ 100 γραμ., Γλυκερίνη 20 γραμ., Βόραξ 5 γρμ., Σαποῦνι νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε, ἀλλὰ δὶς τῆς ἑβδομάδος κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ. Μ' αὐτὸ νὰ ἀλείφετε σὲ λεπτὸ στρῶμα ὅλο σας τὸ πρόσωπο καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ νὰ τὸ ξεκαθαρίζετε μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερό.

Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς τονίσω ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγετε παστά, γιαχνιστά, κονσέρβες, θαλασσινά, ἀλλαντικά, καρυκεύματα καὶ οἰνοπνευματοῦχα, τὰ ὁποῖα συγχρόνως ἀπαγορεύονται καὶ γιὰ τὴν στομαχικὴ πάθησίν σας. Θὰ σᾶς συνιστοῦσα ἐκθύμως νὰ κάνετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ 12 ἐνέσεις Τοραντέλ. Αἱ ἐνέσεις αὐτὲς γίνονται ἐνδομυϊκῶς κάθε τρίτην ἡμέραν μία, θὰ σᾶς ὠφελήσουν δὲ διττῶς: τόσο γιὰ τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰ σπυριὰ τοῦ προσώπου, ὅσον τὸ καὶ σπουδαιότερο, γιὰ τὴν πάθησι τοῦ στομάχου σας.

Λίλα Β. 13. — Πρόκειται περὶ ἀδένων τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου σας. Τὰς πληροφορίας ποὺ μοῦ ζητᾶτε, φαντάζομαι ὅτι θὰ τὶς βρήκατε λεπτομερῶς στὰ εἰδικὰ μαθήματα «Σταφυλοκοκκίασις». Σταματῆστε λοιπὸν τὶς κρέμες. Πρωῒ καὶ βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου σας μὲ μόλις χλιαρὸ νερό, χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς στυπτικὴ καὶ ἀντισηπτικὴ συγχρόνως λοσιόν:

Ἀλκοὸλ μπλὰνς καμφρὲ 15 γρ., Βάμμα βενζόης 7,50 γραμ., Ὕδωρ κολωνίας 30 γραμ., Ἀποστειρωμένο νερὸ 150 γραμ., Πρὸ δὲ τῆς πούδρας χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς: Ροδόνερο ἁγνὸ 125 ραμ., Γλυκερίνη 5 γραμ., Βόραξ 4 γρ., Σαποῦνι ὄχι. Δὶς τῆς ἑβδομάδος κτυπημένο ἀσπράδι. Γιὰ ῥιζικὴ θεραπεία των χρειάζονται ὑπεριώδεις ἀκτῖνες καὶ αὐθαιμοθεραπεία.

Κάτια Βιεννέζα. — Ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ πρόσωπό σας, ἀκολουθῆτε τὸ φάρμακο γιὰ τὸ βραδυνὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου, ὡς καὶ τὸ πρὸ τῆς πούδρας, τὸ ὁποῖον γράφω παραπάνω πρὸς «Λίλα Β. 13». Νὰ ἀποφύγετε παστά, ἁλμυρά, οἰνοπνευματοῦχα καὶ ἀλλαντικά. Νὰ μὴ σπᾶτε τὰ σπυριά σας. Γιὰ τὴν περίοδό σας, νὰ παίρνετε μετὰ κάθε τέλος της, ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τρία χάπια ἡμερησίως Ὀβορμὸλ 1000 μονάδων. Ἕνα πρωΐ, ἕνα μεσημέρι κι' ἄλλο ἕνα τὸ βράδυ πρὸ φαγητοῦ. Αὐτὸ θὰ τὸ κάνετε ἐπὶ 5 συνεχεῖς μῆνες. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Μετὰ τρίμηνο ξαναγράψτε μου.

Μιὰ δύστυχη ψυχή, Ἐνταῦθα. — Ἀπὸ τὸ ψευδώνυμό σας ἀφήρεσα τὴν φράσιν ἀπὸ τὴν ὁποία ὑποφέρωμε ὅλοι τὴν ἐποχὴ αὐτή! Πολὺ εὐχαρίστως θὰ σᾶς δεχθῶ δωρεὰν πρὸς ἐξέτασιν, λόγῳ τῶν ἐξαιρετικῶν σας συνθηκῶν.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

> **Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γραφολόγον πρέπει νὰ γράφωνται ἐντελῶς ἀβίαστα καὶ χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται διὰ τρίτον πρόσωπον, δέον ἐπίσης νὰ ἀποστέλλεται ἐσωκλείστως καὶ ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τούτου. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὴν Γραφολόγον — ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας — Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ γραμματόσημο ἀξίας δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν**

Μαργαρίταν. — Εἶσθε ἕνας τρυφερὸς καὶ ὑπερευαίσθητος χαρακτήρ, μὲ καθυστερημένην ζωτικότητα καὶ μὲ ἔντονον μικροψυχίαν. Ἡ ἔλλειψις δικῆς σας προσωπικότητος σᾶς ἔχει κάμει νὰ γείρετε τὸ κεφάλι καὶ νὰ δημιουργήσετε μὲ τὴν φαντασίαν σας ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀνύπαρκτους κινδύνους. Πιστεύσατέ με. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε σωστό. Τὸ μόνο σωστὸ εἶνε ὅτι ἐφέρατε τὴ ζωή σας πολὺ χαμηλὰ καὶ τώρα δὲν μπορεῖτε νὰ ἀνασηκώσετε τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ κουνήσετε. Τὸ παρελθὸν βαραίνει ἀκόμη ἐπάνω σας. Πρέπει νὰ τὸ λησμονήσετε καὶ νὰ ἀντιδράσετε μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις στὴ νοσηρὴ καὶ φθοροποιὸ ἐπίδρασί του. Γιὰ νὰ φθάσετε ἀπὸ τὴν σημερινὴ ἀβεβαιότητα καὶ τὸ χάος στὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία, δὲν χρειάζεται παρὰ ἕνα μικρὸ βῆμα. Κάμετέ το καὶ δὲν θὰ μεταμεληθῆτε. Πρὸς τὸ παρὸν ἀποφύγετε τοὺς αἰσθηματικοὺς συνδέσμους καὶ φροντίστε νὰ ἐπιτύχετε πρῶτα τὴν ψυχικήν σας ἀνόρθωσιν. Σᾶς προλέγω βέβαιον γάμον. Θὰ ἤθελα μιὰν βεβαίωσιν ἐκ μέρους σας ὅτι θὰ ἀκολουθήσετε τὰς συμβουλάς μου καὶ τότε θὰ σᾶς πῶ εὐχαρίστως περισσότερα.

Γαζίαν Σ. — Νομίζω ὅτι σᾶς ἀπήντησα εἰς ὅ,τι μὲ ἐρωτᾶτε. Δὲν διαβλέπω δυστυχῶς πιθανότητας εἰς τὸν γάμον αὐτόν. Θὰ προσκρούσῃ εἰς πολλὰ ἐμπόδια καὶ τελικῶς θὰ ματαιωθῇ. Ἡ ἀποκατάστασίς σας θὰ γίνῃ βραδύτερον καὶ θὰ εἶνε συνέπεια νέου αἰσθήματος. Δὲν μπορῶ νὰ προκαθορίσω ἀκριβῆ χρόνον. Θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐχάριστα, μολονότι δὲν θὰ εὑρεθῆτε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἰς τὸ περιβάλλον ποὺ ἐπιθυμεῖτε. Χρηματικὴ κατάστασις μετρία. Θὰ βελτιωθῇ διὰ τοῦ χρόνου.

Σελήνη Κ. Λ. — Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε κατὰ βάθος τρυφερός. Ἐν τούτοις εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας ἔχετε κάτι τὸ ἀπότομον καὶ τὸ βεβιασμένον, ποὺ ὀφείλεται εἰς τὴν νευρικότητα, ἡ ὁποία σᾶς διακρίνει. Εἶσθε ὀλίγον ἄτακτη καὶ ἀπρόσεκτη. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Θὰ εἶνε ἐκ τοῦ περιβάλλοντός σας. Προσέξετε ὅμως. Διότι ἡ ἐξέλιξις τῆς σχέσεως αὐτῆς δὲν θὰ εἶνε ἀπολύτως εὐχάριστος ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς. Ἡ πραγματοποίησίς του θὰ βραδύνῃ ἀρκετὰ ἀκόμη. Σᾶς συνιστῶ νὰ φροντίσετε νὰ ἐμπνεύσετε περισσότερον σεβασμὸν εἰς ἐκείνους ποὺ σᾶς περιστοιχίζουν. Σᾶς διακρίνει κάποια ἐλαφρότης καὶ ἀπερισκεψία.

Μαῦρο Κοράκι. — Μεγάλη ἀκαταστασία εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά σας. Ἡ ἀνήσυχος ἐσωτερική σας διάθεσις κάμνει νὰ μὴν ξέρετε τί ἐπιδιώκετε καὶ πρωτίστως νὰ μὴν ἱκανοποιῆσθε ποτέ. Σᾶς διακρίνει μεγάλη ἐπιπολαιότης. Δὲν διακρίνω καμμίαν σταθερότητα. Ἡ εὐχάριστος ἐμφάνισίς σας σᾶς δημιουργεῖ ἀρκετὰς συμπαθείας. Δὲν βλέπω ὅμως τίποτε τὸ σοβαρὸν εἰς αὐτάς. Τὸ αἴσθημά σας δὲν εἶνε βαθὺ ὅσο φαντάζεσθε. Ὁ ὑπολογισμὸς καὶ ἡ ἀμφιβολία ἔχουν εἰσχωρήσει εἰς τὰς σκέψεις σας. Δὲν ὑπάρχει ἡ ἀλληλοπληρωτικὴ ἀφοσίωσις. Δὲν βλέπω ἄλλως τε πιθανότητα γάμου. Νομίζω ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἀβεβαίαν ψυχικήν σας κατάστασιν διὰ νὰ διακόψετε αὐτὰς τὰς σχέσεις καὶ νὰ ἀντιμετωπίσετε μὲ μεγαλυτέραν ἐλευθερίαν τὸ μέλλον σας. Διὰ τὸν ἄλλον. Ὑπολογιστικὸς χαρακτήρ. Τὰ αἰσθήματά του εἶνε ἀσαφῆ. Ἡ ἀγάπη του δὲν εἶνε μόνιμος καὶ σταθερά. Πραγματικὴ σκέψις γάμου δὲν ὑπάρχει ἐκ μέρους του πρὸς τὸ παρόν. Ἡ ὑγεία σας δὲν διατρέχει σοβαροὺς κινδύνους. Σχετικὴ εὐημερεία μελλοντικῶς. Πρὸς τὸ παρὸν καμμία μεταβολὴ εἰς τὴν οἰκονομικήν σας κατάστασιν.

Ὀνειροπόλον Κ. — Σᾶς ἀπήντησα ἤδη. Παραπονεῖσθε συνεπῶς ἀδίκως.

Μιστεγκέτ. — 1) Δὲν εὑρίσκεται μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν γνωστῶν σας. Θὰ τὸν συναντήσετε ἀργότερα. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ μεγαλυτέραν ἄνεσιν εἰς τὴν ζωήν σας. 2) Ἐννοῶ ὅτι τὰ ἐξ αὐτῆς εἰσοδήματα δὲν θὰ εἶνε σαφῶς καθωρισμένα, ἀλλ' ὅ,τι θὰ κυμαίνωνται ἀναλόγως διαφόρων συγκυριῶν. Θὰ ὑποστηριχθῆτε ἀρκετά. 3) Βλέπω μᾶλλον ματαιωθεῖσαν μίαν περίπτωσιν ταξιδίου, ἡ ὁποία ὑπῆρχε. Τὸ ταξίδι αὐτὸ ὅμως θὰ πραγματοποιηθῇ. Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω δυστυχῶς τὰς συνθήκας.

Ναυτικὸν Χ. — Ἡ αἰσθηματικὴ ξηρότης σας διαφαίνεται ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα σας. Ἀλλὰ δὲν εἶσθε τόσον ἀναίσθητος ὅσον νομίζετε. Εἶσθε ψυχρὸς τύπος, διότι δὲν σᾶς ἐδόθηκε ἀκόμη ἡ εὐκαιρία ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συγκλονίσῃ τὸν συναισθηματικόν σας κόσμον. Αὐτὸ θὰ συμβῇ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ στενοχωρῆσθε. Καθένας ἀπολαμβάνει τὴ ζωὴ ὅπως μπορεῖ. Ἀπὸ τὰς ἀπόψεως τῆς σταδιοδρομίας σας, δὲν εὑρίσκεσθε εἰς μειονεκτικὴν θέσιν. Θὰ ἐξελιχθῆτε καλῶς καὶ συντόμως θὰ σᾶς παρασχεθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ διακριθῆτε. Εὐχάριστος οἰκονομικὴ κατάστασις. Μεταξὺ τοῦ περιβάλλοντός σας δὲν ἔχετε ζωηρὰς συμπαθείας. Προσέχετε τὰς διαβολάς. Ὡρισμέναι ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις σας θὰ βροῦν μίαν δικαίαν ἱκανοποίησιν.

Εἱμαρμένη καρδιά. — Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω μὲ ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Εἶνε μικρόψυχος καὶ ἄστατος. Στερεῖται μεγάλης ζωτικότητος. Ἀπὸ ἀπόψεως χαρακτῆρος εἶνε δύστροπος καὶ μεμψίμοιρος. Πάντως πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχει σοβαρὰν σκέψιν γάμου. Θὰ σᾶς συνεβούλευα νὰ εἶσθε ἀπολύτως ἐπιφυλακτική. Πολλὰς παρατηρήσεις θὰ εἶχα νὰ κάμω καὶ γιὰ τὸν δικόν σας χαρακτῆρα, ποὺ παρουσιάζει πολλὰς ἀντιθέσεις καὶ ἀνωμαλίας. Ἡ ὥρα τῆς ἀποκαταστάσεώς σας δὲν ἔφθασε ἀκόμη.

Κακὸ συναπάντημα. — Ἀκοῦστε με, φίλε μου. Ὁ ἔρως μπορεῖ βέβαια νὰ εἶνε ἰσχυρὸς καὶ ἀθάνατος, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ἐκδηλώνεται κατὰ ἕνα τρόπο ἀξιοπρεπῆ καὶ σοβαρό. Σὲ δύο περιπτώσεις, ὁ ἄνδρας χάνει πάντοτε τὸ παιγνίδι, ὅταν σέρνεται στὰ πόδια μιᾶς γυναίκας καὶ ὅταν προσπαθῇ διὰ τῆς βίας καὶ τῆς φορτικότητος νὰ τῆς ἐπιβληθῇ. Στὴν πρώτη προκαλεῖ μόνον οἶκτο, στὴ δεύτερη τὴν ἀποστροφὴ καὶ τὴν περιφρόνησι. Τί ἀπὸ τὰ δύο ἐκάματε ἐσεῖς τὸ ξέρετε πολὺ καλά. Νομίζω πὼς ὁ ἔρως εἶνε ἕνα ἱερὸ πρᾶγμα, ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ τὸ ἀφήνῃ κανεὶς νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους. Σεῖς κάματε κάτι χειρότερο. Τὸ ἐξεθέσατε στοὺς δρόμους. Θὰ ἤθελα ἀκόμη νὰ σημειώσω καὶ τὸ ἑξῆς. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ καὶ σᾶς παραζαλίζει ἀκόμη δὲν εἶνε ὁ ἔρως, ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησίς σας διὰ τὸν πληγέντα ἐγωϊσμόν σας. Ζητᾶτε μιὰ ἱκανοποίησι. Ἡ μόνη πραγματικὴ ἱκανοποίησις γιὰ σᾶς θὰ εἶνε νὰ τηρήσετε ἐφεξῆς μιὰ στάσι ἀξιοπρεπῆ καὶ ἀπολύτως ἄψογο. Πιστεύσατέ με, εἶνε τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ καὶ ποὺ πρέπει νὰ κάμετε.

Βάσω Ἐρωτευμένην Κρανιδιωτοπούλαν. — Ὁ αἰσθηματικός σας γάμος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ συντόμως. Μεγαλύτεραι πιθανότητες ὑπάρχουν διὰ τὸ συνοικέσιον. Θὰ παρουσιασθοῦν ὅμως πολλαὶ περιπλοκαὶ καὶ πιθανώτατα θὰ ἔχετε μίαν ἀναβολήν. Πάντως πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε τὴν μοῖραν σας, διότι αἱ εὐκαιρίαι δὲν παρουσιάζονται καθημερινῶς.

Ζητιάνα τῆς εὐτυχίας. — Ἐζήσατε μιὰν ζωὴν περιπλοκῶν, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς δὲν ἔληξαν ἀκόμη. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ προληφθῇ ἄλλοτε ἐγκαίρως. Τώρα ὅμως ἀντιλαμβάνομαι καὶ ἐγὼ ὅτι εἶνε ἀργά. Δυστυχῶς δὲν βλέπω καμμίαν ἐξέλιξιν τῶν περιπλοκῶν τὰς ὁποίας ἐδημιουργήσατε. Αὐτὸ τὸ ἀντιλαμβάνεσθε καὶ μόνη σας. Ἡ καλυτέρα λύσις θὰ ἦτο νὰ σφίξετε τὴν καρδιά σας καὶ νὰ ἐνδιαφερθῆτε διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς κοινωνικῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν μόνον μία καλὴ ἀποκατάστασις θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ. Δυστυχῶς, οὔτε καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἄλλην λύσιν τῆς καταστάσεως εὐνοϊκὴν γιὰ σᾶς δὲν βλέπω. Ὁ φίλος σας εἶνε καθ' ὅλα σοβαρὸς καὶ σᾶς ἀγαπᾷ μὲ εἰλικρίνειαν. Ἀρκεῖ ὅμως μόνον αὐτό; Θὰ σᾶς παραμείνῃ πιστὸς καὶ αἱ σχέσεις σας θὰ ἐξακολουθήσουν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς σημερινῆς τραγικότητος.

Ἀγνὴν Νησιωτοπούλαν Ε. Π. — Ὁ δόκτωρ Κόμα μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς διαβιβάσω ὅτι, ἐὰν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας, δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ σᾶς ἔχῃ ἀπαντήσει. Εἶσθε ἰδιότροπος χαρακτὴρ καὶ μὲ πολλὰς ἀντιθέσεις. Ἡ ζωὴ δὲν σᾶς ηὐνόησε ὡς σήμερα. Πολλὰ ἐμπόδια καὶ καθυστερήσεις. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ βελτιωθῇ αἰσθητῶς εἰς προσεχὲς μέλλον. Γάμος κατόπιν συνοικεσίου. Βραδύνει ἀκόμη ἀρκετά. Γενικῶς τὴν ζωή σας χαρακτηρίζει μιὰ μεγάλη ἀστάθεια καὶ ἀκαταστασία.

Ἑλληνοπούλα ΜΠ. — Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε. Ὁ φίλος σας ἔχει εὐαίσθητον καὶ τρυφερὸν χαρακτῆρα. Δύναμις στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως. Εἰλικρινῆ αἰσθήματα. Σᾶς ἀγαπᾷ πραγματικά. Δυστυχῶς αἱ περιστάσεις δὲν τὸν εὐνοοῦν γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς σκοπούς του. Δὲν εἶνε πολὺ δραστήριος εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του καὶ πρέπει νὰ ἀσκήσετε ὅλην τὴν ἐπιρροήν σας διὰ νὰ τὸν κάμετε νὰ κινηθῇ περισσότερον. Δὲν βλέπω περίπτωσιν συντόμου γάμου. Πάντως τὸ αἴσθημά σας εὑρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ ἔχῃ μερικὰς εὐνοϊκὰς ἐξελίξεις. Βραδύτερον, θὰ ἀποκτήσετε ἀξιόλογον περιουσίαν.

Χαρούμενην ἄνοιξιν. — Ὅσον ἀφορᾷ τὰς προβλέψεις γιὰ τὰς ὁποίας μοῦ γράφετε, εἶμαι σύμφωνος μαζί σας ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὰς σκεφθῇ κανείς. Ὁ χαρακτὴρ ὅμως τοῦ φίλου σας δὲν μὲ ἐνθουσιάζει. Εἶνε τύπος ἀνήσυχος καὶ βίαιος. Τὰ αἰσθήματά του εἶνε σαθρὰ καὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐξωτερικὰ κίνητρα γιὰ νὰ συγκρατοῦνται. Θὰ ἀποφύγω νὰ χαρακτηρίσω τὴν ἀξίωσίν του. Σᾶς λέγω μόνον ὅτι δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπον νὰ ὑποκύψετε εἰς αὐτήν. Πρέπει νὰ διατηρήσετε τὴν ἀγάπην σας εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσετε νὰ ἐκφυλισθῇ. Περίπτωσις συντόμου γάμου δὲν ὑπάρχει. Οἱ ὑποψίες τὶς ὁποῖες διατυπώνει εἶνε μία πρόφασις γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς σκοπούς του. Ἐὰν σᾶς ἀγαποῦσε βαθειὰ καὶ πραγματικά, θὰ σᾶς ἐσέβετο περισσότερον.

Ἀξέχαστο Δασάκι Δ. Δ. — Χαρακτὴρ τρυφερὸς καὶ ῥωμαντικός. Δὲν σᾶς λείπει τὸ θάρρος. Ἔχετε μίαν τάσιν νὰ ἐξιδανικεύετε τὰ πράγματα. Αἱ ἐκδηλώσεις σας εἶνε ὀλίγον ἀσυνάρτητοι. Ὁ φίλος σας ἔχει ἤρεμον καὶ καλὸν χαρακτῆρα. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀφοσιώνονται μὲ ἀγάπην καὶ εἰλικρίνειαν. Σᾶς ἀγαπᾷ καὶ αἱ διαθέσεις του ἀπέναντί σας εἶνε πολὺ καλαί. Τὸ αἴσθημά σας εὑρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον καὶ θὰ ἐξελιχθῇ ὁμαλῶς. Περίπτωσις ὅμως συντόμου γάμου δὲν ὑπάρχει. Θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον. Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ φίλου σας δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστος. Εἶνε καλὸν νὰ μὴν βιάσετε τὰ πράγματα. Ἡ ὑγεία σας εἶνε καλή. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβῆσθε. Θὰ χρειασθῇ μόνον νὰ τονώσετε ὀλίγον τὸν ὀργανισμόν σας.

Ἀνυπόμονην Ἀνέραστη Μικρούλαν. — Τὸ ὅτι δὲν ἀγαπήσατε ἕως σήμερα δὲν εἶνε κανένα δυσάρεστον γεγονὸς οὔτε καταδικάζει τὴν ζωήν σας. Σᾶς συνιστῶ νὰ δώσετε καταφατικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν περίπτωσιν ποὺ σᾶς παρουσιάζεται. Οἱ δισταγμοί σας εἶνε τελείως ἀδικαιολόγητοι. Ὁ γάμος αὐτὸς θὰ σᾶς κάμῃ εὐτυχισμένην. Δὲν βλέπω τίποτε τὸ κακὸν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς σας. Τοὐναντίον ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ καὶ θὰ ὁδηγήσῃ μὲ ἀσφάλειαν καὶ σταθερότητα τὰ βήματά σας. Θὰ ζήσετε εἰς ἀνώτερον κοινωνικὸν περιβάλλον τοῦ σημερινοῦ καὶ μὲ πλήρη οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἀφῆστε λοιπὸν τὰς ἐπιφυλάξεις σας.

Μὴ μὲ λησμόνει. — Θὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ στείλετε ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματος τοῦ φίλου σας γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφῶς. Ἔχω ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶσθε δύστροπος χαρακτὴρ καὶ ἀνικανοποίητος. Ἡ ψυχική σας κατάστασις ὑφίσταται διαρκῶς μεταπτώσεις καὶ σᾶς παρασύρει πολλάκις εἰς ἀντιθέτους σκέψεις. Δὲν βλέπω περίπτωσιν συντόμου γάμου. Ἡ σημερινὴ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ φίλου σας δὲν τὸν εὐνοεῖ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ δυστροπῆτε. Πρέπει νὰ καταπολεμήσετε αὐτὴν τὴν νευρικότητα καὶ νὰ ἀποκτήσετε μεγαλυτέραν ἠρεμίαν.

Μικρούλι. — Αἰσθηματικὸς χαρακτήρ, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐπιπόλαιος. Διάθεσις νωθρά. Ὄχι ὅσον θὰ ἔπρεπε καλαίσθητος. Ἄτολμος καὶ ἀδεξία. Δοκιμάζετε μιὰ πραγματικὴ δυσκολία στὸ νὰ ἐκδηλωθῆτε. Θὰ ἔχετε πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Μερικαὶ ἀπογοητεύσεις εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς παρουσιάσῃ μερικὰ ἐμπόδια εἰς τὰ πρῶτα σας βήματα. Ὁ γάμος σας θὰ βραδύνῃ ὀλίγον. Θὰ εἶνε συνέπεια αἰσθήματος. Οἰκονομικὴ καλυτέρευσις. Ὁ φίλος σας ἔχει καλὸν καὶ στοργικὸν χαρακτῆρα. Τὸν διακρίνει μεγάλη [illegible]. Σᾶς ἀγαπᾷ μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ἀφοσίωσιν. Ὑπόσχεται περισσότερα παρ' ὅσα εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ὁπωσδήποτε, αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ μὴν τοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνην.

Ἀεροπορίνα. — Χαρακτὴρ ἀνήσυχος καὶ πολὺ ἄστατος. Μεταβάλλετε διαρκῶς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις. Εἶσθε ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ ἐνθουσιάζονται εὔκολα, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι ἀπογοητεύονται ἐπίσης μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολία. Ἐκδηλώσεις συχνὰ βίαιαι καὶ ἀσυνάρτητοι. Πρέπει νὰ προσέχετε διότι δὲν παρέχετε τὴν ἐντύπωσιν σταθερότητος. Θὰ συνάψετε ἐρωτικὰς σχέσεις, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἐξέλιξις δὲν θὰ εἶνε ὁμαλή, συνεπείᾳ τοῦ χαρακτῆρός σας κυρίως. Γάμος βραδύτερον. Κατόπιν αἰσθήματος. Ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός. Θὰ ἔχετε μερικὰς μετακινήσεις. Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς εὐνοήσῃ, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῆτε πάντοτε νὰ εὕρετε τὴν ἐσωτερικὴν ἱκανοποίησιν.

Ζινέτ. — Αἰσθηματικὴ καὶ τρυφερὰ διάθεσις. Τρέφεσθε μὲ ὄνειρα, ἀλλ' αἱ ἐκδηλώσεις σας εἶνε πολὺ συγκρατημέναι. Σᾶς λείπει ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ ζωτικότης. Φιλόκαλος [illegible], τάξις καὶ εὐπρέπεια. Φτιάνετε πολλὰ ὄνειρα, ἀλλὰ τὸ πέταγμά σας περιορίζεται συνήθως σὲ ἐπίπεδα ὄχι πολὺ ὑψηλά. Ὁ φίλος σας εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ προσέχουν τὰ πάντα καὶ οὔτε παρασύρονται οὔτε ἐνθουσιάζονται. Εἶνε ἱκανὸς νὰ ἀφοσιωθῇ, ἀλλὰ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὰ αἰσθήματά του δὲν εἶνε πολὺ θερμά. Ἡ ἀγάπη του εἶνε εἰλικρινής. Θὰ εὐνοηθῇ εἰς τὴν ζωήν, ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου, ἀλλ' ἡ δραστηριότης του δὲν θὰ εἶνε πολὺ μεγάλη. Σοβαρὰ σκέψις γάμου δὲν ὑπάρχει αὐτὴν τὴν στιγμήν. Τὸ αἴσθημά σας θὰ συνεχισθῇ μὲ ἐναλλαγὴν ἐξάψεων καὶ παροδικῆς ψυχρότητος.

Μὰξ-Νόρ. — Ἡ ζωὴ σᾶς εὐνοεῖ ἀρκετά, ἀλλὰ σεῖς δὲν κατορθώνετε νὰ ἐπωφεληθῆτε ὅπως καὶ ὅσον πρέπει. Ὁπωσδήποτε σᾶς λέγω ὅτι ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ βελτιωθῇ, καίτοι, κατὰ τρόπον ὄχι ἀπολύτως σταθερόν. Δὲν βλέπω ἀλλαγήν. Ὁ γάμος σας δὲν εἶνε πολὺ σύντομος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιπέτειαν, γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε, σᾶς συνιστῶ μᾶλλον ἐπιφύλαξιν. Δὲν θὰ εἶνε εὔκολον νὰ φθάσετε εἰς τὸν τελικὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκετε.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Θησαυρός

ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ